C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-22-Ledova_spolecnost-Synove_Liena_Raga.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-22-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
22. Ledová společnost
Synové Liena Raga

1

V skleníkovém ovocném sadu se pracovalo na osmihodinové směny a práce se tu nezastavovala ani v noci. Skleník se rozkládal na mnoha čtverečních kilometrech u stanice Hot Station. Bylo to opravdové město pod zvonem s ulicemi, mobilními domy a laboratořemi. Nízké drezíny neúnavně jezdily sem a tam po dobře promyšlené trase a pravidelně obsluhovaly každý, i ten nejzastrčenější kout.

Jael pracovala na transplantacích jednoletých výhonků. Byla to velice jemná práce, která vyžadovala trpělivost a lásku, jak s oblibou říkal vedoucí směny. Mladá žena ty malé výhonky pomerančovníků, které jí byly svěřeny, opravdu milovala. Jejich svěže zelené, lesklé listy ji uváděly v nadšení a ona jim oplácela svou neúnavnou péčí. Nelitovala námahy, i když ve skleníku bylo horko a dusno. Už nějakou dobu pracovala v noční směně, začínala v deset večer a končila v šest hodin ráno. Vracela se domů právě včas, aby vzbudila Illiana, ten musel zas být v sedm ráno na staveništi. Stavěl nové skleníky pro jednu velkou zemědělskou společnost specializující se na ovocnářství.

Už osm let uplynulo od té doby, co se Jael po nekonečných útrapách podařilo zakotvit ve Společnosti Mořského ledovce. Ano, už před osmi lety opustila svého nevlastního bratra Liensuna a vědce patřící k sektě Obnovitelů Slunce.

Dávno už si uvědomila, že svého bratra a své společníky opustila jen kvůli své honbě za chimérou. Věřila, že právě tam, ve Společnosti Mořského ledovce, najde Liensunova otce Liena Raga, známého glaciologa, do něhož byla zamilovaná. V té době, v březnu roku 2352, si však na toho muže už nikdo nepamatoval, alespoň mezi obyčejnými lidmi, mezi kterými se Jael nejčastěji pohybovala. Teprve po několika měsících pátrání se dozvěděla, že zmizel před dvěma lety a je bezpochyby mrtvý. Příliš mnoho nepřátel usilovalo o jeho život, takže nakonec asi spadl do nastražené pasti.

Ale přes to přese všechno Jael ještě po celé dva roky neztrácela naději a cestovala po rozlehlé Společnosti, jakmile se jí naskytla příležitost. Jednu dobu dokonce pracovala v Kaempolisu, ve staré stanici, která se jen pomalu zotavovala z válečných ztrát a stávala kulturním centrem Společnosti. Byla zaměstnána jako uklízečka v jednom filmovém televizním studiu a dokonce se dostala mezi komparzisty. Dozvěděla se, že ta krásná tmavovlasá žena, která ve skutečnosti řídila stanici, se jmenuje Yeuze a kdysi byla Lienovou družkou. Pokusila se s ní sblížit, ale příliš neuspěla. Byla by si přála, aby si s ní Yeuze popovídala o muži, kterého zbožňovala už od svých patnácti let.

Dnes jí bylo osmadvacet, vedla obyčejný, trochu monotónní život v jednom z velkých center zemědělské výroby, v Hot Station.

Chvíli před šestou skončila práci, vypila šálek čaje z automatu a nastoupila do první drezíny, která ji zavezla do východní přechodové komory. Tam nastoupila do supermoderní tramvaje válcovitého tvaru, která pendlovala mezi skleníky a Hot Station. Ovocný sad byl vzdálený asi deset minut od centra stanice a tramvaj projížděla kolem dalších skleníkových sadů a tepláren na horkou vodu. Pracovaly na velrybí nebo mroží olej a znečišťovaly ovzduší do té míry, že vrstva smogu tuto krajinu nikdy neopouštěla.

Mastný kouř, směstnaný pod nízkým zataženým nebem, dopadal na led v podobě hnědých, mastných kapek, které nikdy úplně nezmrzly navzdory okolní nízké teplotě.

Jael bydlela na nástupišti Olivovníků. Byla to malá, ale příjemná vedlejší kolej a v kontejnerech tam opravdu rostly olivovníky, na nichž kupodivu dozrávaly plody. Mladá žena zde dokonce sehnala trojkupé, pohodlný byt v jednopatrovém vagonu. Vzadu byla malá zahrádka, kde živořily zakrslé palmy a kupodivu i jedna mimóza, která však nikdy nekvetla. Přitom některé mimózy vysazené ve stanici občas k velké radosti obyvatel rozkvetly a objevily se na nich krásné, voňavé žluté kuličky. Pod zdejší kupolí dosahovala průměrná teplota většinou patnácti stupňů, jenže vinou prastarých tepelných rozvodů klesala v noci často až na nulu.

Tramvaj vysadila Jael kousek odtud, dál musela pokračovat pěšky. Cestou koupila pro svého přítele Illiana máslové housličky, přímo je zbožňoval. Dostala zároveň bláznivý nápad a koupila maličkou skleničku pravé jahodové marmelády. Kolem Hot Station se táhly nedozírné plochy skleníkových jahodových plantáží, ale až donedávna byla celá úroda exportována do zahraničí za pohádkové ceny. Teprve několik posledních měsíců se i tady daly koupit jahody, alespoň v podobě zavařeniny. Narušené ovoce končilo ve skleničkách a bylo to rozhodně lahodnější než umělý džem.

„Dva tisíce dvě stě kalorií," řekla pokladní v obchodě, „to dělá ta marmeláda."

„Já vím, počítala jsem s tím."

Bylo to hodně, vydělávala totiž jen čtyři tisíce kalorií denně a Illian necelých šest tisíc. Rozhodně však nebyli chudáci.

Když vzpomínala na prvních dvacet let svého života, pomyslela si, že měla velké štěstí, i když někdy zalitovala, že svého mladšího nevlastního bratra zanechala v rukách Obnovitelů Slunce. Tam na severu se život podobal spíš boji o přežití, v němž bylo mnoho poražených. Jael spatřila světlo světa v malé společnosti nazvané Společnost Železného šrotu. Bylo to tvrdé a drsné prostředí. Oč příjemnější to bylo ve Společnosti Mořského ledovce, kde bylo možné si vydělávat počestným způsobem a dala se tu koupit spousta zajímavých věcí.

Illian ještě spal. Byl úplně odkrytý, topení v jejich trojkupé fungovalo výborně. Zvlášť od té doby, co sem přiváděli teplou vodu z Titanpolisu napříč ledovcem podél celé Jihovýchodní sítě. Bylo možné se napojit přímo na ni, i když to nebylo levné, víc než dva tisíce kalorií denně za trochu toho tepla. S tisícovkou nájemného jim zbylo jen sedm tisíc kalorií denně na živobytí a nějaké úspory.

Jael zpočátku tomuto novému způsobu života nerozuměla. Dvacet let byla zvyklá nemít u sebe skoro žádné peníze. Až do osmnácti let byla závislá na své matce Sunny. Ta řídila malou Společnost Železného šrotu tvrdou rukou a rok co rok porodila dítě. Zploditele si v případě nutnosti vybírala i násilím. Jako například Liena Raga. Později jejich společnost obsadili piráti, zabili Sunny a Jael prodali Lovcům tuleňů, kteří s ní zacházeli jako s otrokyní, služkou a prostitutkou zároveň.

„Illiane, je čas, podívej, co nesu."

Neodpovídal, a tak šla blíž. Popadl ji oběma rukama a přitáhl ji k sobě.

„Oh, ty jsi ale rošťák…"

Líbal ji lačně na ústa a rukama vklouzl pod izotermickou kombinézu.

„Roztrháš ji, vždyť to stojí majlant… Počkej…"

Vstala a svlékla se. Ležel klidně, nestoudně natažený na dvojité posteli, a díval se na ni. Stále ještě nevěděla, co na něm vlastně vidí. Nebyl ani hezký, ani příliš něžný. Byl však kdykoliv připraven se milovat a v tomto bodě ji uspokojoval. Ale když skončili, ráda zůstala celý den sama. Spala nejméně do poledne a potom jí ještě zbývalo šest hodin, kdy si mohla dělat, co se jí zachce. Illian se vracel v půl sedmé a hned se chtěl pomilovat, ještě před večeří. Když odcházela do práce, díval se na televizi nebo spal.

Zatímco se oblékal, připravila mu snídani a osprchovala se.

„Tys zase utrácela," zavolal na ni, když objevil jahodovou marmeládu.

„Projednou snad nebude zle…"

„Jenže já už jsem si vyhlídnul silikokar. Za čtyři miliony, je to báječná příležitost."

Vyšla ze sprchy celá rozčilená, ani se neutřela.

„Čtyři miliony? To nemůžeme vydělat ani za celej rok! Zbláznil ses, nebo co?"

„Můžeme ho zaplatit do tří let. A dokonce bez vysokejch úroků, víš."

Potřásla hlavou a uklidnila se. Stačilo, aby si vzpomněla na Společnost Železného šrotu nebo na Lovce tuleňů.

„Nu dobrá, ještě si o tom promluvíme."

„Nebylo by to ani čtyři tisíce kalorií denně. Kdybys dělala každý den o hodinu víc a já o dvě, ani by nám to nepřišlo."

„Víš, že mi doktor nedovolil pracovat ve skleníku, kde je příliš velká koncentrace vodní páry… A hodiny navíc se dají dělat jen tam. Nemám chuť dostat tuberu nebo revma."

„No tak jo," řekl naštvaně, „tak já teda budu dělat tři. Já se makat nebojím, já ne."

„Tak mi teda řekni, kdo vlastně chce ten křemíkovej bourák, co?"

Už několik let to bylo hotové šílenství. V Titanpolisu se vyráběly lokokary z křemičitého skla. Zpočátku byly velice drahé, ale teď už se daly sehnat i ojeté, ty byly samozřejmě lacinější. Jejich výroba neustále stoupala a ceny klesaly, ale pro dělnickou rodinu byl nový lokokar stále ještě velkým přepychem.

„No tak jo," opakoval ještě, „tak jo."

Odešel naštvaný, ale jí to bylo úplně jedno. Poklidila a s rozkoší si šla lehnout. Pokoušela se spát jen pět hodin, ale nebylo to snadné. Obvykle se probouzela kolem druhé odpoledne, a měla tak sotva čas se obléknout a jít se projít do centra města a do obchodních domů.

Onoho dne, 17. července 2360, měla podivný sen. Její nevlastní bratr Liensun byl v místnosti a díval se na ni, jak spí. Ona však spala nepřikrytá a Liensunovy oči jí vadily.

„Můžeš mě nechat chvilku na pokoji?" slyšela sama sebe, jak říká nahlas.

Trhla sebou a probudila se. Bylo teprve čtvrt na jednu. Spánek jí bude chybět, ale raději se šla ven projít.

V centru města bylo nové obchodní centrum, tvořilo je pět mobilních několikapatrových jednotek se zahradou uprostřed, chráněnou skleněnou kupolí v rokokovém slohu. Pod sklem bylo dusno a vedro, tady mimózy určitě jednou rozkvetou. Hrála tam hudba, orchestr seděl v jakémsi improvizovaném zeleném lesíku z přírodních dřevin, a nikoli z umělé hmoty, což bývalo obvyklé v některých restauracích. Po nákupech jste se tu mohli dobře najíst, případně si i zatancovat. Kvůli tomuto nákupnímu centru mimochodem došlo ke krizi mezi Společností a Organizací Dohod NY Station v otázce železničního společenského uspořádání. Komise, která byla vyslána, aby celou záležitost na místě prošetřila, usoudila, že tak obrovský komplex by nedokázala utáhnout žádná existující lokomotiva, tak jak by to mělo v souladu se všemi dosud platnými zákony být. Jael už ani pořádně nevěděla, jak se celá aféra v současné době vyvíjela, a bylo jí to jedno. Tohle místo prostě milovala.

Ve třetím patře se nechala učesat a zaplatila tisíc dvě stě kalorií. Za pouhé učesání a upravení to bylo dost peněz. Už

týden pošilhávala po střevíčcích na podpatku, ale dosud váhala. Nedalo by se v nich chodit jinde než doma nebo na recepcích. U nich doma by to Illian rozhodně neocenil. Zajímal se o ni pouze, když se svlékala. A na recepce nikdy nechodili. Měl plnou hlavu svého křemíkového bouráku a kvůli němu by nejraději vycházky a rozptýlení úplně vymazal z jejich života.

Nakonec si šla něco sníst do vnitřní zahrady a tvářila se, že nevidí pohledy elegána sedícího u sousedního stolu. Za dva roky společného života ani jednou Illiana nepodvedla. Sexuálně ji dokonale uspokojoval, byla by si však přála trochu víc něhy a fantazie v jejich vzájemných vztazích.

Cestou domů si koupila večerník Vítězství s fotografií prezidenta. Přečetla ho dřív, než se vrátil domů Illian. Prezident uveřejnil ve večerníku velmi ostrý projev namířený proti Obnovitelům Slunce. Bylo zjištěno, že intrikovali proti Společnosti, a to v záležitosti návěstidel na známé stavbě Viaduktu na východě. Právě tajně umístěná návěstidla umožnila Obnovitelům napadnout toto prezidentovo umělecké dílo.

Jael se zachvěla. Kdyby se někdo dozvěděl, že kdysi Obnovitele znala, že s nimi před deseti lety cestovala v oněch ďábelských létajících strojích, kterým říkali vzducholodi, co by se s ní pak stalo? Není tomu tak dávno, co se Společnosti podařilo sestřelit několik těch příšer a zajmout fanatiky, kteří je řídili. Od té doby už o nich nikdo neslyšel.

Ve Společnosti pronásledovali Obnovitele s čím dál větší nenávistí. Lidé je vinili z čarodějnictví a říkalo se dokonce, že někteří byli zaživa upáleni ve svých obytných vagonech. Ovšem televize ani noviny se o tom nikdy nezmínily.

„Tak co, už ses se uklidnila?“ zeptal se Illian hned, jak se vrátil do jejich trojkupé.

„Ale, dej mi pokoj…“

Objal ji a políbil.

„Pojď se mnou pod sprchu,“ vyzval ji.

Vyhověla mu a šla s ním, ale celou dobu musela myslet na tu záležitost s Obnoviteli.

Zatímco mu připravovala večeři, komentoval prezidentův projev.

„U nás byl taky jeden. Včera ho zavřeli… Hnusnej Obnovouš. Našli u něho knihy o tý sluneční čertovině. Železniční policie si všechno odnesla, dokonce i jeho nábytek, a jeho dvojkupé zapečetila.“

„A co dělal tak špatnýho?“

„Předně neměl co přemejšlet o tý sluneční čertovině a pak, scházel se s jinejma a společně se klaněli tomu obrázku. To ti teda řeknu, kolo se šípama kolem dokola. To přece není normální, to je hnusný. Prej se scházeli, aby to zbožňovali, svlíkali se přitom do naha a dělali všelijaký prasárničky, dokonce i ženský mezi sebou a mužský taky spolu. No hnus.“

„A to zavřeli jen toho jednoho?“

„Jo, ale ty ostatní chytnou taky, máme prej mít oči otevřený. Tam na stavbě nám řekli, abysme nikomu nedůvěřovali a ohlásili všecko, co se nám bude zdát podezřelý.“

„Ty to uděláš?“

„Co by ne!“

„Vždyť je to podlost.“

Illian pokrčil svalnatými rameny.

„Jsou vypsaný ceny. Můžeš dostat i deset milionů kalorií, když upozorníš na jednoho Obnovitele. Ovšem opravdickýho, víme? Nejde o to, udat kdekoho.“

„A ty bys to udělal?“

„No, když to něco vynese… Děláš něco k jídlu? Dneska dávaj prima film o válce proti Panamerický. Prej je tam vidět obrněnej transport, kterej vyletí do vzduchu, a jak dopadne, udělá obrovskou díru do ledovce.“

Všiml si, že se jídla sotva dotkla.

„Je ti něco?“

„Ne, jen nemám hlad.“

„Doufám, že nejseš v tom?“

„Ale ne.“

„No aspoň to… Víš, přemejšlel jsem o tom křemíku… Výhybkáři organizujou stáže pomocníků policie, právě aby pomohli vyštrachat ty Obnovitele. Je to placený, dvacet tisíc na sobotu a neděli… Mám chuť se tam zapsat.“

Bylo jí z něho nanic, ale pomyslela si, že od něho bude mít dva dny pokoj.

„No, když chceš.“

„Ale jsou to dva celý dny a noci taky, jediný dvě za tejden, co můžeme bejt celou noc spolu, a to je blbý. Jenže dva tisíce babek, to taky není marný. Bude to trvat deset tejdnů, to znamená dvě stě tisíc, budou dobrý na první splátku.“

„No, řešení by to bylo,“ řekla opatrně.

Illian se rozzářil.

„Jsi vážně prima, hele… Myslel jsem, že ti to bude vadit… Ale uvidíš, uteče to jak voda a pak budu mít ještě větší šanci chytnout jednoho z těch šupáků a shrábnout pořádnou odměnu. Prej jenom v naší stanici by jich mělo bejt několik desítek… Všichni ti darebáci, co nepracujou a jenom intrikujou proti našemu prezidentovi. To je teda třída, co? Ten se nedá. V žádný jiný společnosti nejsou lidi šťastnější. Já bych ty blbouny poslal někam jinam, do jedný z těch mrňavejch australasijskejch společností nebo do některýho z dělnickejch vlaků Panamerický. Nebo do Sibiřský. Třeba do Tramtárie. Tam by viděli, jakej to je rozdíl!“

V tramvaji Jael myslela na tu nejasnou hrozbu, co se nad ní vznášela. Kdo by však mohl dokázat, že se přátelila s Obnoviteli?

2

Sazeničky pomerančovníků, které ošetřovala, pocházely ze Společnosti Afrikánie. V období Velké paniky si tam dali záležet, aby zachránili většinu živočišných i rostlinných druhů. Bylo to možné, protože doba ledová vtrhla do Afriky až o mnoho měsíců, ne-li o několik let později než třeba do Evropy.

Ty výhonky cestovaly speciálními vlaky s ozbrojenou eskortou. Každá sazenička měla cenu drahého šperku.

Už po nějakou dobu se místní laboratoře pokoušely vypěstovat své vlastní sazeničky, ale bez výraznějšího úspěchu.

Jael s radostí očekávala konec týdne. Illian už podepsal nábor na stáž k Výhybkářům a ještě dnes večer nastoupí do vlaku, který ho doveze do vojenské stanice Výhybkářů, někde směrem na Kaempolis. Ještě nevěděla, co bude dělat. Už dlouho toužila se jít podívat na reprízu té slavné hry Tati, řeka se už nehýbe, která měla před deseti lety takový úspěch. Velké divadlo ji znovu uvádělo a Jael si kladla otázku, jestli by tam mohla jít sama. A jestli ne, užije si dvou dnů volna, odpočine si a půjde se podívat po obchodech.

Vyhledal ji vedoucí směny a blahopřál jí k nevšední zručnosti, se kterou přesazuje sazeničky pomerančovníků.

„Váš odpad činí pouze jedno procento, zatímco průměr je tři procenta. Až do této chvíle jste zachránila tisíc pomerančovníkových výhonků; sto dolarů stojí jeden pár. Ještě tento týden obdržíte tisíc dolarů. Při dnešním kurzu to dělá dvě stě padesát tisíc kalorií."

V téhle stanici ještě počítali v dolarech, navzdory přísným instrukcím Prezidentské kanceláře. Ale pomerančovníky platili v dolarech a pomeranče prodávali do ciziny také za dolary.

„To je báječné," nevycházela z překvapení, celá ohromená tou sumou, která se rovnala jejímu dvouměsíčnímu platu.

„Škoda že nesnášíte prostředí vlhkých skleníků. U některých rostlinek jsou takové ztráty…"

Účetní jí vyplatil prémii v hotových penězích. Vrátila se domů a snažila se nedat najevo svou radost. Illian by ji nutil, aby dala peníze do společné pokladny, aby je přidala k úsporám na jeho vysněný silikokar.

„Dneska večer už nepřijdu domů, ani pro bágl. Jdu rovnou do vlaku."

„To je škoda," zalitovala pokrytecky. Šla si lehnout a už podruhé se jí zdálo o nevlastním bratrovi Liensunovi.

„Musím tě vidět."

„To nejde."

„Přijdu dnes večer k tobě. Musíš na mě silně myslet od deseti hodin večer. Vím, že bydlíš v Hot Station, ale neznám přesné místo. Řekni mi jméno nástupiště."

„Ne, já si to nepřeju, je to nebezpečné, pro tebe i pro mě."

„Nebuď hloupá. Nikdo se nedozví, kdo jsem."

„Nejsem sama, žiju s někým."

„Vím, že na dva dny odešel."

Probudila se náhle, tak jako minule, a zlostně konstatovala, že je teprve deset hodin dopoledne. Pokoušela se znovu usnout, ale marně. Naštvaně vstala a velmi pečlivě se ustrojila. Oblékla si elegantní šaty a kabát z velmi jemné kůže a obula si boty na podpatku. Ovšemže se takhle nebude procházet po věčně špinavých nástupištích čtvrti, kde bydlela. Zavolala si taxi-drezínu a nechala se zavézt do obchodního centra.

Posadila se ke stolu v nejdražší restauraci a objednala si tak trochu náhodně. Jídlo jí chutnalo, i když ji jeho cena zaskočila. Bez mrknutí zaplatila pět tisíc kalorií a vydala se na nákupy.

Koupila si vytoužené střevíčky na jehlovém podpatku, i když jí bylo jasné, že je bude muset dobře schovat před Illianovými zraky. Nazula si je tedy přímo na místě a dál se procházela po obchodech. Kolem čtvrté odpoledne vešla do rozlehlé pivnice, kde si objednala pravou černou kávu a nějaké zákusky. Znovu bez mrknutí zaplatila, dva tisíce kalorií za šálek černé tekutiny, která jí koneckonců ani moc nechutnala. Rozhodně dávala přednost kávě z praženého obilí.

Kolem sedmé už byla doma a těšila se, že dožene těch pár ztracených hodin spánku. Na svůj sen už zapomněla, když jí náhle v hlavě zazněl Liensunův hlas: „Jael, poznáváš mě? Zachovej si čistou hlavu. Musíš mě poslouchat."

Jael zpozorněla. Ramenem se opírala o stěnu ložnice, koleno pokrčené, jak se chystala zout si své luxusní střevíčky.

„Jael, přijdu k tobě. Musíš mě vést, protože se nechci lidí ptát na cestu. Přízvuk by mě mohl prozradit. Jsem asi kilometr od tebe. Můžu být u tebe tak za čtvrt hodiny. Musíš se jen soustředit na cestu, kterou mám jít. Teď jsem na tramvajovém nádraží, naproti takovým divným hodinám, co se točí kolem své osy."

Jael si znovu nazula střevíc a došlápla na zem. Popadla kabát a vyrazila ven. Liensun k ní stále mluvil, ona se však rozběhla po nástupišti, nic nedbajíc na bolavé kotníky, a skočila do právě se rozjíždějící tramvaje.

„Jael, zapřísahám tě…"

V tramvaji se pustila do řeči se sousedem, který si ji vyděšeně prohlížel a zřejmě si myslel, že se zbláznila. Přesto jí odpověděl. Liensun se teď nemohl napojit na její mysl. Vystoupila z tramvaje a spěchala do divadla.

Nebyla tam živá duše a ona si pomyslela, že představení už začalo, když jí zastoupil cestu příslušník Železniční policie.

„Kampak jdete?"

„Do divadla… Víte přece, ta známá hra? Nemůžu si vzpomenout, jak se jen jmenuje… Řeka, tati…"

„Dnes se nehraje."

„Ne? To je mi líto… Co se stalo?"

„Jeden z herců byl zatčen, protože patřil k sektě Obnovitelů."

Jael silně zbledla a policista si toho okamžitě všiml.

„Máte doklady?"

„Já nevím… Snad v kabelce."

Měla u sebe potvrzení o zaměstnání a ukázala mu ho.

„Jael Unny, zahraniční pracovní síla? Máte pas?"

„Ovšem.“

Během své anabáze ze severu Mořského ledovce přes celou řadu společností Australasijské federace si nechala v jedné rodinné Společnosti Sun-Ho udělat pas. K jeho získání stačilo zaplatit.

„Sun-Ho?“

Naznačil jí, aby ho následovala až do policejní drezíny, odkud zavolal centrálu. Zatímco čekal na odpověď, podrobně si ji prohlížel střízlivým pohledem. I když mu připadala hezká a velmi smyslná, zůstával ve střehu.

„Sun-Ho… Dobře. Osm let.“

Vystoupil z drezíny a podal jí pas.

„Společnost Sun-Ho se před dvěma lety změnila na Indickou společnost. Musíte si dát ten pas obnovit a přinést nám ho co nejrychleji ukázat.

„Ale kde si ho mám nechat…“

„Indická společnost má určitě v Titanpolisu nějakého zástupce. Musíte se s ním spojit. Proč jste chtěla vidět tu hru?“

„Ani nevím. Chtěla jsem se pobavit.“

V tu chvíli dostala skvělý nápad.

„Přítel, se kterým žiju, je na stáži u Výhybkářů, je to nějaká stáž pomocníků policie na odhalení těch Obnovitelů. Nevěděla jsem, co mám sama dělat…“

Policista okamžitě změnil výraz a usmál se.

„To jsme teda skoro kolegové? Tak dobře. Chcete, abych vás doprovodil domů?“

„Když mně se ještě domů nechce…“

„Poslouchejte, pojďte nahoru… Čekám na kolegu, co mě má vystřídat. Potom se můžeme jít někam navečeřet. Přijímáte?“

Kvůli Liensunovi, který určitě stále zkoušel probít se do jejího vědomí, nabídku přijala. Nastoupila do drezíny a ta se rozjela po hlavní městské trati. Projeli kolem tramvajového depa a Jael se zadívala na velké, stále se otáčející hodiny a napadlo ji, zda se na ně Liensun dívá ve stejné chvíli jako ona.

„Dobrý? Není vám zima? Jste jen tak nalehko. A ty střevíčky! To se dá v těch sklenících tak dobře vydělat?“

„Dostala jsem prémii. Mám prý při práci s pomerančovníkovými sazeničkami ruce jako víla.“

„Ale to se podívejme na ruce víly…“

Vzal ji za ruku a pozorně si ji prohlížel. Začervenala se, neboť jí na posledních článcích prstů zůstaly načernalé rýhy. On jí však políbil konečky prstů a Jael se usmála.

„Tady kolega mě vystřídá. Půjdeme do jedné restaurace, kde dělají špagety po starém způsobu, máte to ráda? Nudle s opravdickou rajčatovou omáčkou. S rajčaty jste taky pracovala?“

„To je bohužel ve vlhkých sklenících, musela jsem toho nechat. Je to dobře placené, ale prostředí je příliš náročné.“

Zavedl ji do jedné z těch malých restaurací, které se snažily obnovit starodávné pohostinství. Červeno-bílé kostkované ubrusy jí překvapily, stejně jako svíčky upevněné v podivných, slámou opletených lahvích. Avšak bujnost a veselí hostinského i hostů ji doslova vyvedly z míry.

„Je to dobrý, co říkáš? Víno taky. Je umělý, ale už za dva roky si prý budeme moct dopřát opravdický za míň než dva tisíce babek za láhev.“

Jakmile ho přestala poslouchat, ozval se Liensun a jí se zdálo, že slyší ošklivé nadávky. Tak on nedá pokoj? Kolik mu asi může být let? Třináct? Jenomže ti vědátoři, co ho vychovávali a vzdělávali, z něho určitě udělali hocha daleko zralejšího, informovanějšího, dospělejšího, než je v jeho věku obvyklé. Co když na sebe upoutá pozornost? Ve stanici, jako je tahle, by se třináctiletý kluk potulující se po ulici po desáté večer stal rychle podezřelým.

„Ve městě je bezpečno, ne?“ zeptala se, poněkud ovíněna syntetickým vínem.

„To díky nám.“

„Nepotulují se tady pobudové?“

„Velmi přísně je kontrolujeme.“

Jmenoval se Ivanel a nehledě na poněkud nízké čelo a legračně zastřižené vlasy to byl fešák. Měl krásné zelené oči.

„A co uděláme teď?“

„Nevím,“ řekla váhavě, „ve všech kinech se už dávno hraje.“

„Počkejte, znám jedno pěkné místo. Vezmeme si taxi-drezínu a budeme tam za chviličku.“

Byl to hotýlek na předměstí, postavený do půlkruhu, se zahrádkou z umělé hmoty a s diskrétním osvětlením. V malém zakouřeném a přetopeném baru se tančilo. Brala by cokoli, jen aby se teď nemusela vrátit domů, a doufala, že se její nevlastní bratr unaví a odjede. Život, který tady vedla, snad nebyl nejskvělejší, ale jí se líbil. A Illian? Jednoho dne od něj odejde a ve sklenících měla budoucnost zaručenou.

„Líbí se ti tady?“

Pili vodku s pomerančovou příchutí, která přišla na trh teprve nedávno. Tisíce pomerančovníků ozářených speciálními reflektory začaly rodit tuny ovoce.

„Mají tady roztomilá kupé, víš?“ šeptal jí při tanci a vůbec se neostýchal dát jí najevo, jak po ní touží.

„Opravdu roztomilá?“

„Koupelna a krásně měkká postel, jako za starých dob.“

„To bych teda chtěla vidět.“

Nebyl tak obratný jako Illian, ale byl milý a pozorný. Usnul vzápětí a Jael připadalo, že zůstala sama s Liensunovým hlasem, který jí šeptal stále stejnou větu.

„Jael, sestřičko, neopouštěj mě, prosím tě. Potřebuju tě.“

Marně si rukama ucpávala uši, bylo to pořád stejné. Vstala a šla do koupelny dát si sprchu.

„Copak, chceš zmizet?“

„Nemůžu spát.“

„Tak dobře, půjdeme spolu. Bylo to vážně fajn, víš. Uvidíme se znovu?“

„Nevím.“

„Až ten tvůj odjede koncem týdne na stáž, co říkáš?“

„Je to moc riskantní.“

„Můžu ti zavolat v sobotu ráno?“

Odvezl ji taxíkem. Před jejich obytným vagonem dostala najednou chuť pozvat ho ještě na skleničku, ale on zjevně pospíchal domů. Pomalu se blížila k vagonu škobrtajíc po nerovnostech nástupiště. Zastavila se, když taxi zmizelo za výhybkou. Proč by nemohla jít do nejbližšího hotelu v okolí?

Náhle si však uvědomila, že Liensun už v její hlavě nemluví. To mlčení trvalo zřejmě už dost dlouho. Možná od chvíle, kdy v hlavě nevlastní sestry odhalil erotické představy, které mu vadily. Určitě to bylo ono, od chvíle, kdy se dotkla Ivanelova pohlaví a pomyslela si, že není tak velké jako Illianovo, už jeho hlas neslyšela. Když vcházela do svého trojkupé, usmívala se. Pečlivě za sebou zavřela. Ve třinácti letech bývají chlapci ještě prudérní a příliš konkrétní erotické představy je mohou odradit. Zvlášť když je vytváří jejich sestra. Teď už věděla, jak na to, až se Liensun pokusí telepaticky se s ní spojit.

Hupsla do postele se slastným povzdechem. Těšila ji představa, jak bude zítra lenošit bez toho, že by na ni Illian, jak měl ve zvyku, každé tři hodiny toužebně mrkal.

Tu noc se Jael nezdál žádný hrůzný sen a probudila se krásně odpočatá kolem desáté. Natáhla si starou kombinézu a šla si koupit snídani a ranní Vítězství. Psali o zatčení jednoho z herců divadelního ansámblu a o zrušeném představení. Noviny dokonce uveřejnily jedovatou glosu namířenou proti dalšímu uvádění zmíněné hry. Její autor žádal, aby „byla tato přemrštěná divadelní hra konečně stažena z repertoáru“.

Jael s chutí posnídala s novinami v ruce a v myšlenkách byla u Ivanela. Ten včerejší večer byl náhodou docela fajn. Proč jen si pověsila na krk takového Illiana, který se odmítal bavit, chodit do divadla nebo si jen tak vyjít? Snil jen o tom svém silikokaru a o dlouhých výletech, které podniknou. Například k tomu slavnému Viaduktu, který měl překlenout Mořský ledovec až k Panamerickému vnitrozemskému ledovci. Spousta lidí tam začala jezdit, byla to však zatím dost riskantní exkurze. Na tu dlouhou cestu se člověk musel dobře zásobit pohonnými látkami i potravinami. Osadníci se sice už pomalu začínali usazovat podél vedlejších ramen Viaduktu a kolem železničních uzlů, ale život tam byl stále velice těžký.

Sedla si k televizi, ale program se jí moc nezamlouval. Ve zprávách opět mluvili o Obnovitelích Slunce a o posledních zatčených, zvlášť o tom herci, který se jmenoval Sully. Vyšetřující orgány se domnívaly, že právě umělecké prostředí je podhoubím podezřelých individuí, která vymýšlejí všelijaké komploty proti Společnosti.

Jeden z novinářů, známý svými nenávistnými komentáři napadajícími úpadek mravů a sklon obyvatel vychutnávat snadný a veselý život, přišel divákům sdělit svůj názor. Jedná se prý o skutečné spiknutí, které má za úkol přerušit dynamický rozlet Společnosti Mořského ledovce.

„Kdo říká Obnovitel, říká zároveň zvrhlík, povaleč, jedinec stojící na okraji společnosti a milující zahálku, rádoby umělec a rádoby spisovatel, trapný mazal. Už nelze dále zavírat oči nad znehodnocováním trvalých hodnot. Je třeba tomu čelit, cestující se musí vzpamatovat ze své letargie.“

Pravda, nějakou dobu už byli obyvatelé Společnosti nazýváni cestujícími. Toto oslovení se však dosud neujalo a nebylo příliš oblíbené.

Když se u dveří ozval zvonek, pomyslela Jael na Ivanela a bez obav otevřela. I po třinácti letech odloučení poznala v rysech mladého chlapce, který si ji zvědavě prohlížel, Liena Raga.

3

Jedl hltavě a jí se zdálo, že i nechutně. Rozhodně se nenamáhal vychutnat a ocenit lahůdky, které mu předkládala. Už od včerejška se skrýval v tramvajovém depu a musel si počínat velmi chytře, než nakonec objevil její bydliště.

„Nechtělas mě vidět, co?“

„Obnovitele tady pronásledují.“

Nedůvěřivě se zadíval na pomeranč:

„Co to je?“

„Musíš z toho sundat tu kůru, uvnitř je plno šťávy.“

Ve sklenících jim je prodávali za rozumnou cenu, ale ani tak je nekupovala pokaždé.

„Jak jsi se sem dostal?“

„Zachytil jsem tě včera večer v blízkosti té velké budovy, co se podobá řeckému chrámu.“

„To je divadlo.“

„Sledoval jsem nit tvých myšlenek, ale kvůli těm elektrickým dopravním prostředkům se spojení hrozně rušilo… Tak jsem začal kroužit ve spirále od tramvajového nádraží. Oslovila mě hlídka a musel jsem utéct až do své skrýše.“

„Kde to je?“

Podíval se na ni nedůvěřivě. Když ho opustila, bylo mu pět let, tehdy se však ještě tolik nepodobal svému otci.

„Vykašlala ses na mě, jo, vykašlala.“

„Tys tehdy obdivoval jen Ma Ker.“

„Je bezvadná. Je to moje matka i babička a jen díky ní toho vím aspoň tolik co kterýkoliv vědec v týhle ubohý

Společnosti.“

Kousl do oloupaného pomeranče. „No, není to nic moc.“

Šťáva mu tekla po bradě, ale stejně si vzal ještě jeden. Na trhu stojí jeden tisíc kalorií, pomyslela si Jael.

„A ještě navíc se z tebe stal hamoun,“ neodpustil si jedovatou poznámku.

Začervenala se, opravdu mu nic neuniklo.

„Co se tam u vás děje?“

„V naší Mezinárodní společnosti Vzducholodí Bratrství?“

„Trochu dlouhý jméno, ne?“ usmála se.

„Klidně se posmívej. Však toho vašeho Kida dostaneme.“

„Jestli nechceš, aby se na tebe dívali s podezřením nebo tě dokonce zabásli, říkej mu prezident.“

Zuřivě žvýkal kousky pomeranče.

„Včera ses mě chtěla zbavit, co?“

„Dostala jsem strach.“

„Jo, to určitě. Šla jsi s tím fízlem. Tak ty si teda jdeš klidně s každým?“

„Povídej mi, co tam u vás? Co třeba Julius Ker?“

„Zemřel, před pěti lety. Radši o tom nechci mluvit.“

„Oh,“ posmutněla, „byl ke mně hodný.“

Odvrátila obličej, aby skryla slzy.

„Greog se z tvého útěku nikdy nevzpamatoval. Ten chlap je praštěný, ale maká jak šroub. Budeme mít už dvacet vzducholodí a ty poslední jsou vážně obrovský. Lady Diana, Kid… teda prezident, puknou vzteky. A taky bude zase svítit Slunce. Lidem na ledovci ale pošleme včas a v rozumné lhůtě ultimátum, aby stačili opustit Mořský ledovec.“

Jael mu nerozuměla. Slunce, oteplení, zmizení mořského ledovce, všechny ty pojmy byly pro ni španělskou vesnicí. Liensun to pochopil a pohrdavě pokrčil rameny. Tahle holka, která byla jeho nevlastní sestrou, vězela až po krk v nevědomosti a šla mu na nervy.

„Proč jsi sem přijel?“

„Chci tu založit Síť Obnovitelů.“

„Úplně sám?“

„Jo. Ti ostatní jsou vědci. Jediný, kdo tam normálně politicky uvažuje, jsem já. Nejsou schopní zorganizovat naprosto nic. Vždycky jim musím stát za zády. Tam na severu, když jsme začali přijímat nový stoupence Obnovitelů z celého světa, to ti byl bordel!“

„Z celého světa?“

„Přicházeli ze všech Společností. Doma je pronásledovali, hrozili jim smrtí. Bohužel to byli většinou šarlatáni, fanatici mávající čarodějnickými knihami a ohánějící se zaklínadly, strůjci zázraků. Kdybys to byla viděla!“

Sklesle pokýval hlavou.

„Hemžilo se to tam hlupáky. Ale díky Ma jsem je dokázal udržet na uzdě. Všechno jsme zvládli, jen ona a já. Stvořili jsme velkou Společnost z toho mála, co jsi ještě znala, a jak víš, bylo to dost ubohý, když jsi odcházela.“

Tehdy to byla jen malá stanice Lovců tuleňů v té příšerné oblasti, vegetující pod neustálou hrozbou té obludy Jelly. Vzpomínala si na tu obří amébu, jež pohlcovala všechnu organickou hmotu ve svém dosahu a ukrutně rychle rostla. Jen pomocí antibiotik, minerálního oleje a celých kolonií bakterií se jim dařilo udržet ji v bezpečné vzdálenosti. Lovci tuleňů se nakonec vrátili a přijali poručnictví Obnovitelů. Když odcházela, jejich život byl stěží snesitelný, znamenal samotu a izolaci.

„Už je nás skoro deset tisíc a žijeme v relativním pohodlí. Máme slušný jídlo a především fantastický laboratoře. Dokážeme vyrobit všechno. Ta příští vzducholoď bude pět set metrů dlouhá a unese tisíc tun. Tisíc tun, slyšíš? Dokážeme zvednout do výšky lokomotivu nebo středně velký vlak. Jsme skvěle vybaveni. Postupně se k nám přidávali čím dál zajímavější a schopnější lidi. Ty čaroděje udržujeme co nejdál od výroby. Pokračují ve svým zaklínání a dál se vyžívají v černých mších. Jedna z jejich oblíbených knih jsou Dějiny kosmografie, kdybys jen slyšela, jak ji dokážou interpretovat…“

Podíval se na ni a potřásl hlavou:

„Nic jsem neřekl.“

„Už nemáš hlad?“

„Ne. V týhle vaší kompanii na nic jinýho nemyslíte, co? Jste přecpaný a na Slunce zvysoka kašlete, mám pravdu?“

„Poslouchej, Liensune…“

„Larry Han, pěkně prosím. Mám pas ze China Vokzalu. Do týhle koncese jsem se dostal naprosto regulérně. Můžeš klidně říct, že jsme se kdysi znali.“

„Když ti bylo pět? Vždyť je to pitomost!“

„Vypadám starší, ne? Podle pasu mi je dvacet. Zapamatuješ si to?“

„Dobře.“

„Potřebuju tvoji pomoc, abych si našel ubytování a pronikl do jistých společenských kruhů.“

„Dělám v ovocnářských sklenících a…“

„To mě nezajímá. Ten fízl, znáš ho dobře? Ten, co jsi s ním byla včera večer?“

„Viděla jsem ho poprvé v životě.“

Vstal. Přistoupil k oknu a díval se na nástupiště.

„Co ty stromy, jsou umělý?“

„Ne, jsou to olivovníky. Ve sklenících jich jsou tisíce, ale tady jsou jen na ozdobu.“

„Takový plýtvání. A co z nich vyrábějí?“

„Plody, které se nakládají… To ovoce je plné oleje.“

„Je to pravda, že existují rostliny, které jsou zdrojem něčeho na způsob minerálního oleje?“

„Prý se pěstují v rýžonosných sklenících, aspoň myslím. Ale to je daleko odtud, dobrých sto kilometrů východním směrem.“

Otočil se k ní.

„Víš, co udělám?“

„Nevím. Kromě toho, že chceš vytvořit Síť přívržen ců Obnovitelů, opravdu nevím, co jiného bys mohl ještě udělat.“

„Abychom mohli pokračovat v naší cestě za Sluncem, potřebujeme tuto Společnost, její technologii. Dokážeme to.“

„Prezident vám to nedovolí.“

„Však my se mu dostaneme na kobylku. Už mě napadlo něco, co by ho mohlo obměkčit. I kdyby naše podmínky nepřijal hned, snad mu to aspoň pomůže být méně neústupný.“

Vzal si ještě pomeranč a kousl do něj, aniž si ho oloupal. Zašklebil se:

„Fuj, to je ale blaf!“

„Tím spíš, že kůra je napuštěná chemickou látkou, aby ovoce během přepravy nezmrzlo.“

Přistoupil k ní a popadl ji za ramena.

„Máš nějaké zprávy o mém otci?“

„Říkají, že je už deset let mrtvý.“

„A co Jdrien, můj nevlastní bratr? Kde je?“

4

Po svém návratu ze hřbitovních vlaků vedla Yeuze velmi přísný až asketický život. Už se pravidelně nezúčastňovala uměleckých večerů a představení. Opět si našla výmluvu, aby se nemusela zúčastnit premiéry opery v podání jedné transevropské operní společnosti. Dokonce se s nimi nechtěla ani sejít a R. považoval její postoj za neomluvitelný.

„Jsi přece jejich krajanka, ti lidé jsou vážně zklamaní. Urazilas jejich ješitnost. Na představení nebyla jediná oficiální osobnost. Dokonce je ani nepozvali do Titanpolisu, alespoň na jedno představení.“

Yeuze se dívala skrz něj a zjevně myslela na něco jiného.

„Tak se mi zdá, že náš milý prezident se snaží omezit uměleckou činnost Společnosti pouze na naši stanici. Nejspíš se obává, že ostatní by se mohli taky nakazit, myslí si totiž, že právě v řadách umělců se skrývá množství Obnovitelů. Já sám jsem se stal hlavním podezřelým. Zakázat mou hru v Hot Station pod záminkou, že Sully byl Obnovitel, je směšné. Vypadá to na všeobecné tažení a ty jediná můžeš navštívit prezidenta a přesvědčit ho, že se ubírá špatným směrem.“

Yeuze si povzdechla.

„Je ti to fuk, že?“ řekl R. měkce. „Už měsíc jsi doma z té cesty na západ. Po celé měsíce jsem o tobě neměl žádné zprávy, než ses vrátila s těmi mrtvými těly, Leuaniným a tělem toho etnologa Harla Merna. Liena Raga jsi stejně nenašla. Ta těla jsi nechala pečlivě prozkoumat. Zjistilo se, že ten muž i ta žena zemřeli chladem, dostali uspávací injekci a byli zmraženi.“

„Vnímali svou smrt.“

„Ano, ale netrpěli. A ty si myslíš, že Lien Rag se zázračně probudil uprostřed všech těch mrtvol a vzal nohy na ramena. Že dokázal zmizet z té miniaturní stanice obydlené fanatiky, že tam dokonce snad našel někoho, kdo mu pomohl? Všichni byli stejně posedlí, ani ten Melkian, co tě zatáhl až tam, nebyl o nic lepší, i když se v něm na konci života probudily výčitky svědomí.“

„Kvůli tomu zemřel.“

„Teď už bys na to měla co nejrychleji zapomenout a dát se znovu do práce. Je tu spousta naléhavých záležitostí, které čekají na vyřízení. Musíme prezidentovi dokázat, že naše kulturní úsilí je důležité, že se podílí na rozvoji jeho Společnosti, že přispívá k jeho prestiži i k prestiži celé Společnosti. Kazíš naše možnosti.“

„Oh, dej mi pokoj.“

Vstala a nalila si trochu vodky, potom se vrátila a taky mu připravila skleničku.

„Dej mi ještě pár dní.“

„Tak dobrá.“

Usrkl ze skleničky.

„Prostudoval jsem si listiny, které Lien Rag zanechal, především tu záležitost s papežem. Řehoř XVII., víš, ten co za Velké paniky prchal na sever, zatímco spousta lidí se drala na jih. Říkalo se, že Středozemní moře nikdy nezamrzne a bude zdrojem tepelné regulace. Tvrdilo se, že na jeho březích se zachová mírnější klima, ale o tom jsem vlastně nechtěl mluvit. Říkal jsem si, zda se ten Řehoř XVII. nevydal hledat jeden z těch vesmírných korábů, které přiletěly zachránit pozemšťany.“

„Vesmírný koráb ve speciálním papežském provedení,“ zavtipkovala Yeuze.

„Třeba. Lien Rag se vážně snažil rekonstruovat papežův itinerář i činnost jeho následovníků.“

„Koráb mohl přece přistát dál na jihu.“

„To myslíš uprostřed všech těch lidí šílených strachem, vyhladovělých, schopných všeho, jen aby se dostali pryč ze Země? Umíš si vůbec představit, jak muselo vypadat pobřeží Středozemního moře v té době? Lidmi se to tam jen hemžilo, mačkaly se jich tam stovky milionů. Liena Raga to určitě napadlo, i když to nemohl dokázat.“

„Takže ten koráb zůstal někde tam pod ledem?“

„Jeden z korábů, jejichž přítomnost rádia neustále signalizovala. Legendy nevznikají úplně z ničeho.“

„Takže ty chceš jeden z nich najít a dopravit se na jinou, sluncem ozářenou planetu?“

„Ne… Nechci opustit tu naši, i když je obalená ledem, bez slunce a zahalená sinalým škraloupem, který se nám vznáší nad hlavami. Můžeme přece snít o tom, že někde tam nahoře, nad pokrývkou měsíčního prachu, žijí pozemšťané a mohli by nám pomoct.“

„Obnovit Slunce? Tak to vidíš, i ty… Nestudovals ty historické listiny jen tak pro nic a za nic… V hloubi duše jsi nakloněn návratu Slunce…“

„Udáš mě,“ řekl s úsměvem.

„Jsme společenství, kde se lidé mohou snadno nakazit tím nebezpečným virem. Chápu prezidenta. Ve svém nitru jsme nositeli ničivých zárodků v jeho říši. V Titanově říši. Jednoho dne se nechá korunovat králem, císařem, či co já vím. Pomaloučku sklouzává stále níž. Proč vlastně chceme zničit to železniční společenské uspořádání, které nás zahrnuje blahobytem? Pravda, jinde to vypadá hůř a to, co jsem viděla tam na středozápadě Mořského ledovce, nebylo nic radostného. Ale jestli začnou ledy tát, co se stane s těmi chudáky, kteří nemají ani na to, aby uprchli? A kam by se vůbec dalo utéct? Na pevninské ledovce? Lien Rag byl přesvědčený, že nad vodou zůstanou pouze vysoká horstva. Nebo máme konstruovat Noemovy archy po tisících, už teď rozhodnout, aby dnes vyráběné vagony zaručovaly v případě nouze možnost plavby? Vzpomínáš na těch osm příšerných dnů, které jsme tu asi před třinácti lety prožili? Mořský ledovec se otvíral hlubokými trhlinami. Vůbec netál pomalu. V těch hlubinách byly pohlceny celé vlaky. Nebylo možné předvídat, kudy trhliny povedou, a není to možné ani dnes.“

„Teplota přece stále stoupá, i když na to nikdo nemyslí a nikdo nic nepředvídá.“

„Stoupá pomaleji, než se myslelo před deseti lety. Mluvilo se o ztrátě jednoho stupně každých šest měsíců a předpokládalo se, že během dvaceti let budeme žít při teplotě kolem nuly stupňů Celsia. Od té doby se ale oteplování hodně zpomalilo a během těch deseti let se teplota v průměru zvýšila jen o nějakých pět stupňů. A všimni si, že říkám v některých oblastech, protože jsou místa, kde je zima ještě strašnější než předtím.“

Znovu si šla nalít a tázavě se podívala na R., zda si dá taky, ale ten odmítl. Nic neřekl, ale pomyslel si, že od svého návratu pije příliš. Obával se, že před ním něco tají, ale respektoval její mlčení. Setkala se s Jdrienem, synem Liena Raga, a zdálo se, že ji těch několik dnů, společně strávených v těch hrozných podmínkách, silně poznamenalo.

„Půjdu za prezidentem,“ řekla odhodlaně, „podstoupím tu cestu. Je nebezpečné soustředit všechno kulturní dění pouze do Kaempolisu, nutit lidi, aby jezdili až sem, chtějí-li vidět divadelní představení, hledat informace v knihovnách, podívat se na výstavy… Vždyť napříště by si mohli vymyslet něco na způsob víza pro ty, kdo by chtěli do Kaempolisu přijet. Tak by mohli kontrolovat a filtrovat zájemce.“

„V Hot Station udělali domovní prohlídky u všech, kteří protestovali proti zákazu mojí hry.“

„Já vím, prezident se pustil do velkého honu na Obnovitele v celé koncesi. Proč jen si vybrali zrovna ten jeho Viadukt, proč v něm Obnovitelé ukryli návěstidla, která pak naváděla jejich vzducholodi? To je přece hrozně hloupá taktika.“

„Viadukt je snadná kořist a je v dosahu vzducholodí. Panamerická je příliš vzdálená, museli by překonat málo známý Mořský ledovec.“

Zpytavě se na ni zadíval.

„Ale ty, Jdrien a Lien Rag ho znáte dobře, ne? Nikdy jsi mi nevyprávěla, jak jste se dostali z té šlamastiky, jak se vám podařilo utéct z Panamerické a překonat Mořský ledovec, když podle toho, co se říká - staré tratě už neexistovaly.“

„Měli jsme štěstí.“

„Tehdy se o vás dost mluvilo, šeptalo se, že jste použili prostředky zakázané Dohodami NY Station. Saně uzpůsobené jako plachetnice? A co třeba vzducholoď? Gondola vlečená stovkou vycvičených mořských racků?“

„Je vidět, že jsi spisovatel,“ zamračila se, „nemožně si vymýšlíš… Musím se vypravit za prezidentem.“

Kdo by taky mohl vědět, že existují Velrybí lidé, kteří žijí v symbióze s velkými velrybami? Tehdy cestovali v břiše těch kytovců, pod ledovcem i na jeho povrchu, ukryti ve speciálních boxech uvnitř obřích těl. Dýchali jejich kyslík a živiny jim dodávala potrava přefiltrovaná krevním systémem těchto obrovských zvířat. Zdalipak si na to Jdrien ještě pamatoval?

„Odjedu hned dnes večer,“ oznámila mu.

5

Jdrien se také vrátil mezi svoje lidi a usadil se u Zrzavých ze Skládky. Postavili mu palác z velrybích kostí a tuleních kůží, izolovaný ochranným ledovým příkrovem. V krbech, které sám zkonstruoval, topil velrybím olejem v kamínkách na způsob ohřívadla. Byl míšencem Zrzavých, a tak mu patnáct stupňů bohatě stačilo k pohodlí.

Takové teplo ovšem vyhánělo jeho přátele, kteří měli fyziologické potíže už při nula stupních Celsia. Přijímal je proto v rozlehlé přechodové komoře. Tam za ním chodily i některé dívky a ženy z kmene Zrzavých a každá snila o tom, že přivede na svět jeho dítě. Nepřál si to však a snažil se je neoplodnit.

Když si Yeuze rozepnula kombinézu, zachvěla se a přistoupila blíž k ohništi. Pach spalovaného velrybího oleje byl sice dost nepříjemný, zato tam bylo tepleji. Plameny stoupaly do komína postaveného ze zčernalých kostí.

„Pokračoval jsem v pátrání po stopách svého otce, ale zatím marně. Muž, který si vyměnil transevropský pas znějící na jméno Liena Raga s tím pobudou jménem Xemy, se po tolika letech už nedá najít. Mám už jen malou naději. Snad jen některému míšenci Zrzavých, pracujícímu s Lidmi z Tepla, by se jednoho dne mohlo podařit získat nějakou informaci a předat mi ji. Ne, už s tím nepočítám.“

Posadila se na tulení kůži a dívala se do plamenů.

„Neměla ses vracet,“ řekl.

„Už měsíc myslím jen na to, dnem i nocí."

Doma nosil jakýsi župan z vlčí kožešiny, který se zavazoval v pase. Umírala touhou rozvázat mu ten nedbale uvázaný pásek.

„Jsi vlastně jako má matka," řekl náhle. „Chránilas mě, když jsem byl ještě mimino, zabilas kvůli mně jednoho sibiřského důstojníka a vzalas na sebe všechnu odpovědnost i všechna rizika. A přesto jsme se spolu tam v té ubohé hřbitovní stanici milovali a přitom jsme věděli, že mrtvola mého otce možná leží někde nablízku."

Dívala se do krbu a vnímala jen modré a žluté plameny, které občas prudce vzplanuly a stoupaly vysoko do komína.

„Zrzaví příležitostně spí i se svou matkou nebo sestrou, neznají pojem rodina, znají jen klan, tlupu či kmen. Ale já jsem taky člověk z Tepla a tohle tabu mám určitě zakódované v genech, protože když jsme se spolu milovali, měl jsem pocit, že je to zločin. O to to bylo nádhernější."

Zaklonila hlavu a dívala se nahoru na něj. A potom si pomalu rozevřela kombinézu a odhalila plná ňadra, bělostné břicho a černý chomáč klína. Zkušeným pohybem ruky ho chytla za pravé koleno a zachvěla se rozkoší při pohledu na jeho župan nadouvající se ve výšce penisu.

„Promluvíme si později," řekla netrpělivě.

Rozhalil si župan a Yeuze se přisála pohledem na ten nádherný, dlouhý úd s obnaženým purpurově rudým žaludem na konci. O něco později připravil pohoštění a horký, velmi sladký čaj.

„Žiješ jako my?"

„Co se týká jídla, ano. Jsem labužník a velrybí nebo tulení maso zrovna nemiluju… Polykal jsem ho po celé měsíce a nestěžoval jsem si, ale teď už…"

„Zůstaneš tady?"

„Chci důkladně a v klidu všechno zvážit, svůj další osud, smrt otce, postavení Zrzavých i úlohu Mesiáše, kterou mi stále vnucují. Celé měsíce jsem se pokoušel kázat, ale pochopil jsem, že tohle pro mě není. Nebo že dosud nejsem připravený. Budu se muset rozhodnout."

V noci se probudila zabalená v kožešinách a viděla, jak Jdrien přikládá na oheň kusy ztuhlého tuku. Potom si sedl a díval se do plamenů.

„Můžu se k tobě připojit?"

Šla si sednout vedle něho. Byla nahá, ale v místnosti bylo krásně teplo. Jemu však muselo být dost horko, to kvůli ní snášel tak velké výkyvy teploty.

„Přišel ze severu," řekl náhle. „Naše duše se hledají, zatím jen tápou a neodvažují se střetnout. Cítím však, že není daleko."

„Mluvíš o Liensunovi?"

„Ano. O svém nevlastním bratrovi."

„Je někde směrem na Hot Station?"

„Možná. Nenávidí mě. Myslí si, že jsem ztělesněným symbolem Chladu, spolu s ostatními Zrzavými. On však byl vychován, aby lidem navrátil Slunce."

Yeuze se zachvěla a pohlédla na něj:

„Jsi si tím jistý?"

„Myslí na jednu starší ženu, která je asi velmi vzdělaná a určitě patří k vědecké skupině Obnovitelů. Má rád jen ji. Myslí taky na mohutné vzducholodi, právě na nich pracují. Sní o tom, že ledovec se rozpadne na množství ostrovů a ty se postupně rozpustí v oceánu. A taky myslí na to, že Lidé z Chladu zaniknou."

Ráda by byla vzala jeho hlavu do dlaní a přitiskla si ji k ňadrům, tak jako kdysi, když byl ještě malý. Ale muž, který se z něho stal, jí v tom bránil. Nechtěla se nechat znovu okouzlit zlatým rounem jeho podbřišku a napůl spícím pohlavím.

Lien Rag se nikdy nesmířil s myšlenkou, že tam daleko na severu, v maličké Společnosti Železného šrotu, ovládané tou tlustou matronou, se narodilo jeho dítě. Matrona rok co rok přiváděla na svět dítě, aby si udržela moc a rozšířila svůj klan. Lien Rag jí vyprávěl, jak ho chytila do pasti pomocí jedné mladičké dívky, a už si nevzpomínal, jak se jmenovala. Uvázaly Liena Raga na postel a dívka ho vášnivými polibky a hlazením vzrušila. V poslední chvíli si s ní její matka vyměnila místo a přijala jeho semeno. Lien Rag se však domníval, že proto jí ještě nemusel oplodnit a že Liensun by mohl být dítětem někoho jiného. Avšak Zrzaví, kteří milují romantické příběhy, se té historky zmocnili a Jdrienovi nezbylo než se vypořádat s latentní dualitou své existence. Zrzaví o nich tvrdili, že jsou ztělesněním dvou nepřátelských principů: Chladu a Tepla.

„Liensun má stejné schopnosti jako já, ovládá telepatii a telekinezi. Navíc se mu dostalo skvělého vědeckého vzdělání, až se vedle něho cítím méněcenný."

„Co budeš dělat?"

„Čekat. Nechám ho, aby přišel ke mně. Než se dostane až sem, nutně se prozradí."

„Myslíš, že odešel z té společnosti na Severu? V třinácti letech?"

„Už není dítě, podle mého odhadu může vypadat asi jako dvacetiletý mladík. Má dospělý mozek. Je krutý, potměšilý, neomalený a nevychovaný."

Yeuze se usmála:

„Říká sprostá slova?"

„Myslí na ně pořád. Na ostatní se dívá velmi nevlídně, zvlášť na ženy. Myslím ale, že ještě žádnou nepoznal."

„V tom případě máš před ním pořádný náskok. Hned jak jsi se objevil tady na Skládce mezi Zrzavými, to ti bylo osm let, byl jsi velice rychle zasvěcen mladičkými děvčaty z jejich kmene."

Jdrien se usmál:

„No, moc snadné to nebylo. Bál jsem se, a pak, musel jsem to dělat v hrozné zimě. Ale líbilo se mi to i tak. Vždyť víš,

můj lid žije jen omezenou dobu. Dospělí jsou už v pětatřiceti starci. Ženy po pětadvacítce už nerodí děti. Děti mezi šesti až osmi lety už začínají sexuálně žít… Přesto se některý ze starců dožije i sedmdesáti let. Je to vzácné, ale stává se to."

Yeuze začalo být zima, a tak se zavrtala do hromady kožešin a přikrývek.

„Půjdeš ke mně?"

Potom se rozesmála:

„Tedy, milovat se s osmatřicetiletou stařenou!"

Ale Lidé z Tepla také stárli čím dál rychleji a mnohé ženy zaskočil přechod už kolem čtyřicítky. Lidé se navíc stále zmenšovali a rychle scházeli. Za další tři století už nebudou větší než prezident, a ten měřil pouhý metr a deset centimetrů.

6

Prezident si znechuceně prohlížel každý ze zabavených předmětů. Byly tam všelijaké knihy, falešné kouzelnické příručky, nepředstavitelná vyobrazení Slunce. Velmi často mělo podobu hořícího kotouče, který si razil cestu po zamrzlé planetě. Byly to naivní obrázky, ale byla mezi nimi i vypracovanější díla, něco na způsob ikon vykládaných zlatem.

„To nestačí," zařval náhle. „Kašlu na kouzelníky a čaroděje hlásící se k Obnovitelům. Jsou praštění, věří, že jejich čáry dokážou obnovit tu božskou planetu… Chci obyčejné lidi, co mají všech pět pohromadě, takové, co sice nesní, zato věří, že jim věda může vrátit teplo, světlo a hebkou trávu i s motýly."

Šéf bezpečnosti Lichten mlčel. Držel se v uctivé vzdálenosti, dobře věda, že prezident nemá rád, když se někdo na ten jeho metr deset dívá svrchu.

„A co výslechy?"

„Myslíte posádek vzducholodí?"

„Všechny výslechy."

„Nic zvláštního jsme nezískali… Většina rozptýlených sekt byla odhalena. Chápu vaše zklamání, přesto pokračujeme."

Prezident vzal do ruky jednu z plastikových medailí, na níž bylo vyryto Slunce i s paprsky. Obnovitelé ji nosili na holém těle jako svatý obrázek a věřili, že pomáhá uzdravovat, například omrzliny.

„Ten herec, co si říká Sully, ve skutečnosti je to jen pseudonym, sice předstírá, že patří ke kouzelnické sektě Obnovitelů, ale já nejsem hlupák. Nemohu to zatím dokázat, ale jsem přesvědčen, že je z jiného těsta."

„Musíte při výslechu trochu přitlačit."

„Kam až můžeme zajít?" zeptal se Lichten.

Prezident pokrčil rameny a zamířil k východu. Vstoupil do průhledného koridoru, který vedl až do blízkého Prezidentského úřadu, a vstoupil do své kanceláře následován Lichtenem.

„Kaempolis je inkubátorem Obnovitelů. Vyrůstá tam nová rasa; nejsou to ani čarodějové, ani vědátoři, ale romantikové, intelektuálové. Ti dokážou připravit mysl lidí na případné oteplení daleko snadněji a lépe než vzývání kouzelníků nebo příliš riskantní experimenty."

Prezident udeřil pěstí do stolu a ulevil tak svému dosud potlačovanému vzteku.

„Zas ten Kaempolis, ta hnusná stanice už zas dělá potíže. Před deseti lety jsem ji chtěl navždy zničit. Snil jsem o tom, že ji rozčtvrtím, že k mobilním domům zapřáhnu čtyři silné remorkéry a rozpráším je do všech světových stran. Udělal bych líp."

V elektrickém křesle dojel až k velké prosklené vyhlídce a zadíval se na kupoli chránící stanici před mrazem. Postavil křišťálové město, krásné, čisté, kvetoucí, kde se opravdu příjemně žilo. Chyběla mu však duše. Ta zůstala tam, v Kaempolisu, společně se spisovateli, herci, umělci, a zvláště tou ženou. Yeuze, jeho dávná přítelkyně. Ta se nebála mu odporovat, nebála se připomenout mu jejich minulost v obskurním erotickém klubu, který se vláčel po transevropských tratích, než se ocitl v Sibiřské.

„Vaše přítelkyně se rozhodla setkat se s vámi."

„Tady?"

„Strávila noc na Skládce spolu s Mesiášem Jdrienem. Její lokokar je právě na cestě sem."

Prezident věděl, proč přijíždí. Měl ještě pár hodin času, aby se rozhodl, zda ji přijme, nebo se vydá na inspekci Viaduktu. Věděl však, že Yeuze se jen tak nevzdá.

„Tak si říkám, jestli by nepřijala úlohu velvyslankyně v jiné společnosti," zauvažoval nahlas.

Lichten souhlasně přitakal:

„Ale ne v Panamerické, lady Diana by ji neakceptovala."

„V Transevropské… V Kaempolisu se už pomalu musí nudit… Za těch deset let bylo v oblasti kultury vytvořeno snad všechno… Tak si myslím, že teď by ji taková diplomatická funkce… S Transevropskou máme stále bohatší kontakty a určitě by jim zalichotilo, kdybychom jim poslali ambasadorku, a ještě k tomu tak věhlasnou… Vím, že Yeuze uznávají intelektuálské kruhy na celé planetě a v současné době k nám jezdí divadelní ansámbly, tanečníci i orchestry skoro ze všech koutů světa."

„A proč ne do Sibiřské?" potměšile navrhl Lichten.

„Později, ještě uvidíme."

„Mohli bychom, právě během její nepřítomnosti…"

„Jen opatrně, ano, pěkně opatrně. Ale pokud je Kaempolis prohnilým semeništěm Obnovitelů, musíme ho rozdrtit."

„A co když to místo velvyslankyně odmítne?"

Prezident se plnou rychlostí vrátil ke svému psacímu stolu.

„Ten R., její muž, bude mít určitě sto chutí doplnit si dokumentaci o Velké panice, aby mohl zdárně pokračovat ve své velké románové kronice. Tam bude mít spoustu možností to dohnat. Myslím, že se pokusí ji ovlivnit. A jestli ne, rychle pochopí, že udělala chybu, když to povýšení nepřijala. Nemám nejmenší chuť se s těmi Obnoviteli dál mazlit. Vyhlásili mi válku a já jim odpovím útokem na všech frontách. Jde o naši prestiž, jsme přece na nejlepší cestě se stát silnou, velmi silnou společností. Stavba Viaduktu musí pokračovat dál na východ a my se přitom nebudeme zatěžovat její obtížnou a nákladnou ochranou."

„Na našem velkém díle musela určitě ještě zůstat návěstí rozmístěná Obnoviteli. Některá z nich mohou vysílat na neznámé frekvenci nebo pomocí ultrazvuku, infračerveného záření či jakýmkoliv jiným způsobem."

„Já vím," odpověděl prezident. „Máte zprávy o Jdrienovi?"

Lichten dobře věděl, že prezident trpěl tím odloučením od svého adoptivního syna, že Jdrien byl snad jediný člověk, na kterém mu skutečně záleželo.

„Od chvíle, co se vrátil na Skládku, je to těžké. Zrzaví bdí nad jeho bezpečím a klidem. Zdá se, že se dosud nevyrovnal s neúspěchem svého pátrání po otcově mrtvole. A zřejmě už nepomýšlí na kazatelskou činnost u kmenů. Abych byl upřímný, moji lidé se domnívají, že je úplně zmatený a že už nevěří ve své mesiášské poslání."

„Snad z věrnosti k otci, který se na to díval dost skepticky."

„Z toho důvodu je jeho situace dost choulostivá. Myslíme si, že se mu stýská po způsobu života Lidí z Tepla. Chybí mu možnost studovat, žít kulturně, mluvit naším jazykem. Jeho vztahy k Zrzavým se omezují na pár rutinních záležitostí, jako je vyprávění starých legend a překroucených příběhů. Trpí samotou a chybí mu něha. Všechny dívky z kmene by prý velmi chtěly, aby jim udělal dítě, on si ale dává dobrý pozor, aby je neoplodnil. Nevím, jakou antikoncepční metodu používá."

„Takové detaily jsem po vás nechtěl." Prezident byl na rozpacích, že před ním někdo tak bez obalu odhaluje milostný život jeho adoptivního syna.

V jeho představách stále zůstával malým dítětem. V té době musel mít Jdriena stále vedle sebe, opravdu ho považoval za své vlastní dítě.

„Yeuzina návštěva mu určitě udělala moc dobře. Teplotní bariéra mezi nimi není na překážku vzájemným citovým projevům."

Prezident si hned neuvědomil, co se mu Lichten snaží naznačit. Ten pokračoval v líčení Jdrienova běžného života.

„Má pěkný palác z kostí a tuleních kůží, obalený zvenku vrstvou ledu jako nějaké obrovské iglú."

„Moment, co jste myslel tou teplotní bariérou?"

Lichten odvrátil zrak:

„Myslíme si, že mezi ním a Yeuze existuje sexuální vztah."

„Můžete to dokázat?"

„Ne tak docela."

„Tak tedy mlčte!"

Kdysi byl do Yeuze celý blázen a fakt, že jeho adoptivní syn od ní získal to, o čem si on netroufl ani promluvit, by nikdy nedokázal přijmout.

7

Liensun náhle vyskočil a popadl svou sestru za zápěstí.

„Ten polda se vrací, myslí na tebe, chce se s tebou vyspat. Pamatuješ si, jak se jmenuju?"

„Larry…"

„Larry Han, sakra, snaž se trochu. Za těch osm let ses vůbec nezměnila, jsi pořád stejně pitomá."

Jael nedokázala zadržet slzy, které se jí draly do očí. Choval se hrubě, pohrdavě. Kdysi, když piráti obsadili jejich osadu, mu zachránila život, pak se kvůli němu obětovala a byla po vůli těm odporným Lovcům tuleňů.

„Až mě tady uvidí, bude zklamaný a nejspíš bude žárlit. Musíš ho uchlácholit, slib mu, že si s ním vyjdeš."

Policista přijel zřejmě tramvají, neboť přicházel pěšky a v ruce nesl balíček. Vyšel po schodech vagonu a zazvonil.

„Ahoj… Mám právě pár hodin volno, a tak jsem si řekl, že tě navštívím…"

Všiml si mladíka a zamračil se.

„Máš návštěvu?"

„Starý známý, přijel z China Vokzalu. Psali jsme si, myslí, že by tu mohl najít práci."

„Larry Han," představil se její nevlastní bratr.

Ivanel chvíli váhal, než mu podal ruku, a vypadal dost zmateně. Jael věděla, že Liensun sonduje jeho myšlenky a že zaregistruje každý, i sebemenší náznak podezření. Počítala s nejhorším, Ivanel jí však podal balíček.

„Jen pár bonbonů z dovozu. Jsou zvláštní, pocházejí z Afrikánie."

Radostně vykřikla a s přehnaným nadšením nervózně rozbalovala balíček. Ten polda si určitě něčeho všimne.

„Napadlo mě, že bychom si mohli trochu vyjít."

„Oh, se mnou si nedělejte žádné starosti. Vůbec vám nebudu překážet, potřebuju jen pár dnů, než si najdu práci a něco, kam složit hlavu."

Ivanel si ho zkoumavě prohlížel.

„No, víte, mohl byste třeba lovit tuleně nebo je čtvrtit a porcovat, a jsou tu ještě skleníky. Jestli snesete vlhké prostředí, najdete tam moc dobře placenou práci. Až deset tisíc kalorek za den. Ale je to tvrdá práce, moc tvrdá."

„Vemu všechno, o to nejde. Ale moc rád bych se stal příslušníkem Železniční policie."

Ivanel přivřel nedůvěřivě oči a úkosem se zadíval na Jael:

„Ví, že jsem policajt?“

„To ne, nic mi neřekla, ale je to fakt, opravdu patříte k ŽP? Jste snad od Výhybkářů?“

„Jo, to je ono. Výhybkáři. Víte, cizinec nemá moc šancí stát se u nás policajtem. Musel byste makat celý roky, než získáte mořskoledovecký pas, a i pak by to bylo těžký. Jste z China Vokzalu? Tam jsou u moci kolektivisti, že?“

Liensun dělal, že to nebere moc vážně.

„No, to jsou, dokonce až příliš na můj vkus. Radši bych žil tady.“

„Máte pas?“

„Ivanele!“ vykřikla vystrašená Jael.

„Hele, všechno bude hned jasnější, chápeš? U nás je teď hotové pozdvižení kvůli Obnovitelům a kontrola cizinců je daleko přísnější.“

„Nedělej si starosti, Jael,“ uklidňoval ji nevlastní bratr, „to je přece normální.“

Policista prolistoval pas, a než ho vrátil, udělal si pár poznámek.

„Na dvacet nevypadáte a navíc mi připomínáte někoho známého.“

„Zpěváka nebo herce?“ usmál se Liensun. „Udělal jste mi děsnou radost, protože bych si docela rád vybral uměleckou kariéru. Když myslíte, že nemůžu být policajt, třeba bych to mohl zkusit v Kaempolisu…“

Okamžitě zalitoval, že se nechal unést. V Ivanelově mozku bylo totiž jméno Kaempolis součástí jakési rovnice typu: Kaempolis = Obnovitelé + luza + paraziti železničního společenského uspořádání.

„To je odporné místo,“ prohlásil Ivanel. „Najdeme vám něco ve skleníku. Jen na pár měsíců, pak půjdete k doktorovi a ten vám doporučí změnu pracovního zařazení. Takový je postup, ostatně je nesmyslné strávit život ve vlhku kvůli klíčkům obilí, sóji, rajčatům, červeným druhům ovoce či zelenině.“

„To by bylo prima,“ předstíral radost Liensun. Stále ještě četl v policajtově mozku jako v naivní obrázkové knize. Ivanel měl sice pořád jakési neurčité podezření, na druhé straně však chtěl udělat Jael radost. K Liensunově velké spokojenosti byl do ní vážně celý pryč.

„Půjdu se připravit,“ oznámila Jael, „budu hotová za pět minut. Dejte si zatím pivo.“

Liensun došel do lednice pro láhev a přinesl i sklenice.

„Co jste dělal v China Vokzalu?“

„Dokaře na překladovém nádraží. Vykládal jsem nákladní vlaky, co přijížděly ze Sibiřské. Děsná dřina.“

Policistův metodický mozek srovnával obrázky hledaných kriminálních živlů a Obnovitelů. Ten mladík se zatím nikomu z nich nepodobal a Ivanel v duchu pokračoval v pátrání, aniž tušil, že jeho společník to všechno pečlivě sleduje.

„Napijme se na vaši práci,“ zvedl policista sklenici. „Ubytování vám najdeme, nějaké malé kupé, musíte však počítat asi tak s tisícovkou kalorií na den.“

„No co, všude je draho,“ pokrčil rameny Liensun.

Povídali si, ale Ivanel se stále nemohl zbavit podezření. Taky ho trápila otázka, jestli s ním Jael spala.

„Potkali jsme se úplně náhodou ve Společnosti Sun-Ho. Pracovala tam v továrně na malé roboty; dělají se tam zvláštní typy… Tak třeba ptáci. Vyrábějí takové, co létají, zpívají a dokonce i zobou. Je to děsně drahý. A hrozně titěrná práce.“

„To vám bylo dvanáct let?“

„Tam se pracuje už od útlého mládí. Pak jsem to zkusil v China Vokzalu…“

„Poznal jste v té Společnosti nějaké Obnovitele?“

„Mluvíte o těch bláznech, co milují boha zvaného Slunce? To víte, že jo. Byli tam staří Asiati, dost cákli, scházeli se ve vyřazeným vagoně a tam zpívali a modlili se. Teda úplně praštěný, tihle chlápkové!… Nikdy mě ani nenapadlo se k nim přidat, to teda ne, ostatně ani ke kolektivistům…“

„Počkejte chvilku,“ přerušil ho Ivanel, „musím si zavolat. Támhle v zahradě vidím telefonní kabinu.“

Z té kabiny se dalo volat, ale i být zavolán. Všichni nájemníci mohli slyšet zvonek a ten, kdo zvedl sluchátko, zavolal ostatní.

Liensun šel k oknu a pokoušel se číst v mysli policajta, který nepochybně volal centrálu. Ivanel jim však oznámil jen nějaká čísla. Určitě to byl kód, kterému mladík nerozuměl, a to ho trochu znepokojovalo. Ivanel zavěsil a vrátil se, právě když Jael vycházela z koupelny.

„Tak a jsem hotová.“

„Ještě moment,“ řekl policista, „vyžádal jsem si nějaké informace ze základny. Na něco jsem si najednou vzpomněl.“

Jael se ani neodvážila podívat směrem k Liensunovi, ale mládenec jí pošeptal telepaticky přímo do mozku, aby byla klidná.

„Kam půjdeme?“

„Někam se naobědvat,“ navrhl Ivanel.

„To je vážně dobrý nápad… Larry, určitě tu najdeš něco k jídlu.“

„No jasně, jen si nedělejte starosti. Využiju toho a odpočinu si.“

Ivanel běžel k telefonu a tentokrát mohl Liensun dobře číst jeho myšlenky. Vydechl úlevou.

„Žádal o ověření mé podoby podle velmi přesného kódu. Každé číslo odpovídá jednomu charakteristickému rysu, například rovný nos, zelené oči, tenké rty, světlé vlasy… Nemají na mě nic.“

Zavřela oči:

„Od nynějška nebudu žít, ale umírat strachy.“

„Nic se neboj, sestřičko, všechno bude dobrý. Až budu pracovat v těch sklenících, rychle na mě zapomene, uvidíš.“

Odešla v doprovodu policisty, ten přivolal taxi-drezínu hned, jak byla v dohledu.

„No ne," řekla, „u policajtů se dobře vydělává a nejsou to žádní škudlilové."

„Taky jsem bral prémie, za zatčení toho herce, Sullyho."

„A manželce jsi nedal nic?"

„To není její věc."

Po celou dobu oběda se jí neustále vyptával na nevlastního bratra. Tvářil se sice jakoby nic, ale pokaždé, když chtěla změnit téma, vrátil konverzaci zpět na Larryho Hana.

„Už mě s tím neotravuj," řekla nakonec zlostně, „to nikdy nezapomínáš na své povolání? Mluvím s tebou snad já o pomerančovnících? Je to kamarád, to je všechno, a nakonec stejně odejde."

„Spala jsi s ním?"

„No, to určitě, bylo mu dvanáct, když jsme se poznali."

„Myslím dneska ráno, ještě než jsem přišel?"

„Nepřitahuje mě."

Policista odstrčil talíř a zapálil si doutník. „Já toho kluka znám. Ten obličej jsem už někde viděl. Určitě se podobá někomu, kdo mi utkvěl v paměti, jenže komu? Ty nemáš ten dojem?"

„Ne," zalhala, „vůbec ne."

8

Novinář z časopisu Vítězství byl objednán na desátou hodinu a Yeuze ho přijala hned, jak ho ohlásili. Byl mladý, ale ve válce s Panamerickou přišel o oko a obličej mu hyzdila dost hluboká dlouhá jizva. Jmenoval se Zeloy. „Kolik vám bylo let, když Panameričané zaútočili?" „Osmnáct. Byl jsem dobrovolník. Ale to je už stará historie." „Přišel jste kvůli mému příteli Lienu Ragovi? Jaký článek chcete vlastně napsat?"

„Chci mluvit o jeho zmizení před deseti lety, mám však poněkud náročnější plán a doufám, že mi pomůžete ho realizovat. Napsal jsem i prezidentovi, ale neodpověděl mi. Taky do Transevropské, ale z té strany si moc velké naděje nedělám. Pomýšlím na co nejpodrobnější biografii Liena Raga."

Yeuze si vzpomněla na láhev vodky, je kousek dál, tam ve skříni, co kdyby… V tuto ranní hodinu však slušnost nedovolovala nabídnout tomu mladíkovi alkohol.

„Napijete se něčeho?"

„Ne, děkuji, nedám si nic."

„Nechybí vám odvaha ani ctižádost. Říkáte biografie Liena Raga?"

„Byla to osobnost, dobrodruh, ale taky vědec, znal se osobně s mocnými tohoto světa, s lady Dianou i s prezidentem, procestoval skoro celý svět. Je původcem toho slavného Tubusu, Severojižního tunelu, který hloubí lady Diana pod ledem mezi oběma póly. Pomohl také prezidentovi, pomocí jeho nové stavební metody mohl uskutečnit svůj Viadukt. Málem ho zlikvidovaly Buňky lidové koordinace, které ještě pořád řádí v Amertume Station…

„Setkal jste se s nimi?"

„Do té stanice se nikdo nedostane. Je to v podstatě koncentrační tábor zdvojený ústavem pro duševně choré. Už deset let tam nikdo nepronikl. Jeden kolega se tam pokusil vklouznout, ale už se nikdy nevrátil."

Yeuze vstala a přinesla láhev vodky a dvě skleničky. Naplnila je a jednu postavila beze slova před Zeloye, nechala ho, aby si sám vybral, zda se napije. S úlevou se napila.

„Tak biografii, to je teda legrační… Myslela jsem si, že jste se dozvěděl něco nového o mně."

„To ne, je mi líto."

„Prezident mi nabízí místo velvyslankyně v Transevropské…"

„To jsem nevěděl," zpozorněl. „Je to oficiální? Mohu o tom napsat?"

„Můžete… Ta zpráva je ze včerejška."

„A vy jste to přijala?"

„Můžu si to rozmyslet… Mám na to týden."

„A vy byste opustila Kaempolis? Tohle úžasné dílo, vytvořené během deseti let? Magické město, kulturní centrum celé planety?"

Vyprázdnila sklenku.

„Oceňuji vaši ironii."

„Mluvím naprosto vážně a opravdu vás obdivuji."

Pátravě se na něho zadívala. Snad ji vážně obdivoval, ale toužil vůbec po ní? Oblékla si pro tuto příležitost rudé šaty s hlubokým rozparkem na stehně, které při každém kroku prozrazovaly, že pod nimi nemá už dočista nic.

Zeloy pochopil, že se něco změnilo. Zaznamenal ten pátravý pohled, prázdnou skleničku, kterou si rychle znovu naplnila.

„Ta nabídka vás uvádí do rozpaků? Nebo snad vám je můj zájem o vašeho přítele Liena Raga proti mysli?"

„Příští týden už tady možná nebudu, abych vám o něm vyprávěla."

„Můžu odjet na reportáž do Transevropské nebo, kdoví, nechat se jmenovat dopisovatelem."

Usmála se.

„To by bylo báječné…"

„V každém případě mám před sebou ještě spoustu příprav, než vůbec dokážu položit první otázku. Potrvá mi to celé měsíce a chtěl jsem jen vědět, jestli s tím souhlasíte."

Znovu se napila, pak ale postavila sklenku na stůl. Bylo to vážně hloupé, tolik pít.

„Myslíte, že je mrtvý?“

„Nevím,“ řekla, „opravdu nevím.“

„Jeho druhové bohužel mrtví jsou, tak proč ne on? Myslíte, že ho lady Diana nechala tajně převézt někam, kde by ho mohli oživit? Aby ho využila pro ten svůj Tubus? Říká se, že prý se na několika místech zřítil kvůli nedostatečným znalostem o ledu. Lien Rag byl přece nejlepším glaciologem na světě, nebo snad ne?“

„Smál by se tomu, kdyby tady byl…“

Může člověk zemřít, když o sobě celou dobu tvrdil, že je předurčen, ne-li přímo naprogramován, aby vykonal nějaké poslání? Nemyslela si to.

„Víte, pátral jsem po těch Metařích Věčného života. Jel jsem až do Stanley Station. Dokonce jsem se setkal s Tarphysy a vyptával se jich. Ta rodina prý už po celé generace funguje jako zabijácký klan ve službách Panamerické. Tvrdí však, že mají čisté svědomí, Liena Raga a jeho přátele prý nezlikvidovali. Co tomu říkáte?“

„Proč pociťujete takovou náklonnost k Lienu Ragovi? Znal jste ho?“

„Ne, ale fascinuje mě. Je také otcem Jdriena, toho Mesiáše Zrzavých. Pokoušel jsem se s ním setkat, ale stále odmítá.“

Vyprázdnila i druhou sklenku a zakalenýma očima se dívala na mladíka. Pravda, byla tu ta jizva, ale tělo měl štíhlé, mladistvé. Nebylo by to ideální řešení, jak zapomenout na Jdriena?

„Jestli jsem vás správně pochopila, potřebujete mě, a to na dost věcí.“

„Jste něco jako živoucí paměť, pilíř… Ukrýváte ve svých vzpomínkách na Liena Raga dvacet let dějin naší planety. Zachránila jste jeho syna, že?“

„Ano, octla jsem se s ním jako miminkem v Sibiřské…“

„Uvědomujete si to vůbec, vždyť je to hotová epopej, hrdinská báseň…“

Vzdychl a zavřel oči.

„Nezlobte se, prosím, na mě, ale když na to myslím, třesu se netrpělivostí, štěstím, hrůzou, že nebudu dost schopný, že to nedokážu. Nechci si vymýšlet, chci najít svědky. Půjdu do Panamerické, do západní zóny, tam žijí civilizovaní Zrzaví, setkám se s poručíkem Kholem, tak se myslím jmenuje?“

„Ne, jmenuje se Skoll, ale informace máte dobré. Je plukovník.“

„Tak vidíte, že zas tak dobré informace nemám. Mám ale stovky poznámek… Jeden kamarád mi přivezl z Transevropské pár detailů… Víte, kvůli těm Metařům, například, budu muset hledat možná celé měsíce. Není to s nimi tak jednoduché. Některé body zůstávají velmi nejasné, přímo tajemné. Dlouho si všichni mysleli, že čistili, tak tomu říkali, Železniční společnost od jejích nepřátel, ale bylo tomu opravdu tak?“

Yeuze neposlouchala, nechávala se unášet euforií z alkoholu a tlumeným vzrušením. Kdyby se neobávala zděšeného odmítnutí, šla by si sednout vedle něho a políbila by ho. Byl však tak zaujat svým tématem, tak unešen příběhem Liena Raga, nebo alespoň těmi útržky, které zatím znal, že byl nejspíš úplně paralyzován respektem k ní. Nepřála si, aby ji někdo respektoval. Jestli přijme to místo velvyslance, stane se z ní upjatá dáma, sešněrovaná přísným a složitým protokolem a obrostlá poctami.

„Možná byste si to chtěla rozmyslet? Mohu přijít některý jiný den ještě před vaším odjezdem…“

„Před odjezdem?“

Prezident mluvil jasně. Buď to přijme, nebo se její funkce v Kaempolisu stanou natolik čestné, že úplně ztratí smysl. Bylo jasné, že se jí chce zbavit. Napadalo ji několik možných vysvětlení. Nepřál si, aby chránila herce podezřelé ze spiknutí na podporu Obnovitelů. Nebo snad věděl, že Jdrien a ona… a byl tím uražen do hloubi duše.

„Ještě se uvidíme,“ řekla, aniž si to vlastně uvědomila.

Zeloy se zvedl a uklonil se.

„Už to, že jste mě tak mile přijala, znamená pro mě mnoho…“

Když odešel, zdálo se, že se probudila. Vrhla se k oknu, ale novinář už na nástupišti nebyl.

„Co jste to říkal o Metařích? Na co jste přišel?“

9

Toho rána hlavní inženýr Garant, řídící stavební práce na špici Viaduktu, vstal ještě před svítáním. Práce pokračovaly už několik dní prudkým tempem a na útok vzdušnoloďstvo se pomalu zapomínalo. Právě dorazil početný transport dělníků a techniků, byl to speciálně upravený vlak, zaručující maximální pohodlí přímo na staveništi.

Oblékl si kombinézu a šel směrem na osvětlenou plošinu, označující 5053. kilometr. V té chvíli ho přepadlo dojetí, mlčky se díval na to svědectví nezměrného úsilí, trvajícího už deset let. Jistě, práce nepostupovaly tak rychle, jak se původně předpokládalo, vyžádají si ještě dalších pár let dřiny, ani se neodvažoval jejich počet předvídat.

Kromě part dělníků a techniků byla vystřídána také mužstva OPV, Obrany proti Vzdušnoloďstvu. Dobrá pohoda a nálada se tady na konci světa, ztraceného ve výšce dvacet až padesát metrů nad nestabilním Mořským ledovcem, rychle vytrácela. Staveniště bylo vzdáleno tisíce kilometrů na východ i na západ od nejbližších obydlených center. Pár odvážných osadníků se sice nesměle usadilo podél tohoto mistrovského díla techniky, ale jen po 2000. kilometr. Dál na východ byla ledová poušť, Viadukt, koleje, mořští rackové na sinalém nebi a dole velryby, tučňáci a mroži. Garant sám někdy trpěl závratěmi, v noci se probouzel hrůzou a chvatně se oblékal, protože měl příšerný pocit, že se všechno hroutí do oceánu.

Když se vracel do Titanpolisu za svou ženou, zoufale se těšil na volný týden, který měl před sebou, ale po osmačtyřiceti hodinách už zase snil jen o křehké stavební plošině, která postupovala metr po metru směrem k Panamerické.

Právě probíhalo střídání noční směny. Zatímco spal, noční směna postoupila o zhruba desítku oblouků propojených nově postavenou jízdní dráhou. Kolem deváté bude 5054. kilometr dokončen. Ještě v polospánku klopýtal přes spleť kabelů a kolejí a všiml si, že právě pokládají ten slavný vlásečnicový rošt, který zaručoval pevnost ledu i v případě náhlého a prudkého zvýšení okolní teploty. Výkonná čerpadla vysávala teplou vodu z velkých hloubek a ta poháněla invertní pumpy, motory na tepelný pohon, které zase ochlazovaly vzácný plyn, kolující v tisících okruzích tohoto složitého systému.

„Dobrý večer, cestující hlavní inženýre."

Zdravila ho uniformovaná hlídka, která hlídala instalatéry. Strach z návěstidel, která způsobila tolik rozruchu, ještě nepominul. Tahle byla už teď snadno vystopovatelná radiogoniometrickými prostředky, ale na ostatní musel být použit ultrazvuk nebo utrafialové paprsky, což nebylo tak jednoduché.

„Cestující hlavní inženýre?"

Volal ho jeho podřízený. Respektoval nové pokyny žádající, aby se lidé oslovovali nikoliv pane, ale cestující. Další ze způsobů, jak vtloukat lidem do hlavy respekt před kolejemi a věrnost železničnímu společenskému uspořádání.

„Co se děje?"

„Promiňte, cestující hlavní inženýre, ale stala se neuvěřitelná věc. Tři jsme to viděli. Musíme jít až na poslední oblouk, tam k té zavěšené gondole."

„Oč jde?"

„Pojďte a uvidíte."

Garant se ocitl v závěsné gondole klouzající směrem k poslednímu dokončenému oblouku, vzdálenému dva kilometry. Opanoval ho podivný pocit nekonečné noci, na který si asi nikdy nezvykne. S úlevou vystoupil na plošinu posledního oblouku. Čekali tam dva dělníci z noční směny schovaní před zimou v boudě na staveništi. Než jim vyšli ven naproti, nasadili si na hlavy kukly.

„Tamhle je to," řekl jeden z nich.

Zapnul jeden z reflektorů a namířil ho přímo před sebe. Garant si pomyslel, že by měl ten pruh světla víc naklonit.

„Ještě to tam je."

Spatřil podivné těleso aerodynamického tvaru. Ze dvou třetin bylo velice mohutné, ke konci se však pěkně zeštíhlovalo.

„Miniaturní vzducholoď?"

„To ne, cestující vrchní inženýre."

„Tak co tedy?"

Další z reflektorů lépe osvětlil tu záhadnou siluetu.

„To snad ne," vydechl Garant. „To není možné."

„Vznáší se takhle už dobrou půl hodinu. Šel jsem pro vás hned, jak jste se objevil na staveništi. Nechtěl jsem vás volat vysílačkou."

„To nemůže být pravý… Obnovitelé ho určitě vyrobili, tak jako ty svoje vzducholodi, aby nás zmátli."

„Ne, cestující vrchní inženýre. Podívejte se, dýchá."

Oblak páry se zvedl ze zad tělesa, které se vznášelo asi dvacet metrů nad mořským zálivem.

„Vždyť je to velrybí mládě," zašeptal konsternovaný Garant. „Létající velrybí mládě."

„Měli bychom ho vyfotit," navrhl jeden z dělníků.

„Raději jsem počkal na váš souhlas," přidal se Garantův asistent.

„Dobře jste udělal."

Jeden z dělníků sebral kus ledu a obratně ho hodil kytovci přímo na hlavu. Garant si všiml maličkých zlomyslných očeek. Led zasáhl mládě těsně pod očima a to se otočilo přímo proti nim. Garant si pomyslel, že na ně snad zaútočí.

„Prosím vás, žádné podobné hlouposti!"

Zvíře však začalo klesat a dělníci museli rychle přemístit reflektory, aby ho neztratili z dohledu.

„Tam dole jsou další, ale ve vodě, v oceánu."

„Ano, vidím."

Velrybí mládě se k nim připojilo a brzy ho už mezi ostatními nedokázali rozeznat.

„Řekl bych, že ho k nám dohnala zvědavost. Vystoupilo až nahoru, aby se podívalo na elektrickou pilu," poznamenal jeden z dělníků. „Zrovna jsme řezali bloky ledu, a tak se přišlo podívat, co to tu vyvádíme."

„No dobře, ale jak to dokázalo?" nechápal asistent.

„Heliové filtry," zamumlal Garant. „Institut pro výzkum velryb ty filtry dobře zná… A taky nafukovací balonky sloužící k nadzvedávání jejich mohutného těla, aby se zvířata mohla plazit po ledu."

„Aby se mohla plazit, ne létat," upozornil asistent.

Garanta se začínala zmocňovat panika.

„Neuvěří nám, budou si myslet, že šlo o nějakou malou vzducholoď, co nám sem poslali Obnovitelé. Sepíšeme tajnou zprávu. Žádám vás o naprostou diskrétnost. Ať o tom incidentu nikdo z vás ani necekne. Mohlo by se stát, že by vás považovali za duševně choré a vyloučili by vás ze stavby."

10

Ivanel stál na elektrické plošině a rozhlížel se kolem sebe. Ten obrovský skleník se musel rozkládat nejméně na patnácti čtverečních kilometrech. Projížděl napříč rajčatovými záhony už dobrou čtvrt hodinu a potkával jen lidi pilně pracující v podřepu. Bylo tady takové vlhko, že mu po tváři tekly čůrky.

Konečně dorazil na parcelu U31, kde měl být Larry Han, Jaelin kamarád. Ten cizinec mu nedal spát. Za poslední měsíc prohlédl stovky fotografií, ale stejně nenašel, komu se podobá.

Plošina prudce brzdila před každým blokem a Ivanel rychle vystoupil, než vystartovala na další cestu.

„Haló, Ivanele!“

Výhybkáře naštvalo, že byl spatřen první. Doufal, že toho kluka překvapí. Pokaždé, když byl v jeho přítomnosti, měl pocit, že mladík uhodl, co si myslí. Byla to hloupost, ale Ivanel se nedokázal toho dojmu zbavit.

„Vteřinku, už jsem u vás.“

Liensun, alias Larry Han, postavil umělohmotnou přepravku plnou rajčat a podal policistovi ruku. Ten stisk opětoval a na dlani mu zůstala lepkavá červená dužina.

„Oh, to je mi líto… Ale, víte, je to dobré, sladké…“

Ivanel si olizoval prsty a pokoušel se skrýt rozladění.

„Jak se má Jael? Už jsem ji týden neviděl. Myslím, že ten její chlápek pěkně žárlí. A pak, začal chodit na ty stáže pro pomocníky policie, nějak moc se vytahuje. Koncem září dostane odznak a bude otravovat život svým sousedům. Je to pochybný individuum.“

Shýbl se k sazenicím, které rostly ve směsi humusu a umělé hmoty. Kořínky byly zavlažovány neviditelnými kapilárami a speciálně upravené reflektory nahrazovaly slunce, aby rajčata zčervenala.

„Hledáte mě, nebo jdete jen náhodou kolem?“

„Vlastně obojí. Vyšetřuji ten masakr v přechodové komoře vlhkovzdušného skleníku.“

„Jaký masakr?“

Pak si mladík asi vzpomněl, neboť pokrčil rameny a pohrdavě řekl: „No jo, pár smradlavých Zrzavců.“

„Patnáct těl roztrhaných granátem ukrytým v bedně odpadků,“ konstatoval Ivanel. „Krev postříkala dokonce i ty velké skleněné plochy, jsou na nich obrovské krvavé skvrny.“

„Takoví hovniválové…“

„To přece není žádný důvod je hromadně vraždit. Sám prezident nařídil, aby se to vyšetřilo.“

„Vážně?“

„Výbušnina byla nastražená v hromadě vyřazených poškozených rajčat, zmražených, samozřejmě. Zrzaví je milují, považují je za zvlášť vybranou lahůdku.“

„Místo těch smradlavých, plesnivých odpadků je to pro ně jistě příjemná změna.“

„Snad. Nevíte náhodou, kdo to mohl udělat?“

„Ne, ale myslím, že by stálo za to, mrknout se na úklidovou četu. Když najdou plesnivý plod, hází ho do bedny na odpadky, ale bacha, musí být opravdu plesnivý… Jinak putuje do kontejneru na výrobu rajského protlaku.“

„Kolik jich během osmihodinové směny vyhodíte?“

„Někdy ani jeden… Mám na starosti celý tenhle kus, nemyslete si, mám se co ohánět. Sleduje se produktivita, jsou na to prémie. Mám pokaždé dobrou známku a minimální odpad.“

„Byl to speciální, velmi nebezpečný granát, něco na způsob miny. Používá se k boji ze zálohy…“

„Někdo ho ukradl ze skladu?“

„Jo, z válečnýho skladu. Pár jich ještě existuje a Lovci tuleňů si na ně určitě pamatují.“

Liensun naplnil přepravku dalšími rajčaty, zvedl ji oběma rukama a šel ji položit na konec záhonu, odkud je nakládali na pojízdnou plošinu. Vrátil se s další lískou.

„Už chápu, kam tím míříte. Pár mých přátel jsou Lovci tuleňů. Dáme si spolu skleničku a na sobotu a neděli si někdy zajedu do jejich stanice, odpočinout si. Chytáme ryby, lovíme, zkrátka se dobře bavíme… Myslíte, že to mohl udělat některý z nich?“

„Nevím… Ta skupinka Zrzavých snad nikomu nepřekážela, naopak, odklízeli odpadky z celého skleníku. Ten masakr byl přece úplně zbytečný, aspoň to tak na první pohled vypadá. To neudělal nikdo ze vzteku ani jako krutý žert. Jsem přesvědčený, že jde o chladnokrevně naplánovanou provokaci. Jen zatím ještě nevím, proti komu byla namířena.“

Liensun sbíral klidně rajská jablíčka a byl k Ivanelovi otočený profilem. Ivanel si pomyslel, že takto ze strany se nepodobá nikomu. Ta podoba byla patrná jen z en face.

„Co se na mě tak díváte, mám snad na nose kus rajčete? Věřil byste, že jsem se jich ani po měsíci nenabažil? Nikdy předtím jsem je neviděl, a tak se čas od času do nějakého zakousnu.“

„Takže o tom masakru nevíte nic?“

„Je mi líto.“

„Klika intelektuálů a novinářů v tisku tvrdí, že je to projev rasismu. Mně se to moc nezdá. Kdyby se to stalo na Skládce, to by byla jiná. Spoustě lidí se nezamlouvá, že se na tom velrybím hřbitově usadily tisíce Zrzavých. To je ale jejich problém. Kromě několika skupinek tady u nás moc Zrzavých nevidíme. Díky novým technologiím je už při čištění kupolí nepotřebujeme a oni dříve nebo později odcházejí za ostatními a usazují se na Skládce. Ostatně je tam dost potravy, uživilo by se jich tam ještě desetkrát tolik.“

„Prve jste mi neodpověděl, jestli se pořád vídáte s Jael?“

Ivanel si pomyslel, jak rád by si našel záminku, aby toho kluka mohl nechat zavřít a rozbil mu hubu. Zároveň ale věděl, že Jael by se to moc nelíbilo.

„Občas.“

„Dávejte si bacha na toho Illiana, je to násilnický podrazák.“

„Dík za radu.“

„Dělá pořád v pomerančovnících?“

„Jo a sbírá všechny ceny. Na konci tohohle roku bude už vedoucím čety.“

„Tím líp. Pokusím se ji v sobotu navštívit, jestli vám to nebude vadit.“

„Já na ni přece nemám monopol. Ale nepojedete za svými přáteli, za Lovci tuleňů? Obdivuju vás, že se vám podařilo se s nimi skamarádit. Jsou dost nedůvěřiví a raději se baví jen mezi sebou.“

Mládenec měl už zase plnou přepravku. Pracoval rychle a hbitě.

„Jsou to nemluvové, ale když je poznáte… A co váš hon na Obnovitele, přerušil jste ho kvůli vyšetřování toho masakru Zrzavých? No, chápu, že když sám prezident trvá na tom, že musíte dopadnout viníka, nezbývá vám nic jiného.“

„Všechno to spolu souvisí. Obnovitelé nemají moc v lásce Zrzavé, protože ztělesňují Zimu a Led.“

„Ale jděte, snad jste se nedal na filozofii!“

„V našich řadách působí psycholog, expert… Vysvětluje nám některé věci. Možná že ty Zrzavé zavraždili právě fanatici. Jako kdyby to byly živoucí symboly.“

„To je trochu složitý na moji hloupou hlavu.“

„Spíš se mi zdá, že se děláte hloupější, než jste. Mám říct Jael, že v sobotu přijdete?“

„Ještě to nevím jistě, ale možný to je. Někdy ráno.“

„Nemáte chuť změnit práci? Snášíte to vlhko?“

„Prej jo. Nesmím se však vzdálit z temperovanýho prostředí, jinak by mi plíce prosycený vodou zmrzly.“

„Tak radši vás nechám pracovat… Možná že budu u Jael, až tam přijdete.“

„A co Illian?“ zeptal se mladík.

„Tenhle týden mu začíná stáž o něco dřív, už v pátek. Mají se zúčastnit nějaké zvláštní operace.“

„Proti Obnovitelům?“

„To vám nemůžu říct,“ odtušil Ivanel a odcházel směrem ke křižovatce cestiček.

11

„Přísahej, že v tom masakru u vás ve skleníku nemáš prsty!“

Byla to první věc, na kterou se ho Jael zeptala, když se u ní v sobotu objevil.

„Zbláznila ses? Proč bych něco takovýho dělal?“

„Abys provokoval Jdriena, svého nevlastního bratra. Jdrien to nenechá jen tak, nedovolí, aby někdo zabíjel lidi jeho rasy. Určitě naléhal na prezidenta, aby policie hledala vraha nebo vrahy. Vojenský granát v hromadě odpadků, to je hrůza!“

„Nabídneš mi něco, třeba trochu čaje?“

Pustila se do přípravy.

„Hledala jsi vhodné lidi, jak jsem tě o to žádal?“

Měl svou mysl v pohotovosti a doufal, že „spatří“ Ivanela přicházet dlouho dopředu.

„Ne, nechci to dělat.“

„Dej si pozor, sestřičko… Nepřijel jsem jen tak pro nic za nic. Musím najít maximum lidí nakloněných Obnovitelům. Je to mé poslání, má mise.“

„Já do těch kruhů nemám přístup…“

„Stačili by mi dokonce i čarodějové či jak se jim říká. Určitě jsi už o nějakém slyšela. Bydlíš tady přece už dost dlouho.“

Nabídla mu čaj a koblihy, které připravila pro Ivanela. Na tváři se mu objevil úsměv, když si přečetl její myšlenky.

„Jestli mi seženeš místní příznivce Obnovitelů, zbavím tě Illiana. Poslouchej, stačí, když mi označíš vhodné lidi, a já už si prověřím jejich myšlenky. Nic víc na tom není… Vím, že už Illiana nesnášíš…“

„Už se to s ním nedá vydržet…“

„Máš radši toho poldu.“

„To teda jo. Co tím chceš říct, že mě ho zbavíš?“

„Pošlu ho někam jinam, určitě to půjde. Až bude pomocníkem policie, určitě nezůstane jen u toho.“

Zamyšleně ho pozorovala. Věděl, že ho viní z vraždy Zrzavých a ještě z dalších podezřelých činností.

„Mohl bys to zkusit s jedním starým chlápkem. Před nějakou dobou musel opustit skleníky. Tvrdili o něm, že měl doma spoustu starých knih a že jim někdy vyprávěl o Slunci… Víc ale nevím.“

„Jak se jmenoval, adresu!“

Aniž počkal na Ivanela, spěchal hledat starého muže. Jmenoval se Junk a bydlel ve staré čtvrti Hot Station, kterou lidé postupně opouštěli. Spatně se tam topilo, kupoli ještě tvořila železná konstrukce a sklo a lidé tam žili ve starých vagonech, jen neuměle adaptovaných k bydlení. Junk bydlel skoro až na kraji a Liensun se až zachvěl, když se ocitl tváří tvář řadě prastarých vagonů. Vešel do místní hospody a objednal si pivo. Staří lidé tam hráli karty a sípavě se přitom hihňali. V koutě čoudila olejová kamna a jejich smrad se spojoval s pachem starého omastku.

Liensun poznal, že Junk je ten vysoký stařec s převislým knírem, který se zrovna díval směrem k němu. Seděl kousek stranou ostatních a měl před sebou otevřenou starou knihu. Ta kniha byla zvláštní. Liensun mohl číst každé písmenko ve starcových myšlenkách, studoval botaniku.

Šel si pro pivo a cestou zpět se zastavil u starého muže a sedl si naproti němu.

„Taky se zajímáte o tyhle staré botanické knihy? Měl jsem kamaráda a ten měl doma celou hromadu semínek různých, úplně zbytečných rostlin.“

Junk si ho prohlížel přes brýle ve tvaru půlměsíce. Byl to starožitný kousek a jeho správně zařazovaly. Nepochybně patřil ke staromilcům, byl zamilován do dřívějšího života, který existoval ještě předtím, než explodující Měsíc zakryl

Slunce hustou vrstvou prachu.

„Semínka, říkáte?“

„Jo, takové divné rostliny… Nějaký vlčí něco…“

„Vlčí mák?“

„Ano, to je ono. Podařilo mu jich pár vypěstovat v malém, vlastnoručně vyrobeném skleníčku…“

„Bylo to někde tady?“

„Ne, v China Vokzalu. Tam ale bylo zakázáno plýtvat energií kvůli takovým hloupostem…“

Junk si povzdechl a v nastalém tichu Liensun nedočkavě hltal informace, které mu mužův věkem unavený mozek poskytl. Junk snil o vlčím máku v poli obilí, potom v jeho mysli vytanul neurčitý obraz skupinky siluet a pak náhle nic. Liensun málem vykřikl zklamáním.

„Obvinili nás, že patříme k Obnovitelům…, protože můj kamarád vypěstoval nádherné květiny… Takovéhle.“

Vytáhl tužku a nakreslil na stůl něco na způsob slunce.

„Slunečnice,“ zašeptal stařec. „Už jste někdy viděl slunečnice?“ Opatrně se rozhlížel kolem sebe, ale stařici hráli karty a tlustá ženská u výčepu byl zaměstnaná přeléváním podezřele vypadajících tekutin z jedné láhve do druhé.

„Před časem jsme se scházeli a snažili se vyměňovat si semínka. Tak třeba kopyšník, oves nebo jetel. Už jste někdy viděl jetel? Ve starých knihách jsme hledali, jaké světlo ty rostliny potřebují… Teplo jim nestačí… Vyrobili jsme spektroskop, abychom napodobili sluneční paprsky… Rozumíte, co tím chci říct?“

Liensun naklonil hlavu a spiklenecky se usmíval.

„Bylo to nádherné… Objevili jsme spoustu spektrálních čar a zajímali jsme se o fotosyntézu. Jenže takové studium se stávalo příliš nebezpečným, jistě mi rozumíte, a raději jsem tam přestal chodit…“

Tentokrát Liensun cítil, že se blíží k cíli. Stařec přemýšlel o nedávné době, sotva před dvěma roky. V jeho mozku se objevovaly osoby různého věku a pohlaví.

„Scházeli jsme se u jednoho z nás.“

Byl to tmavovlasý muž s plnovousem a zasněným pohledem. Liensun si byl jist, že na tu tvář nezapomene.

„Neměl bych s vámi takhle mluvit… Mohl byste být od policie a pak, mladí ve vašem věku do naší čtvrti nechodí.“

„Hledám totiž laciné bydlení. V centru města je to příšerně drahé. Dělám právě ve vlhkovzdušném skleníku.“

Junka to poněkud uklidnilo, pokýval souhlasně hlavou.

„Těžká práce, znal jsem to, ještě když se před patnácti lety začínalo. Nikdo pořádně nevěděl, jak na to, buď se topilo moc, nebo málo, vody a vlhka bylo příliš… Mám zničené plíce a trápí mě revma… Jestli hledáte byt, mám volné kupé, které nikdo nechce. Je v hrozném stavu, ale jestli ho dáte do pořádku, pronajmu vám ho bez nájemného. Musíte si ale pořídit olejová kamna… Tady se nedá napojit na teplou vodu nebo elektřinu, proud je tu velmi nekvalitní…“

„Myslíte to vážně, to by bylo báječný,“ radoval se Liensun. „Můžu se jít podívat?“

„Až za chvíli, až se moje žena vzbudí. V noci tak špatně spí… Nikdy si nedokázala zvyknout na Mořský ledovec. Pocházíme z Afrikánie… Pevninský ledovec je přece jen jistější. Myslí si, že se ledovec otevře jako před dvanácti, ne, vlastně už třinácti lety… Už přesně nevím. Přesto jsme byli tak…“

Odmlčel se a velmi zbledl. Liensun se dozvěděl, že byl bláznivě šťastný, že během těch osmi dnů mohl vidět Slunce, i když riziko bylo tak strašné.

„Chápu vás,“ zašeptal. „Dal bych deset let života, kdybych mohl být svědkem takového úkazu…“

Uvědomil si, že udělal chybu. Normálně přece, kdyby bydlel v této části světa, jak tvrdil, by si na objevení Slunce musel vzpomenout.

„Byl jsem daleko odtud,“ koktal, aby chybu napravil, ale Junk si ničeho nevšiml. „Dáte si něco? Než se vaše paní probudí.“

12

Uprostřed září už toho Liensun věděl víc. Na začátku měsíce se ubytoval v okrajové čtvrti na Nástupišti bývalého Zasilatelství. S trochou úsilí si kupé upravil tak, aby se v něm dalo bydlet. Topil si kamny na rafinovaný olej, které tolik nepáchly. Každý den se vídal s Junkem a jeho ženou, byl totiž u nich na stravu. Postupně z myslí obou starých lidí získával potřebné informace, aniž by o tom měli sebemenší tušení. Přece jen se však zdáli občas dost vystrašení, jako kdyby cítili, že kdosi hltavě saje jejich vzpomínky.

„Přestěhoval ses?“ zeptala se ho jednoho dne Jael, když se potkali v tramvaji. „Ivanel se mě ptal, kam jsi zmizel.“

„Našel jsem si ubytování skoro zadara. Šetřím.“

„Mohl bys mi to taky prozradit,“ zažertovala, „právě mi přidali.“

„Nástupiště bývalého Zasilatelství.“

Leknutím změnila barvu.

„Našel jsi toho chlápka?“

„Bydlím u nich. Byl to dobrý tip. Hned jak se uvolním, dodržím svůj slib, víš ten o Illianovi.“

„Poslyš, v podstatě… no, možná si poradím i sama.“

„Je tak nafoukaný, tak hloupý, určitě se projeví jako násilník. Postarám se o něho.“

Už zachytil stopu několika osob, které zřejmě patřily k Obnovitelům, ale byli to už staří lidé a nehodili se pro jeho účely. Stále ještě hledal onoho vousáče se zasněným pohledem.

Junk se zbavil nedůvěřivosti a vyprávěl mu o těch památných osmi dnech, kdy se znovu objevilo Slunce.

„Nadávali nám šílenců… Ale co na tom… Ožili jsme. Bylo tak teplo, že jsme mohli vycházet ven bez kombinéz, bez kožešin, jen tak nalehko…“

„Jen si mluv," sténala jeho žena. „Mořský ledovec tál a praskal. Spousty lidí uplavaly na ledových krách a nikdo je už nespatřil, celé vlaky se potopily. To od té doby nemůžu v noci spát. Každý večer se třesu strachy, že to znovu začne."

„Slunce se přece v noci neukazuje."

„To nevadí… Bojím se hlavně v noci."

Junk mu vysvětloval, že zaznamenali spousty pokusů, analýzy slunečního spektra, zvláště paprsků absorbovaných pevnými tělesy, tekutinami a podobně. Podařilo se jim dokonce vytvořit něco jako kartotéku.

„Museli jsme to schovat. Waren se toho ujal."

„Ten vousatý," vyhrkl Liensun bez přemýšlení.

„Řekl jsem vám, že nosí vousy?"

„No ano, minulý týden, vzpomínáte si přece."

„Ah, možná."

V Junkově mysli však zůstala pochybnost a znovu oživila podezření, které vůči tomu chlapci choval. Večer si o tom povídal se ženou a Liensun celý rozhovor vyslechl skrz stěnu. Už dávno si našel místo, odkud mohl poslouchat jejich debaty, když leželi v posteli. Udělal hloupou chybu. Starý muž nebyl zas tak zapomnětlivý, aby si nepamatoval, co říká.

Ten vousáč se tedy jmenoval Waren. Musí se ještě dozvědět, co se s ním stalo. Během dalších dní byl však Junk velmi uzavřený, přestože se Liensun velice snažil a nosil jim všelijaké dárky, rajčata, pomeranče a různé drahé potraviny, o nichž tvrdil, že je dostává.

Ale pak se jednoho večera pořádně vyděsil a myslel, že je všechno ztraceno. Junk mu totiž oznámil, že se po něm ptal nějaký policista.

„Jak vypadal?"

Junk mu popsal Ivanela a Liensun si oddechl.

„Sleduje mě. Přísně mě hlídá, myslí si, že patřím k Obnovitelům."

„Myslel jsem si spíš, že vás využívá, abyste špehoval staré lidi v naší čtvrti. Obviňují je, že jsou tak trochu ‚čarodějové', chápete, co tím chci říct? Ovšem s postupujícím věkem jsou spíš ostře proti Obnovitelům. Mají strach, že umřou utopením."

„Tenhle Ivanel mě hlídá. Neměl jsem se k vám nastěhovat. Koncem měsíce odejdu."

„Ne," řekla Junkova žena. „Co jste tady, spím v noci líp. Vaše přítomnost mě uklidňuje a říkám si, že i kdyby se ledovec rozevřel, pomohl byste nám dostat se z toho."

Junk zůstal ještě dva dny rezervovaný, ale nakonec to vzdal.

„Raději zůstaňte… Jste opravdu Obnovitel?"

„Ano," upřímně se přiznal Liensun, „a přijel jsem, abych se tady setkal s dalšími."

„Neříkejte to mé ženě."

Šli se projít až na samý konec stanice, tam, kde se skleněná kupole dotýkala ledu zčernalého od mastných sazí. Chtěl-li dnes někdo spatřit čistý, neposkvrněný led, musel se vypravit hodně daleko, několik desítek kilometrů od stanice.

„Dnes odpoledne jsem se v centru města setkal s Warenem a mluvil jsem s ním o vás. Souhlasil, že se s vámi setká zítra večer v posledním patře nákupního střediska, před zvěřincem. Bude čekat až do osmi hodin večer, pak se toto patro zavírá."

„To je úžasné, cestující Junku. Ani nevíte, jak jsem vám vděčný."

„Bezpečně vím, že jsem o něm s vámi nikdy předtím nemluvil, jak tvrdíte. Jak jste věděl, že má plnovous?"

„Ujišťuji vás, že se mýlíte… Ale určitě toho nemusíte litovat."

Nazítří večer po šesté hodině čekal před klecí s kočkami. Bylo jich tam asi deset, lenošily pod paprsky výkonného teplometu. Všiml si vousáče stojícího naproti a šel mu vstříc.

„Jsem Larry Han, čekáte asi na mě."

„Můžeme se projít."

Waren pracoval v poštovní službě a zastával tam dokonce významné postavení.

„V mé rodině bylo Slunce kultem odjakživa. Předáváme si texty, fotografie, dokonce i filmy, které si však nemůžeme promítat, chybí nám příslušný aparát. Byli jsme bez sebe radostí, když se Slunce znovu objevilo, přestože to byla taková katastrofa. Dva z mých přátel rovněž zahynuli."

„Znám vědce, kteří pracují na méně nebezpečném projektu. Při realizaci programu, který se určitě protáhne na mnoho let, možná potrvá i celou generaci, budeme potřebovat každého, kdo by s námi chtěl spolupracovat."

Vousáč na něho pohlédl s hlubokým smutkem v očích.

„V tom případě už nebudeme mezi těmi šťastlivci, co budou znovu žít ve volné přírodě, na čerstvém vzduchu… Ale souhlasím s takovou opatrností. I tak bude všude samá voda, jen málo zemského povrchu zůstane nezatopeno, a ty vodní páry…"

„Vytvoří mlhu. Přesto se bude už po několika letech stále častěji a na delší dobu vyjasňovat."

„Předpokládám, že naše skromné studie a práce vás příliš nezajímají, že spíš hledáte lidi, kteří by se vší pokorou vykonávali jednoduché úkoly."

„Přesně tak," odpověděl popravdě Liensun, „nic jim to však neubere na slávě…"

„Jakou metodu jste se svými přáteli zvolili - a odkud vlastně jste?"

„Ze Společnosti Vzducholodí."

Waren se zachvěl, zastavil se a bázlivě se rozhlédl kolem. Teprve potom zamířil k nejbližší lavičce a ztěžka na ni dosedl.

„Promiňte, ale nesmírně to na mě zapůsobilo… O těch vzducholodích se mluví pouze v jinotajích… Opravdu existují?“

„Ta budoucí bude pět set metrů dlouhá a unese tisíc tun. Poletí nad všemi stanicemi koncese a každý ji bude moci obdivovat.“

„Nebo proklínat. Lidé mají strach. Nenávidí Obnovitele. Jestli se to nezmění, za dva roky zmizíme všichni v koncentrační stanici, kterou pro nás prezident připravuje.“

„To jsou jen takové povídačky.“

„Bohužel ne… Díky svému povolání jsem dobře informován. Má to být stanice na nynějším konci jeho slavného Viaduktu.“

13

Byl připraven na všechno kromě těch dvou Zrzavých, které ho uvítaly, když vystupoval ze svého osobního lokokaru, upraveného na obyčejný vůz. Prezident si dal záležet, aby cestoval inkognito a v noci. Nestál o to, aby se obyvatelé Mořského ledovce dozvěděli, že jede na Skládku za svým adoptivním synem. Obával se kritiky a nepříznivých nálad obyvatelstva. Společnost Zrzavé nikdy neakceptovala a nikdy se tak nestane. Před dvanácti lety snil o Společnosti, kde by obě rasy žily ve společné shodě, musel však přiznat svou naprostou porážku. Dokonce i nad Skládkou skřípali mnozí zuby, prý si to tam ti Zrzavci moc krásně zařídili, psaly některé štvavé plátky. Mohlo by se tam prý zřídit centrum pro nezaměstnané nebo pro chudáky umírající hlady. Byl to nesmysl. V Mořskoledovecké neměl hlad nikdo, každý dostával alespoň minimum kalorií a topení.

Dívky mu pomohly projít mezi kostrami velryb, byla to velká zkratka ve srovnání s oklikami po hlavní pěšině vedoucí k Jdrienovu obydlí, k jeho paláci z kostí. Náhle ho bez upozornění zvedly ze země a několik desítek metrů ho nesly. Podél cesty hořel v lebkách kytovců olej a osvětloval hřbitov po celou noc. Někdy se sem totiž vypravovali povaleči a různé podezřelé bandy hledající záminku ke rvačce. Chtěli si to rozdat s těmi ‚Smraďochy', jak se teď podle poslední módy Zrzavcům říkalo, nebo jednoduše loupit. Hlídky Zrzavých však byly bdělé a objevovaly se i tam, kde je ti chuligáni vůbec nečekali. Stačilo jen trochu natrhnout izotermické kombinézy a vyděšení násilníci prchali ke svým klimatizovaným vozům v hrůze před zmrznutím.

Jdrien ho očekával v hlavní místnosti, kde hořel oheň živený krychlemi zmrzlého oleje. Prezident si sundal kuklu a prohlížel si Jdriena se zjevným dojetím. Byl to nádherný mladý muž. Měl poměrně dlouhé světlé vlasy, na vážné tváři divoký a zároveň kultivovaný výraz a jeho atletická postava byla oděná do kůže a kožešin.

„Měl jsi dobrou cestu?“

„Přijíždím z Kaempolisu. Yeuze brzy odjede do Transevropské. Nakonec přece jen přijala to místo velvyslankyně.“

„Včera jsem s ní mluvil.“

Prezident přistoupil k ohni. Věděl, že byli spolu, že se milovali. Lichten nechal diskrétně hlídat celou Skládku, určitě tady byly někde mezi kostmi ukryty mikrofony.

„Masakry Zrzavých pokračují a děje se to neustále v oblasti Hot Station.“

„Poslal jsem tam šéfa policie, Lichtena. Povede vyšetřování.“

„Zase to byl granát v bedně na odpadky, snad v ní bylo maso.“

„Ověřujeme každý detail, sledujeme každou stopu.“

„Někdo vyhlásil Zrzavým válku.“

Prezident natáhl své drobné ruce k plamenům, potom se posadil se zkříženýma nohama před krb. Padl na něj stín jeho adoptivního syna. „Tomu nevěřím. Je to jen pár štváčů.“

„Za tím vším je nějaký tajný vůdce. Cítím to. Několikrát se mi dokonce podařilo letmo zachytit jeho myšlenku. Nenávidí Zrzavé, nenávidí mě.“

„Ale no tak… Jako pokaždé i teď odhalíme pár ubožáků užírajících se rasovou nenávistí… Uvidíš.“

„Říkám ti, že ne. Je za tím Liensun, syn mého otce, můj nevlastní bratr.“

Trpaslíkovi přeběhl po zádech mráz. Napadla ho stejná myšlenka, ale nikdy se neodvážil brát ji vážně.

„Proč by byl takovým nepřítelem Zrzavých, tvým nepřítelem?“

„Protože jsme Lidé z Chladu a on patří k Obnovitelům. Když bude zabíjet Zrzavé a bojovat se mnou, podaří se mu nakonec získat podporu dost velké části obyvatelstva. Jednoho krásného dne se lidé dozvědí, že jedinými bojovníky proti Zrzavým a jejich sídlištím jsou Obnovitelé. Pak už z nich nebudou mít strach. Vůbec se jich nebudou bát. Pustili se do nesmírně odvážné a rozsáhlé operace, na jedné straně nedají pokoj nám a na straně druhé se pokusí otřást tvou pozicí.“

„Takže velmi rozsáhlý komplot,“ zamumlal prezident. „Jen těžko tomu mohu uvěřit, v koncesi, kde je vše v pořádku, lidé mají práci, dosyta se najedí, těší se z opravdového pohodlí. Ve stanicích mají k dispozici vůbec nejvyšší teplotu na celé zeměkouli. Nové stanice v bublině jsou pohodlné a dodávají lidem pocit jistoty, neboť v případě, že by ledovec praskl, mohou plavat. Životní úroveň stále stoupá…“

„Když se proti tobě vzbouřila Gilda Harpunářů, taky bylo všechno v pořádku, jen si vzpomeň! A přesto vyvolala dlouhou, krvavou válku. Říkáš si, o pár Zrzavých míň, co na tom…“

„Ne, mýlíš se, nic podobného si nemyslím.“

Jdrien by si byl mohl přečíst pravdivou odpověď přímo v myšlenkách svého adoptivního otce, ale bránil se tomu, cítil k němu respekt.

„Jsem stejně zneklidněný jako ty, ale nebojím se tolik. Strach z Obnovitelů? Dostaneme se jim na kobylku. Už jsme jich dost pozavírali.“

„Jen samé mystiky.“

„Ne, jsou mezi nimi i intelektuálové, propagandisti…“

„Vážně je necháš deportovat?“

„Vytvoříme pro ně speciální stanici. Na 5000. kilometru se napojuje jižní větev a na jejím třicátém kilometru je usídlíme, ve stanici budou mít možnost lovit tučňáky i ryby. Poskytneme jim všechno potřebné. Trest smrti u nás neexistuje, ale budou přísně potrestáni. Dvacet až čtyřicet let nuceného pobytu. Ty oblasti jsou podle veřejného mínění tak hrůzostrašné, že případné následovníky to velice rychle odradí.“

„Jsi velmi tvrdý.“

„Chceš, abych uvěznil vrahy Zrzavých?“

„Přál bych si, abys pro mé přátele udělal opravdu okázalé gesto. Chci, abys je přijal ve zvláštní místnosti svého paláce, aby se více účastnili každodenního života.“

„Kdysi jsem o tom snil, ale dnes už je to nemožné… Myslel jsem, že hlásáš návrat k primitivnímu životu… naprostou nedůvěru k Lidem z Tepla.“

„Bohužel, nedokážu žít v mrazu, jsem velmi rozpolcený, sám sebe nechápu. Zdejší Zrzaví chtějí zůstat na Skládce, cpát se masem a sádlem, netouží vrátit se ke kočovnému životu. Musím jejich přání respektovat.“

Prezident se s velkými obtížemi postavil. Velmi ztloustl a klouby mu obrostly sádlem.

„Udělals chybu, když jsi nevzal vážně svou úlohu Mesiáše. Měls ji hrát naplno. Byl bys je dovedl třeba na konec světa. Teď už je s tím konec. Jsi opravdu přesvědčený, že máš nevlastního bratra, že to není zas nějaká báchorka, pohádková slátanina, jaké Zrzaví milují?“

„Liensun se objevil v téhle koncesi přednedávnem, jsou to nejvýš dva měsíce, a myslím, že se pohybuje v oblasti Hot Station. Často cítím telepatické odezvy jeho přítomnosti. Předpokládám, že přijel, aby povzbudil stoupence Obnovitelů, vyděšené vašimi přísnými opatřeními.“

Prezident se zamyslel.

„Jestli mě paměť neklame, měl být počat během cesty tvého otce Liena Raga a otce Petra před třinácti lety. Vypravili se tě hledat, tebe a Yeuze. Stalo se to prý v jedné ze Společností někde na severu. Copak by se ale třináctileté dítě mohlo postavit do čela Obnovitelů žijících v naší Společnosti, páchat atentáty na Zrzavé?… Jdriene, pomyslels na to vůbec?“

„Je neobyčejně nadaný a schopný, ve fyzickém vývoji má obrovský náskok, takový, jako jsem měl já. Podle toho, jak jsem zachytil pár jeho nesouvislých myšlenek, může vypadat zhruba na dvacet let.“

„Podobá se tvému otci?“

„Myslím, že ano, ale nejsem si naprosto jistý.“

Trpaslík začal pochodovat po místnosti a přiblížil se k tulením kůžím nataženým na velrybích žebrech. Místo bylo dobře izolované, ale na jeho vkus nedostatečně vytápěné. Byl zvyklý na téměř skleníkovou teplotu svých kanceláří. Ostatně všude po celém Titanpolisu bylo velmi teplo, lidé chodili jen lehce oblečení a město oplývalo bujnou vegetací.

„Pojedu do Hot Station a pokusím se toho kluka najít. Nechtěl bych ale, aby se vědělo, že to je druhý syn Liena Raga. Stejně tomu nemůžu uvěřit.“

„Nepřesvědčila tě ani paralyzovaná železniční síť, ani Viadukt? Má výjimečné schopnosti, dokáže přetížit elektronické přístroje, vnutit počítačům chybné údaje. V tuhle chvíli už určitě proniká do celého systému, obyčejným návěstidlem počínaje a obrovským počítačovým systémem hlavního dispečinku konče.“

„Chceš mě vyděsit?“

„Chci, abys mu zabránil zabíjet mé přátele, mé bratry z matčiny strany. Zrodil jsem se z Liena Raga, ale také z jemné, něžné, mírumilovné ženy. Liensunovu matku neznáme, víme o ní jen, že to byla energická a chtivá mrcha. S tou neznámou musíme počítat. Liensunova krutost je vypočítavá, chce výsledky.“

Už chvíli se prezident snažil přiblížit ke svému adoptivnímu synovi. Přál si, aby se jejich rozhovor stal srdečnějším, osobnějším. Byl by se ho rád zeptal, jak se cítí, jak vypadá jeho každodenní život na Skládce mezi Zrzavými. Pomyslel si však, že Jdrien by asi odmítl příliš osobní rozhovor ve chvíli, kdy jeho lidi někdo nemilosrdně zabíjí.

„Musím už jet.“

„Dobře.“ Jdrien ho nezdržoval. „Spoléhám na tebe, že ty atentáty přestanou.“

Kid zatoužil položit mu alespoň ruku na paži, ale pochopil, že by to Jdrienovi nebylo milé. Zamířil ke dveřím zakrytým napnutými kůžemi.

„Udělám maximum… všechno, co je v mých silách.“

14

Pomocí tabule jim vysvětloval, co to je vzducholoď. Sedělo jich naproti němu v poštovním vagoně osm. Dal jim ho k dispozici Waren. Kvůli bezpečnosti se zde naoko konalo doškolování zaměstnanců poštovního úřadu v nově vzniklé stanici. Poštovní administrativa neměla pevnou strukturu a několik soukromých společností se dělilo o zajišťování korespondence s více či méně fungující návazností. Tato záminka tudíž mohla vypadat zcela normálně, zvlášť když měl Waren na starosti zaškolování budoucích ředitelů poštovních úřadů.

„Vyrábíme helium pomocí filtrů okopírovaných přesně podle těch velrybích. Naši vědci je vyvinuli zhruba před dvanácti lety a od té doby je neustále zdokonalují.“

Vysvětloval jim všechno, balonky, ochranný plášť, způsob výroby té nepromokavé umělohmotné látky s pomocí kolonií bakterií umístěných v sériích.

„Bakterie vylučují miniaturní vlákna, která se okamžitě slepují, takže vytvářejí nekonečnou plochu. Podle velikosti a

rozmístění sérií můžete získat přesně takový tvar, jaký potřebujete.“

Liensunovi posluchači se pokoušeli představit si, že je možné cestovat na palubě vzducholodi, ale zjevně se s tou myšlenkou nedokázali spřátelit. I když si všichni přáli, aby Slunce zase svítilo, zůstávali věrní principu železniční společnosti.

Liensun neustále zkoumal jejich myšlenky. Vnímal jejich dosud nezformulované námitky a neurčitou nechuť.

„Myslíte hlavně na svou bezpečnost, na své pohodlí. Jste přesycení, blazeovaní, chcete se vlastně jen rozptýlit. Tak proč ne právě Slunce, stejně dobře byste se mohli věnovat třeba plavání nebo sbírce miniaturních skleníků. Nebo sbírat dětské vláčky…“

Ten tón je zaskočil. Nebyli na sarkasmus zvyklí.

„Musíte se opravdu angažovat, nebo toho nechat. Teď, nebo nikdy. Nestojíme o změkčilé zbabělce ani o náladové a nestálé fanoušky. Boj o návrat už začal. Víme, že nás čeká dvacet třicet let boje, než zvítězíme, ale neztrácíme víru. Odnynějška musíme pracovat odvážně, rozhodně, každý na svém úseku, ve své oblasti, čtvrti, na svém nástupišti, v zaměstnání, ve svém klubu, mezi svými známými.“ Ukázal na vzducholoď nakreslenou s velkou mírou talentu. Popravdě řečeno si to pečlivě natrénoval, ještě dřív než opustil Ma a ty ostatní, aby si byl jist, že nezapomene na žádný důležitý detail.

„Dřív než za dva roky si zvyknete na přítomnost těchto strojů nad vašimi hlavami, budeme přelétávat nad celou Společností.“

„A co když je sestřelí?“ nesměle se odvážila namítnout asi čtyřicetiletá dáma.

„Naše výzbroj je odradí. Shora dokážeme bombardovat železnici, zničit ji, s trochou výbušnin ji na mnoha místech můžeme přerušit.“

Zděšeně se po sobě dívali. Zničit koleje! Odříznout tu důvěrně známou pupeční šňůru, o níž se mluví v každé školní knize občanské nauky.

„Některé stanice jsou na kolejích závislé, kvůli elektrickému topení.“

„Víme to, ale nebudeme na to moct brát ohled. Jednoho dne budou děti chtít vstoupit na palubu našich vzducholodí.“

V hloubi duše tomu nedokázali uvěřit.

„Klidně se s vámi vsadím, ale o tom jsem nechtěl mluvit. Musíte šířit myšlenku, že vzducholoď může jednoho dne zachránit lidstvo. A nejen to. Jestli se led změní ve vodu, dokážeme na nich plavat, se vším jsme počítali. Pod námi je největší oceán naší planety.“

Pochopil, že o tomto bodě by se neměl příliš šířit. I tak je ta myšlenka nutně děsila ve dne v noci, nemusel k jejich obavám přidávat ještě další.

„Nachází se tam dostatek potravy. To, čím se zabýváme ve stanicích, budeme dělat i na palubě těch lodí, velkých plovoucích plošin. Víte, co to je loď? Už jste viděli staré obrázky těch plavidel?“

Nakreslil na tabuli stylizovanou loď. Vzbudilo to úsměvy.

„Lodě budou vybaveny průmyslovými komplexy na výrobu životních potřeb a rostlin. Nezapomínejte však, že bude teplo, teplota velmi rychle stoupne na dvacet stupňů, takže už nebudeme muset topit. Už nebudeme zbůhdarma zabíjet ta nádherná zvířata, velryby, tuleně… Jen část z nich, kvůli chodu některých průmyslových odvětví, pro práci motorů… Na dně oceánu je však spousta kovů, ložiska nafty. A pak, celá zeměkoule nebude pod vodou.“

Udělal posuněk a Waren přinesl sklenku vody naplněnou až po okraj.

„Ukážu vám teď velice jednoduchou věc, zároveň však nesmírně překvapující.“

Waren došel na nástupiště pro kousek ledu. Jen stěží našel jeden méně zakouřený a zčernalý kousek.

„Ponořím led do vody a sklenici postavím vedle radiátoru. Co se stane?“

„No přece sklenka přeteče,“ řekla jedna žena.

„Ostatní jsou stejného názoru?“

Souhlasně přikývli.

„Tak si počkáme. Během té doby vám vysvětlím, jak vypadá organizace ve Společnosti Vzducholodí. Vede ji žena, jmenuje se Ann Suba. Raději by se věnovala vědecké práci, výzkumu ultrazvuku, ale někdo musí naši koncesi spravovat. Říkáme jí tak, je to srozumitelnější. Myslíme si, že naše země je prvním územím osvobozeným od poručnictví železnice. Ale k tomu se později ještě vrátíme.“

„Ve sklenici už není skoro žádný led.“

„Jen kousek. Naše organizace je demokratická, své představitele si volíme. Dokázali jsme zvládnout některé problémy s výživou a energií, ale nežijeme v konzumním ráji jako tady u vás.“

Cítil však, že pozornost všech se upírá ke sklenici. Požádal je, aby šli blíž. Led roztál ale hladina vody nestoupla.

„Tento pokus uskutečnila a vysvětlila má adoptivní matka, Ma Ker. To jméno si zapamatujte, později bude velmi slavné. Ona je velký fyzik. Takže voda nepřetekla. Proč? Ponoření pouze části ledu je způsobeno jeho rozdílnou hustotou vzhledem k vodě. Když led roztaje úplně, voda zaujme pouze objem jeho původně ponořené části.“

„Ale co pevninské ledovce?“

„To je výborná otázka. Odtud nám skutečně hrozí nebezpečí. Bude tedy lepší žít na vodě než na zemi, která bude po mnoho let samé bahno. Můžeme také využít plovoucích ledovců, některé budou mizet jen velmi pomalu.“

Kolikrát ještě bude muset opakovat ta slova lidem poznamenaným třemi stoletími železniční ideologie? I děti by reagovaly lépe než tihle dospělí. Liensun si pomyslel, že by se měli pokusit infiltrovat mateřské školy a vychovat nového člověka, který už nebude vázaný poslušností ke kolejím.

„Vytvoříme brožury, knihy, letáky, pirátské televizní pořady.“

Svými slovy je uváděl v úžas. Už léta se považovali za spiklence, kteří se odvažují projevit se na veřejnosti. Jejich

nejodvážnějšími kousky bylo čmárání symbolu slunce po vagonech a na veřejných prostranstvích. Někteří vydávali staré knihy a básně, kde se mluvilo o jaru, o květinách a zpěvavých ptácích. Nikdy je však ani ve snu nenapadlo, že by se mohli angažovat v tak zásadní akci.

„Povedu vaše vzdělávání a pak se profesory stanete vy.“ Zatím nemluvil o Zrzavých, o svých plánech tuto rasu zničit a naklonit si tak Lidi z Tepla. Byl by je vyděsil úplně, kdyby přiznal své autorství v obou atentátech. Ten druhý se mu nepovedl tak jako ten první, byli jen čtyři mrtví. To proto, že byl nucen si vybrat odpad z jatek, aby na sebe neupozornil. „Teď se rozloučíme. Cestující Waren určí další schůzku.“ Příliš pozdě, teprve když vystoupil z tramvaje na Nástupišti bývalého Zasilatelství, uvědomil si Ivanelovu přítomnost.

15

Policajt nebyl sám. Liensun málem zpanikařil, byl přesvědčen, že ho odhalili a přišli zatknout. Přitom myšlenky těch tří mužů byly zmatené. Jen si ho prohlíželi a v duchu porovnávali jeho podobu se stovkami podezřelých, které měli zaznamenány v paměti.

„Hledal jsem vás, chci zkontrolovat váš pas. Jen běžná rutina, ale ty události…“

„Zase atentát?“

„Pozvete nás dál?“

Polekal se, že se Junk k smrti vyděsí, nemohl však dost dobře odmítnout. Cestou domů se pokoušel ovlivnit starcův mozek, dodat mu dobrou náladu. Vysílal do jeho mozku svou podobu i obličeje policistů a opakoval mu, že jde o obyčejnou kontrolu dokladů, protože je cizinec. „Nemusíte se ničeho bát. Přicházejí za mnou, ne kvůli vám.“

Riskoval tím však, že se ho později bude Junk vyptávat na jeho telepatické kouzlo a pojme vůči němu podezření.

Všechno však proběhlo hladce. Zavedl je do svého kupé. Ivanelovi připadalo ve srovnání s tím předcházejícím hodně skromné.

„Ano, ale je o moc lacinější,“ odpověděl už s jistotou Liensun. „Musím něco ušetřit.“

„Hele, teď už se s Jael moc nevídáš, viď?“

„My si tykáme? Protože známe stejnou holku?“

Jeden z policistů chtěl zasáhnout, ale Ivanel ho posunkem uklidnil.

„Nech to být, je to pravda…“

„Nemám čas.“

„Stejně, skoro s nikým se nestýkáš, dokonce prej ani s Lovci tuleňů.“

„Jsem unavenej. Práce ve vlhkovzdušným dá zabrat, už pociťuju následky.“

Jeden z policistů vytáhl z kapsy maličký fotoaparát.

„Dovolíš, abychom si tě vyfotili?“

„Je to nutný?“

„Ano. Do kartotéky cizinců žijících v našem městě. Velitel policie to nařídil a dnes přijel inkognito do města sám prezident, aby zkontroloval všechna opatření. Už tady nechceme žádné atentáty na Zrzavé.“

Prezident je tady. Liensun se přímo zatetelil vzrušením. Kdyby se mu tak podařilo přiblížit se k němu a pomocí telepatie mu sdělit, co navrhuje: tajnou spolupráci, jejímž cílem by byl návrat Sluneční společnosti. Ale prezident by ho neposlouchal. Ani dnes, ani zítra, ale tak za dva, za tři roky, až mu nájezdy obřích vzduchoodí přerostou přes hlavu a on bude nucen vyjednávat. Prezident byl nafoukaný a ješitný skrček, který se považoval za největšího šéfa celé planety.

„Nějak ses zamyslel?“

„Rád bych ho viděl.“

„V žádném případě se neukáže na veřejnosti.“

„Škoda.“

Jeden z policistů si ho několikrát vyfotografoval. Dokud budou hledat v kartotékách nebo v počítači, nic mu nehrozí. Jednoho dne si však někdo vzpomene na obličej Liena Raga, který je už deset let mrtvý. Jsou lidé, kteří nikdy nezapomínají na tváře jiných.

„Líbí se ti tady?“

„To ano, jen to skleníkový vlhko ne. Zkusím to jinde, ale není to snadný, jedině že by mi doktor podepsal doporučení. Jsou hrozně přísní.“

„Zatkli jsme jednoho Lovce tuleňů, měl stejný typ granátů, jako byly ty, co použili při atentátu. Nějaký Oolo, příslušník černé rasy, znáš ho? Používal tyhle hračky proti mořským panterům, co řádí v tuleních jezerech.“

„Toho znám. Viděl jsem ho v jejich lovecké stanici. Je to vysoký černoch s velmi bílými zuby.“

„Tvrdí, že nikdy žádného Zrzavého nezabil a dokonce prý ani proti nim nic nemá. Kolem jejich tuleního jezera sídlí i Zrzaví.“

„To je pravda, viděl jsem je.“

Liensun se rozhlédl kolem. „Nemám tady nic k pití, ale tam naproti čepujou dobrý sladký pivo. Zvu vás.“

„To je dobrý, tady nám to stačí.“

„Chceš nás odsud odlákat?“

Ivanel si prohlížel dvojité stěny pokryté umělou vlnou. Dala by se tam ukrýt spousta věcí. Třeba granát.

„Líbí se ti v téhle čtvrti starých lidí?“ zeptal se ho nejstarší z policistů. Byl obtloustlý, plešatý a na břiše pod košilí se mu nadouvala ukrytá pistole.

„Docela jo, nevadí mi to.“

Bylo zjevné, že se ho pokoušejí někam zařadit. Ti dva byli nejspíš specialisté na fyziognomii. Jejich myšlenky však zůstávaly nevýrazné. Nebyli si moc jistí, jestli je ten správný podezřelý. Jeden z nich, ten nejmladší, už myslel jen na to, že by si dal pivo a vrátil se domů na televizi.

„Půjdeme," oznámil Ivanel. „Víš, že Illian byl první z účastníků stáže?"

„Nepřekvapuje mě to."

„Mohl by nastoupit k nám, kdyby chtěl, ale stane se z něj nejspíš specialista na Obnovitele."

„To se mu bude určitě líbit."

„Kdysi tady žilo pár starých popletů, co mluvili o Slunci, tedy podle toho, co nám bylo řečeno. Nevšiml sis ničeho?"

„To ne, v hospodě hrajou hlavně karty a hádají se kvůli každýmu štychu."

Ivanel se otočil ke dveřím a ostatní ho následovali.

„Možná se ještě ukážeme."

„Klidně," nedal se vyvést z klidu Liensun, „připravím vodku a pivo. Bude to prima."

Zavřel dveře a upřeně sledoval jejich myšlenky. Ivanel chtěl vědět, co si o něm myslí, ale ti dva mu nedokázali odpovědět. Jo, taky měli pocit, že ten obličej jim někoho připomíná. Ten tlustý dodal:

„Zdá se mi, že ten chlap byl starší. Tenhle je hrozně mladej. Ani bych neřekl, že mu je už dvacet."

„Já jsem zas měl pocit, že se mi pokouší číst myšlenky," přidal se ten druhý.

Ale nezasmáli se tomu a Liensun si v duchu nadával. Není dost opatrný, vždycky udělá nějakou hloupost.

16

Zeloy, mladý novinář z Vítězství, ji jednoho rána zavolal, zrovna když vstávala.

„Pojedu s vámi do Transevropské," řekl nadšeně, „pro začátek jako zvláštní zpravodaj, ale možná se mi podaří tam zůstat jako stálý zpravodaj. Třeba tam najdu informace o začátcích Liena Raga, které mi dosud chybějí, o jeho rodině, jeho práci glaciologa…"

Při představě, že ji ten mládenec bude doprovázet do Společnosti, z níž pochází, pocítila Yeuze neklid i úlevu zároveň. Náhle si však vzpomněla na otázku, která zůstala nezodpovězena.

„Minule jste naznačil, že jste se dozvěděl jakési zajímavé detaily o Metařích Věčného života, o těch fanaticích, kteří po zinscenované parodii na soudní řízení zavraždili Liena Raga a jeho přátele."

Zeloy se odmlčel.

„Ještě jste tam?"

„Ano… Nemám dost důkazů, abych mohl cokoli tvrdit, ale musím si klást otázku, zda ti Metaři nemuseli cosi skrývat, něco tak závažného, tak nebezpečného, že na oplátku likvidovali některé osoby nežádoucí pro jisté Společnosti, které se samy nechtěly namočit do skandálu vyvolaného politickou vraždou."

„Jak si dovolujete tohle tvrdit?"

„Pracuje u nás jeden starý redaktor, kterému se jen taktak podařilo uniknout ze spárů Metařů. Bylo to před sedmi nebo osmi lety, ještě dávno předtím, než byli zničeni piráty. Připravoval v té oblasti reportáž a má na ni podivné vzpomínky."

„Ale jaké?"

Zeloy si povzdechl:

„Ne, to nejde, ještě je příliš brzy… Myslím, že budu přidělen k vaší ambasádě. Mohl bych z toho důvodu cestovat vaším zvláštním vlakem?"

„Jistě, několik kupé je vždy připraveno pro osobnosti vašeho typu."

„Osobnost, to je trochu silný výraz! Takže si budeme moci v klidu promluvit, co říkáte? Než dojedeme do Transevropské, potrvá to nejméně dva týdny."

„Možná dokonce víc. Mezi Afrikánií, Transevropskou a Sibiřskou zuří jakýsi konflikt, v oblasti, které se kdysi myslím říkalo Střední východ."

„Ano, to je pravda. Jde o minerální olej? Prý se našly staré naftové vrty nebo něco na ten způsob…"

„Obrovské tankery plné nafty, uvězněné v ledu. V jejich útrobách jsou miliony tun zmrzlé suroviny… Budeme je muset objet a můžeme se dostat až do Afrikánie. Bude nás to stát týden cesty navíc."

Na chvilku se odmlčela, než pokračovala:

„Tak dobře, budeme mít dost času si popovídat, ale vzbudil jste mou zvědavost."

„Jen si nepředstavujte bůhvíco… Náš starý redaktor se možná chce stát slavným, ví, že pátrám po životě Liena Raga…"

„Jak se jmenuje?"

„Vincenti… Tvrdí, že jeho jméno nezaniklo ani za tři sta let, a mluví dokonce jedním starým evropským jazykem, italsky. V tomhle jazyce kleje jako dlaždič a taky miluje vodku ve všech podobách, dokonce i tu nejostřejší. Tvrdí, že právě alkohol způsobil, že nezemřel zmrazením."

„Řekl zmrazením?"

„Ano, to řekl."

„Pije hodně?"

„Jestli hodně, to nevím, ale zato stále. Určitě špatně skončí."

„Musím s ním mluvit."

„Ale, cestující Yeuze, poslechněte… nejspíš se mýlím. Bylo by lepší počkat, než se věci vyjasní."

„Já se sem možná nevrátím dřív než tak za dva roky a Vincenti může zatím zemřít na otravu alkoholem. Chci se s ním

setkat.“

Zdálo se jí, že Zeloy lituje, jestli snad neřekl příliš mnoho.

„Chcete se akreditovat u mořskoledovecké ambasády v Grand Star Station?“

„To je samozřejmě mé nejvroucnější přání… Souhlasím… Řekl bych, že jdete přímo k věci, ale docela se mi to zamlouvá… Kdy přijedete? Ještě je tady inkognito náš pan prezident.“

„Zdrží se dlouho?“

„To nikdo neví. Je tu nejspíš kvůli těm atentátům na Zrzavé, které by snad měli mít na svědomí přívrženci Obnovitelů…“

Yeuze pokrčila rameny, jako by ji Zeloy mohl vidět, ale pak zaprotestovala:

„Nikdy tomu neuvěřím.“

„Jde prý o novou generaci Obnovitelů, jsou ráznější a jdou tvrdě za svou věcí. Podle nich je přítomnost Zrzavých důkazem, že i v mrazu lze přežít a obejít se bez… Chápete, co tím chci říct?“

„Obejít se bez Slunce?“

„To říkáte vy, ne já.“

„Myslíte, že nás odposlouchávají?“

„To jste řekla vy.“

Šel jí na nervy.

„Trpíte stihomamem nebo co?… Přijedu dnes večer nebo v noci a zítra se setkáme s Vincentim. Kdy bývá střízlivý?“

„Ráno po probuzení, tak asi deset minut, než si opláchne zuby vodkou.“

„Izolujte ho, držte ho na suchu.“

„To nepřichází v úvahu, to by byla jeho smrt. Drží se jen díky vodce, ale, víte, má přitom všech pět pohromadě, jeden rozhovor určitě zvládne…“

Když oznamovala manželovi, že odjíždí do Hot Station, do sídla deníku Vítězství, ani se příliš nedivil.

„Jedeš tam kvůli tomu mladému novináři, Zeloyovi?“

„Co tím chceš naznačit?“ bránila se.

„Nic zvláštního, jenom že stále trváš na myšlence, že se z toho Lien Rag mohl dostat… Anebo uctíváš jeho kult a ten chlapec tě tím pádem zajímá dvojnásob.“

„Jak to myslíš, dvojnásob?“

„Nejsem padlý na hlavu,“ řekl mile. „Je mladý a můžete spolu mluvit o Lienu Ragovi. Není to dost, aby tě chytil přímo za srdce?“

R. neodjížděl společně s Yeuze. Ještě dva nebo tři měsíce ji bude zastupovat, postará se o to, aby Akademie Umění a Literatury přežila její odjezd.

„Prezident je v Hot Station. Myslí si, že za atentáty proti Zrzavým stojí Obnovitelé.“

„Jdrien mu zřejmě dal ultimátum.“

„Ty myslíš, že by se Obnovitelé mohli stát takovými brutálními násilníky?“ zeptala se ho překvapeně.

„Čas utopických snů je zřejmě u konce a já musím přiznat svou velkou odpovědnost za tuto změnu postoje, za určitou radikalizaci názorů. V té své divadelní hře a v románech jsem podal příliš přesný, možná i příliš idylický obraz života lidí v minulosti, i když jsem se snažil tomu ubránit…“

„Stačí přece jeden pomatenec, aby se postoje radikalizovaly, nemyslíš?“

„Proč zrovna pomatenec? Myslíš na druhého Ragova syna?“

„Jdrien se ho obává. Říká, že je zlý.“

„Jdrien žije v černobílém světě, všechno vidí ve světle biblické jednoduchosti, pro takového Mesiáše je to ostatně normální. Teplo je špatné, Chlad je dobrý. A jeho nevlastní bratr, zrozený z ženy i muže z Tepla, může být jen zlý. Na tak unáhlené soudy si musíme dát pozor.“

„Uvidím na místě, v Hot Station. Ty atentáty jsou otřesné.“

„Zrzaví nakonec opustí okolí stanic a utečou na Skládku. Lidem to bude ještě víc proti srsti. Představují si, že na tom velrybím hřbitově je uloženo bůhvíjaké bohatství v podobě zmraženého oleje a kusů masa.“

„Kam jdou peníze, co dostávají Zrzaví výměnou za své výrobky?“ zeptala se.

„To mě nikdy nenapadlo. Skutečně, rukama jím musí projít miliony kalorií. Předpokládám, že nechceš, abych tě tam doprovázel? Dnes večer mám ostatně pracovní schůzku s komisí architektů. Hodláme postavit další předměstskou kupoli.“

17

Všechny přechodové komory stanice byly pod kontrolou, zvlášť komory určené pro pěší, kteří se chtěli dostat přes ledovec k izolovanému obydlí nebo skleníku. Ve městě existovalo asi dvacet takových úzkých přechodů a Železniční policie je důkladně hlídala. Atentátníci museli některým z nich projít uprostřed noci, aby nastražili past do kontejneru na odpadky. Bylo vyslechnuto také několik skupinek Zrzavých, kteří obvykle sídlili na okraji města, kde se na úpatí kupole tvořil neustále led. Navzdory novému systému zajištění kupolí musel se na těchto místech led z kupole seškrabávat a Lidé z Chladu to pravidelně zajišťovali. Výměnou dostávali od obyvatel čtvrti nějaké potraviny.

Komora číslo 7 byla oné noci hlídána policistou Lemogem. Průchod obyvatel nebyl zakázán, bylo však třeba ukázat doklady a nechat si prohlédnout obsah případných balíčků a tašek. Přechodová komora číslo 7 umožňovala, ovšem za cenu zhruba stovky metrů chůze v plném polárním mrazu, přístup k nové čtvrti, která byla ve výstavbě. Bylo to nové obytné centrum, které nebylo dosud připojeno k městu izolující průhlednou chodbou. Tedy to se týkalo přechodu pro

chodce, průjezd vlaků spojovací chodbou byl již zajištěn.

Lemog si všiml jednoho velmi elegantně oblečeného cestujícího. Měl na sobě kožešinový plášť a na hlavě ochrannou kuklu, ruce ukrýval v kapsách. Nová sídelní čtvrť byla vesměs obydlena významnými a zazobanými lidmi, vůči kterým bylo třeba postupovat zvlášť diplomaticky.

„Dobrý večer, cestující, bydlíte tam naproti?“

Muž sklonil hlavu na znamení souhlasu a podal hlídce svůj pas. Když se nad ním Lemog sklonil, něco mu stříklo do obličeje a za několik sekund ztratil vědomí. Cestující mu zabránil v pádu a jemně ho uložil za hlídkový vagonek, potom si vzal jeho samopal a prošel komorou.

Prošel kolem nové čtvrti a pokračoval dál. Pro obyvatele teplých stanic to byl už sám o sobě nevídaný výkon, ve Společnosti Vzducholodí, kde byly životní podmínky vždy mimořádné těžké a kde neexistoval kult kolejí, byl však Liensun zvyklý překonávat pěšky po ledovci i mnohem větší vzdálenosti.

Procházel kolem dlouhého zahradnického skleníku a brzy se dostal k dalšímu. Cestou musel překonat jejich zásobovací železniční tratě. Stála tam prastará teplárna na mroží olej, která zahlcovala celé okolí nepříjemným zápachem a skla skleníků i venkovní led pokrývala mastnými černými sazemi. Ale sídlili zde Zrzaví, sbírali olejový odpad a chránili se před větrem.

Skupina Zrzavých klidně spala v dolících vyhloubených v ledu v domnění, že je v bezpečí. Lidé z Tepla jim totiž slíbili, že k žádnému masakru Zrzavých už nedojde.

Liensun, vzdálený od skupiny spících necelých dvacet metrů po mírném větru, odjistil samopal a ve slabém světle nedaleké teplárny zamířil na ležící těla. Topné kotle dělaly takový hluk, že nikdo neslyšel štěkot střel. Těla Zrzavých se pod střelami tak silné ráže prohýbala, několik siluet se zvedlo a pokoušelo se utéct, avšak Liensun je nemilosrdně skosil. Snad jen dvěma či třem se podařilo dostat se z dosahu světla a splynout s nocí.

Nechal zbraň na místě a pokojně se vrátil zpět. Lemog stále ještě klidně spal za svým služebním vagonem a Liensun klidně prošel zpět do stanice. Znal dobře nejrychlejší cestu do své čtvrti na Nástupiště bývalého Zasilatelství. Prošel blokem obchodních vagonů se zadním východem. Byla to jen málo obydlená čtvrť, kde stačilo vlastnit pár klíčů od kupé, aby člověk za sebou zahladil stopy. Lidé už dnes nestáli o bydlení ve starých typech vagonů a to, co se v nových obydlích tak nazývalo, se daleko víc podobalo dřívějším pokojům než zmíněným kupé.

Za čtvrt hodinky už ležel na svém lehátku a poslouchal, jak v sousedním kupé někdo chrápe. Junk tvrdil, že to chrápe jeho žena, ta se ale zlobila a tvrdila, že chrápe její muž.

Ještě před úsvitem někdo zabouchal na jeho dveře. S očima zalepenýma spánkem se potácel otevřít. Stál tam Ivanel se svými dvěma pobočníky.

„Jste doma už dávno?“

„Od včerejška od deseti hodin večer. Vrátil jsem se z kavárny na Vítězném náměstí.“

Všechno prohledali.

„Nevlastníte náhodou kožešinový plášť z myší?“

„Děláte si legraci? Vždyť to stojí celý jmění!“

Liensun ten plášť ukradl v jiné čtvrti a cestou domů ho nechal v jednom z opuštěných kupé.

„Mám jen svou kombinézu.“

„Máte rukavice?“

„Samozřejmě.“

Policisté je všechny vyndali, postříkali prsty nějakou tekutinou a pak je pečlivě prohlíželi. Sedl si na své lůžko, ale i to musel uvolnit, aby ho policie mohla prohledat. Mohl se znovu posadit, až když to bylo hotové.

„Co jsem zas provedl?“

Ivanel se vůči němu stával čím dál podezíravějším. To si mohl v jeho myšlenkách snadno přečíst, nedokázal však blíž určit příčinu této nové nedůvěry.

„Venku jste nebyl?“

„Ne, od včerejška večer ne.“

„Věděl jste, že za starou teplárnou na mroží olej žijí Zrzaví?“

„Počkejte… Byl jsem tam předevčírem na jeden inzerát. Hledali elektrotechnika.“

„A vy snad máte v tomto oboru nějaké znalosti?“

„Víceméně.“

„Vzal jste to místo?“

„Ne, příliš často práce v noci a málo kalorií…“

„Viděl jste tam Zrzavé?“

„Samozřejmě že jsem je viděl.“

Ivanel vyndal destičku z tekutých krystalů, a jakmile se lehce dotkl její spodní části, začala se pomalu objevovat slova.

„Ten první atentát se odehrál v blízkosti vašeho vlhkovzdušného skleníku, ten druhý, to můžeme pominout… Třetí se stal v místě, kam jste se vypravil hledat práci, kterou byste nedokázal vykonávat.“

„Když myslíte.“ Liensun se nenechal vyvést z míry. „Podejte mi svou destičku.“

Ivanel se na něj díval s nedůvěrou. „Co chcete dělat?“

„Špatně tiskne písmeno ‚a' mohl bych vám to hned spravit.“

Nevěřící Ivanel mu destičku podal a Liensun okamžitě věděl, jak ji má otevřít, i když to bylo pomalu státní tajemství. Oddělil od sebe tenoučké destičky z plastické hmoty a odstranil sotva patrný kovový prášek, který bránil správné tvorbě písmenka ‚a“. Pak opět přístroj složil a vrátil ho policistovi. Ten si ho udiveně prohlížel ze všech stran.

„Nikdy jsem se neodvážil podívat dovnitř. Není to silnější než pětina milimetru a vy to klidně…“

„Jsem specialista.“

„A pracujete ve vlhkovzdušném skleníku.“

„Cizinec se jen těžko uplatní v elektronice.“

„Že by to vážně bylo tak zlý?“ ironicky se zeptal Ivanel.

Ukázal na mladíkovu pracovní kombinézu:

„Oblečte se, půjdete s námi…“

„Na to nemáte právo… Mám platný pas.“

„Dnes sváží me všechny cizince dohromady. Omluvíme vás u vašeho vedoucího provozu.“

V obrněné drezíně, která je vezla do centra města, ho Ivanel poplácal po koleni.

„Oolo, víš, ten černý lovec tuleňů, říká, žes mu klidně mohl pár těch granátů, co má na mořské pantery, štípnout. Dává si je do tulení kůže a zrovna mu jich asi tucet chybí. Jsi jeden z mála cestujících stanice, kterého mezi sebe pustili. Jaks to dokázal?“

Oola potkal v jednom baru a zaplavil ho přívalem myšlenek, až se o něj ten černoch začal zajímat. Liensun mu v myšlenkách tak dlouho opakoval, že je unesen jeho ztepilou postavou, jeho loveckým uměním, až k němu lovec začal pociťovat sympatie, aniž vlastně věděl proč. Nakonec se s ním napil a pozval ho k nim na loviště. Ostatní lovci k němu také zprvu pociťovali nepřátelství, ale Liensun dokázal ty jednoduché duše rychle přesvědčit, že není jako ostatní cestující, že je má rád a nezdají se mu ani odpudiví, ani barbarští.

„Ale má tě moc rád, a proto tě neobvinil přímo. Jak to spolu děláte?“

Liensun objevil v policistově mozku tak obscénní obraz, že nejdřív dokrvava zrudl a pak zbledl jako stěna.

„Obviňujete mě z…“

„Jsi pěkný kluk a tihle lovci mají většinou příšerně ošklivé ženy. Říká se přece ‚šeredný jako manželka lovce tuleňů'. Život se s nimi nemazlí a krása jim dlouho nevydrží. A tak Oolo a ty, nebo snad ne?“

„To jste přehnal.“

„No co, jen se pokouším vysvětlit si váš vzájemný vztah.“

Liensun zuřil. Rozhodl se proto, že se pomstí a ovlivní Ivanelovu mysl. Slíbil si, že tuto metodu použije pouze v případě absolutní nutnosti, jako například s Oolem, o němž věděl, že má výbušniny a speciální výzbroj.

Zaplaví Ivanelův mozek v malých dávkách příznivými myšlenkami a pocity vzhledem ke své osobě. V Ivanelově šedé kůře mozkové rozvine rozptýlené vzpomínky, které se ho týkají. Nenechá na pokoji ani oblast smyslového vnímání a vytvoří v ní příjemný obraz své fyzické podoby. V podstatě půjde o to, že pro Ivaneia se stane příjemným na pohled i na poslech, pěkně vonícím a přitažlivým. Bude toužit se ho dotknout, ale tabu odsuzující homosexuální tendence uvede Ivaneia vzhledem k Liensunovi do podřízené pozice. Nepodaří se mu to však najednou, neboť intenzivní soustředění, které úkon vyžaduje, působí příliš velkou nervovou únavu. Hned napoprvé však ovlivní Ivaneia v některých bodech.

Přijížděli k ústředí Železniční policie, které sídlilo poblíž osobního nádraží. Liensuna uvedli do izolovaného kupé.

„Chcete něco jíst nebo pít?“

„Horký čaj, a pořádně sladký.“

„Dobře,“ řekl Ivanel mile.

Vrátil se asi za pět minut i s tácem, který položil na stoleček u okna. Byl tam čaj, máslo a sušenky.

„Je to z naší kantýny a není to špatné.“

„Necháte si mě tu dlouho?“

„To nevím. Řekněte mi, jakou vůni používáte?“

„Nelíbí se vám?“

„Ne, naopak. Dokonce se mi líbí být na stejném místě s vámi. Ovšem nevysvětlujte si to špatně, nejsem Oolo.“

Liensun měl chuť zaskřípat zuby.

„Vážně si myslíte, že jsme spolu měli poměr?“

„To nevím, ale přiznám se, že bych to dokázal pochopit,“ usmál se Ivanel.

Pak si náhle uvědomil obludnost svého výroku, trhl sebou a raději opustil kupé. Liensun si pochutnal na čaji a sušenkách s úsměvem v koutku úst. Šlo to báječně. Měl na to pomyslet dřív, ale bylo to tak vyčerpávající. Nebude moci pokračovat v ovlivňování Ivanelova mozku dřív než za několik hodin.

18

Illian nakonec přišel na to, proč je Jael k němu tak chladná. Připadalo mu, že kdykoliv se s ní chtěl pomilovat, měla chuť ho odstrčit. Od zlomyslné sousedky se dozvěděl, že koncem týdne parkovala často na nástupišti policejní drezína.

„Vždycky, když jste tady nebyl,“ upřesnila.

Zjistil, že ten polda se jmenuje Ivanel. Jeho povolání ho štvalo tím víc, že sám chtěl vstoupit do řad policie. Stáž ukončil se skvělým prospěchem a jeho žádost byla přijata. Už za dva měsíce si obleče uniformu Železniční policie. Obyčejnou uniformu, bez černo-šedých ozdob, neboť nepocházel z Výhybkářského cechu.

Čekání si zkracoval pilným hledáním Obnovitelů ve své čtvrti, jak to nyní žádalo jeho nové poslání dobrovolníka. Nikdo neměl ani stín podezření, že by mohlo k něčemu dojít mezi Jael a jejím kamarádem z ciziny. Potkala ho, když byl sotva dvanáctiletý kluk, a tak Illian neměl žádný důvod na něho žárlit.

Pokusil se s ním dokonce několikrát setkat a v noci, kdy došlo k atentátu na Zrzavé u staré teplárny, měl zrovna

službu ve staré čtvrti. Napadlo ho zaklepat u Liensuna, tedy Larryho Hana, třeba mu nabídne nějaký teplý nápoj, chlapec se však neozval. Illian si pomyslel, že nejspíš tvrdě spí.

Nazítří se dozvěděl, že sedm Zrzavých bylo zabito, čtrnáct je těžce zraněno a mnozí z nich jsou v beznadějném stavu.

Šel do práce, ale během poledni pauzy zatelefonoval svému nadřízenému policistovi a vyžádal si přesné informace. Policista se ho zeptal, co má za lubem.

„Pokouším se vzpomenout si na různé věci, možná že podrobnosti té aféry mi v tom pomůžou."

Policista odpovědný za dobrovolné pomocníky mu popsal, jak se celá věc odehrála, a Illian odešel z práce velmi brzy. Od té doby, co byl pomocníkem policie, si takové malé přestupky mohl dovolit. Šel do přechodové komory číslo 7 a ta místa si prostudoval. Bylo to hodně daleko od Nástupiště bývalého Zasilatelství, ale podle mapy zjistil, že je možné si cestu zkrátit. Znal Hot Station jako své boty, bydlel tady odjakživa. Viděl svou stanici vyrůstat, viděl, jak byly nepotřebné vagony vyřazovány do starého železa, a často se mu přihodilo, že do nich proklouzl a pomuchlal tam nějakou holku.

Narýsoval na plánku stanice přímou spojnici mezi přechodovou komorou 7 a Larryho bydlištěm. Snažil se trasu projít v maximálně krátkém čase. Už si nemyslel, že ten kluk oné noci spal. Nevěděl ani, proč ho vlastně podezírá, byl to zřejmě důsledek propagandistického školení adeptů pomocné policejní stráže. Během stáže jim donekonečna vtloukali do hlavy, že ti nejnebezpečnější a nejhorlivější mladí Obnovitelé jsou obvykle cizinci, kterým se podařilo proniknout mezi obyvatelstvo, že žijí stranou od ostatních, nejraději ve starých čtvrtích, neboť doufají, že se tam setkají s „čaroději", kteří jsou jejich nejvhodnějšími pomocníky a komplici. Larry Han dokonale odpovídal tomuto typickému popisu.

Jak postupoval směrem k Larryho bydlišti, byl brzy zastaven řadami starých vagonů, doslova přilepených k rezavým kolejím. Stály tak blízko nástupiště, že bylo nemožné se pod nimi protáhnout, a kdyby se chtěl vrátit zpět, trvala by mu cesta o dobrých deset minut déle. Zkoušel všechny dveře, až nakonec našel jedno prázdné otevřené kupé, snadno jím prošel a ocitl se na druhé straně. Celý postup zopakoval třikrát. Těch sto metrů zvládl během minuty, zatímco při obvyklé cestě musel zdolat několik kilometrů. Dokonce ani drezínou by tam nebyl rychleji.

V posledním kupé, kterým procházel, ucítil vůni myších kůží nasáklých vonným olejem. Tato impregnace se běžně používala kvůli lepší tepelné izolaci. Olej spojil jednotlivé chlupy, aniž je slepil. Bohatí lidé používali tyto oděvy, když vycházeli ven ze stanice.

Myší kožich byl ukrytý na horním lehátku. Ta kožešina musela přijít nejméně na milion kalorií, ne-li na víc. Myši a krysy s huňatým kožíškem byly pěstovány speciálně k tomuto účelu.

Dal kožich zpět, vyšel ven a spěchal zatelefonovat svému nadřízenému.

„Chceš po mně popis toho agresora ze sedmičky? Jak to mám vědět? Dojdi si za ním sám. Jmenuje se Lemog a přísluší k útvaru v té čtvrti."

Lemog se s nějakým dobrovolníkem nemusel vůbec bavit, ale Illian ho pozval do blízké hospody na pivo a policista mu nezamlčel nic ze své nepříjemné příhody.

„Jo, měl na sobě myší kožich."

„A co jeho obličej, vypadal starý?"

„Ne, to jistě ne."

Víc však z něho Illian nedostal. Chudák Lemog si myslel, že z toho bude mít polízanici, možná že ho dokonce pošlou na konečnou Viaduktu, nebo ještě líp, směrem k Amertume Station, aby tam bránil Buňkám lidové koordinace pronikat mezi cestující.

Když se však Illian dozvěděl, že atentát vyšetřuje Ivanel, stejně jako ty předcházející, rozzuřil se a vrátil se domů. Ani za nic by nepomohl Jaelinu milenci tak cennými informacemi o jejím kamarádovi.

„Ten tvůj Larry má teda kliku… Kdybych chtěl, mohl by se dostat do pěknýho maléru."

„To zrovna! Kdo myslíš, že jsi, vrchní výhybkář?"

„To nic nemění na tom, že bych mu mohl pěkně zatopit."

Večer se vypravil na Nástupiště bývalého Zasilatelství, ale řekli mu, že Liensun byl zatčen stejně jako všichni cizinci z města. Jeho domácí byl víc než neklidný, byl přímo roztřesený, a věčně podezíravý Illian začal něco tušit.

„Jsem pověřen stopováním Obnovitelů," plácl bez dlouhého přemýšlení a sledoval starcovu reakci. Ten zbledl a jen stěží potlačoval úzkost, která se ho zmocnila.

„Ukažte mi kupé vašeho nájemníka."

Bez velké námahy našel pár vatovaných rukavic, které páchly tím známým olejem na kožešiny. Nebyl to ještě nezvratný důkaz, teď se však Liensun stával podezřelým číslo jedna. Illian v duchu přemítal, jak využít těchto důležitých informací k pomstě proti Ivanelovi.

„Ještě se vrátím," pohrozil Junkovi a výhružně se na něho zadíval.

19

Yeuze připadal šarmantní i přes chybějící oko a dlouhou jizvu hyzdící mu obličej. Právě tuto tvář spatřila jako první, když její osobní lokokar zastavil na nenápadné koleji až v zadní části nádraží.

„Jen taktak se mi podařilo ušetřit vás oficiálního přivítání," vítal ji s úsměvem. „Věděli, že přijedete… Není mi jasné jak."

Podíval se na hodinky.

„Půjdeme na kávu, nebo přímo k Vincentimu? V tuhle hodinu máme šanci překvapit ho v jeho maringotce nalačno."

„V jeho co?"

„Uvidíte, vážně to stojí za to.“

Starý šéfredaktor bydlel v opuštěném skleníku. Bez Zeloyovy pomoci by ho mezi všemi ostatními jen stěží našla. Na několikahektarové ploše se usadilo několik desítek lidí. Někdo si přivezl vlastní vagon, jiný jen polovinu, někteří dokonce moderní mobilní dům, jaké se nyní vyráběly. Stála tam dokonce bublina z křemičitého skla, měnící barvy podle osvětlení.

„Jsou opatrní,“ posmíval se novinář a ukazoval na ni. „Ti lidé, co zažili Velkou katastrofu, oteplení před dvanácti či třinácti lety. Náš přítel je tamhle.“

„Co je to tady cítit?“ ptala se Yeuze.

„Humus a guáno. Tihle lidé jsou přívrženci návratu k půdě. Pracují ve městě, ale všichni mají svou zahradu. Založili asociaci, s jejíž pomocí koupili tento skleník a přetvořili ho na venkovskou čtvrť. Mají společný systém vytápění a také společnou dopravu drezínami. Právě Vincenti byl kdysi dynamickým tvůrcem zdejšího sídliště, ale to bylo ještě předtím, než mu zemřela žena. Od té doby děsně pije… Podívejte, tam je jeho maringotka. Nikdy jste nečetla nic o cikánech minulých dob?“

Ten podivný vagon se opravdu podobal prastaré maringotce tažené koňmi. S jediným rozdílem: uprostřed střechy trůnil hlavní komín parního stroje a pilotní kabina.

„Jezdíval s ním na cesty a s sebou vozil svou ženu, kočku a knihy.“

„Kočku?“ podivila se Yeuze. „Má u sebe kočku?“

„Nemusíte se bát, je to ochočená kočka a už příliš stará na to, aby napadla člověka. Ale jednu dobu měl kvůli ní Vincenti nepříjemnosti se sousedy.“

Vystoupili z drezíny, přešli přes koleje, vystoupili po schodech a zaklepali na dveře.

„Vždyť ty schody jsou ze dřeva?!“

Sehnula se a dotýkala se toho vzácného materiálu.

„Ano, přivezl ho ze Sibiřské, z lesa uchovaného pod ledovcem. Jeden řemeslník mu je vytesal výměnou za schody z umělé hmoty.“

Musel dlouho klepat, než se otevřelo kukátko.

„To jsi ty, Juniore?“

Vincenti otevřel a vyšel na malý balkon. Měl na sobě jen pyžamové kalhoty a Yeuze při pohledu na jeho vrásčitou nahou hruď pocítila rozpaky.

„Ty nejsi sám?“

„Už jste slyšel o cestující Yeuze?“

„Yeuze, ta z Kaempolisu? Řekl bych, že máš styky, Juniore. Pojďte dál, uvařím vám kávu z úrody mého souseda.“

Yeuze byla ráda, že unikla pachu humusu, guána a kvašení tam venku. A taky tomu horku. Ve skleníku bylo minimálně třicet stupňů a z balkonu mohla vidět bujnou vegetaci v okolních zahradách, natolik bujnou, že úplně zakrývala okolní mobilní domy. Uvnitř však bylo hůř. Z pachu šelmy a moči se jí zvedl žaludek. Byl to opravdu starý opelichaný černošedý kocour a spal roztažený na starém, rozedraném otomanu.

„Má drápy. Už mu je nedokážu ořezat. Vzteká se… Ale už mu nejsou k ničemu, je moc starý. Posaďte se.“

První věc, která se octla na stole, byla láhev vodky. Nějaká neznámá značka, snad výrobek místní lihopalny ze zkvašeného zrní a cukru.

„Jak to, že jste mě přijela navštívit?“

„Vincenti, přijela kvůli Metařům.“

„Tedy, Juniore, kde je tvá diskrétnost? Svěřil jsem se ti s nejasným podezřením a ty sis pospíšil vytroubit to do světa.“

„Vím to jen já, cestující Vincenti, opravdu jen já.“

„Neříkejte mi cestující, to je něco tak trapnýho. Jsem Vincenti, potomek Neapolitánů, co byli blázni do mandolíny a do špaget s kečupem… Ecco?“

Káva naštěstí nádherně voněla a překryla všechny ty příšerné pachy. Ve stanicích byl filtrovaný vzduch, bez jakékoli vůně, a Yeuze si pomyslela, že před Velkou panikou muselo mnoho míst páchnout humusem, hnojem a kočičí močí…

„Dáte si doušek grappy? Jo, grappa, tak se to jmenuje. Je to kořalka z ovoce. Loni uspořádal jeden vlhkovzdušný skleník výprodej celého vagonu. To si můžeš myslet… soused má skvělý destilační přístroj…“

„Moment, Vincenti, raději si vás poslechnu ještě předtím.“

Starý novinář se nepodíval na Yeuze, ale na Zeloye, který nevěděl, kam s očima.

„Ty práskači, jdi do háje… Vykládáš všem na potkání, že chlastám, že jsem celý den v lihu. Ale je to pravda, milá cestující, čistá pravda… Dobře jste udělali, že jste přišli teď ráno. Že jste to vy, tak to pití na chvíli odložím. A taky proto, že se vás chci na něco zeptat.“

Yeuze čekala.

„Chci si jen něco upřesnit. Nechám si to pro sebe, Slibuju. Ale myslím na to už celá léta.“

Naklonil se a pošeptal jí něco do ucha. Yeuze cítila, jak rudne, a zavřela oči. Pak se na starého muže podívala.

„Ano, je to tak.“

„Vřelé díky. A teď vám řeknu, co vím o Metařích. Nechali mě ležet na ledu, protože mě považovali za mrtvého, a bez toho litru lihu, co jsem měl v sobě, bych určitě mrtvola byl. Vstal jsem a doklopýtal do téhle maringotky, která na mě čekala o dva kilometry dál.“

Zeloy nadskočil:

„Dva kilometry na ledovci? To je nemožné.“

„Juniore, měj trochu úcty ke starci, který to dokázal. Litr lihu, nezapomeň. Byl jsem jak parní kotel, funěl jsem páru i ušima.“

„Co se vlastně stalo?“

„Dostal jsem takový malý tip na téma Metaři a chtěl jsem si to ověřit. Taky se o nich leccos povídalo… Prý to nebyli krutí fanatici, za jaké byli všeobecně považováni, ale vytkli si poslání zachránit život osobností nejpronásledovanějších různými Společnostmi.“

Yeuze ani nedýchala. Dokázal si tenhle opilec uchovat alespoň špetku důstojnosti, která by mu zabránila tak nehorázně lhát a vykládat nesmysly? Nebo snad alkohol ovládl jeho mozek natolik, že už nerozeznával rozdíl mezi povídačkami a pravdou, mezi legendou a skutečnými událostmi?

„Co jste odhalil?“

„Slyšeli jste o Eriksonovi?“

„Ne, nikdy, kdo to je?“

Vincenti nalil pečlivě kávu do šálků.

„Jeden transevropský vědec, ale nikdo se o něho nezajímá. Prý přišel na způsob jak rozptýlit… Chci říct, že mohl dokázat, aby to… ta věc, která údajně existuje nad puchýřovitým stropem naší planety, zase svítila… Chápete, co chci říct? Nemám nejmenší chuť nechat se zavřít za podvratné výroky a sympatie k těm Obnovitelům.“

„Dobře,“ vzala to na sebe Yeuze. „Erikson tvrdil, že dokáže vrátit na Zem Slunce?“

Vincenti se podíval na Zeloye, ten však ani nemrkl, a pak na Yeuze.

„To jste řekla vy, ne já… Ale je to tak. Na začátku století byli Metaři pověřeni, aby toho vědce zlikvidovali. Jo, někdy kolem roku 2301, myslím, ale s tím novým kalendářem si nejsem jist, muselo by se to ověřit.“

„No a?“

„No, Erikson prý nezemřel zmražením, ale v nějaké zapadlé Lhotě uprostřed Afrikánie o nějakých třicet let později. Po celou tu dobu stále, ovšem diskrétně, pracoval na návratu Slunce.“

Kocour se probudil a s podivným mňoukáním se pomalu otočil.

20

„No tak, nebojte se,“ řekl starý muž a položil Yeuze ruku na paži, aby se opět posadila. „Ra není nebezpečný. Chce se jen projít.“

„Říkáte mu Rat?“

„Ano, ale bez toho t. Jednoho dne zjistíte proč.“

Otevřel okno se zeleno-bíle kostkovanými záclonkami a kocour se na něj ztěžka vyhoupl, chvíli váhal a pak vyskočil.

„A je to.“

Pach zvenčí, který se mísil s puchem tady toho brlohu, jí znovu zvedl žaludek. Pozorně si prohlížela byt. Byl velký, dříve než se zbouraly příčky, tam muselo být bytů víc. Všude samá špína, humus a guáno roznášené na botách, na podlaze po celém bytě. Válely se tam prázdné lahve, všelijaké hadry a staré noviny.

„Já vím, je tu svinčík,“ řekl Vincenti, který zachytil její pátravý pohled, „ale je to můj pevný bod… A kotel ještě funguje, kdybych chtěl, mohl bych se klidně vydat na cestu. Tyhle stroje to rychle vytáhnou na stovku v hodině a díky těm velkým kolům drží pevně na kolejích.“

„Promiňte mi,“ omlouvala se. „S tím Eriksonem jste si jistý?“

„Ano i ne. Ale, víte, položil jsem si otázku, zda si ti lidé jaksi nedávali stranou myslící hlavy téhle planety pro pozdější použití. Fyzik, chemik, astronom… Promiňte… Rychle zapomeňte na ten výraz, neměl opustit má ústa.“

„Napadli je, mrtvoly, které si nechávali v rezervě, byly oloupeny… Myslíte, že jsem to neměla dělat… To je strašné!… Harl Mern a Leouan, ta míšenka Zrzavých… Pitvali je…“

Vincenti odzátkoval láhev alkoholu a nalil Yeuze do kávy pořádnou dávku.

„Pijte.“

Oči vytřeštěné, dívala se na něj vyděšeně.

„Pijte.“

„Mohli by je…“

„Tak už se proboha napijte, nebo zavolám Ra.“

Poslechla ho.

„Pitvali je zaživa, to myslíte?

„Ne, to ne. Ale už si nejsem jistá ničím.“

„Ale co ti piráti?“

„Třeba chtěli jen zmást stopy. Mohli zůstat na místě a hledat těla, která je zajímala.“

„Odkud byli?“

„Tak… to je těžký. Svět je velký a existují v něm maličké Společnosti, které jsou možná stejně podivné. Všechny možná nejsou tak beze zbytku v područí Železničních instrukcí…“

„Studoval jste ten Eriksonův případ?“

„Ovšem, když jsem ho znal. Přijel jsem z Afrikánie, já i má maringotka… Víte, tenhle pelech je v naší rodině už od Velké paniky, vyrobil ho skoro na koleně jeden z mých předků. Ale ano, cestující a cestující… Můj předek s ní přejel z Itálie až na Maltu, ještě v době, kdy akorát začínalo tuhnout moře… tehdy ještě nebyly koleje. Ta maringotka mohla jet, ale třeba i plout… Teprve později jí museli nasadit kola s loukotěmi a písty, aby se nelišila od ostatních… Pravda, během generací se Vincentiovic maringotka pořádně změnila, je úplně předělaná, až na parní stroj… Co se mašiny týče,

to je poctivá práce, ta něco vydrží…“

„Znal jste toho Eriksona?“

„Ovšem, byl to náš soused. Naučil mě všechno, co vím o nebi, o tom, co je nad tím svinským měsíčním prachem.“

„Ale jak to, že Metaři…“

„Tak o tom nikdy nemluvil, nikdy… Teprve když se mi dostalo do ruky něco jako tajný katalog, našel jsem ho u jednoho Metaře, skrývajícího se ve Společnosti Mořského ledovce. Našli ho mrtvého, zřejmě infarkt, v jenom zablešeným vlakovým hotelu, znáte to, ve starých seřazených vagonech se pronajímají kupé na jednu noc, ještě se to dá vidět na okrajích některých nádraží. Udělal jsem reportáž… Určitě opustil Společnost Ring Cie, tak se dřív jmenovala Společnost Metařů. Měl u sebe ten katalog a bylo tam i Eriksonovo jméno s tak přesným popisem, že jsem neomylně poznal toho mýho. Tak to je všecko, a hlavně po mně nechtějte další podrobnosti… Když jsem se tam vypravil, abych se dozvěděl něco bližšího, děsně se jim to nelíbilo, a tak mě nechali ležet na ledu v domnění, že tam chcípnu… Naštěstí jsem se předtím pořádně posilnil alkoholem, abych se vůbec odvážil před ně předstoupit…“

Yeuze měla chuť se zvednout a vynadat mu. Určitě blábolil nesmysly. Nevěřila mu, litovala, že se sem vypravila.

„Štvu vás, co, cestující Yeuzo, vážně se vám nelíbím. Považujete mě za lháře, za vypravěče vymyšlených historek.“

„Publikoval jste tu vaši reportáž?“

„Ovšem, ale většinu z ní zabavila cenzura. Publikovali z ní jen ty skandální údaje. Metaři, počišťovači chybujícího lidstva… Nepokoušel jsem se zjistit proč… Erikson už nezajímal nikoho. Jeho teorie byly přece tak nepředstavitelné.“

„Vzpomínáte si na ně?“

„Jasně že si vzpomínám. Tvrdil, že většina Společností měla prostředky, jak znovu navrátit Zemi Slunce, ale držely to v naprostý tajnosti. Nestály o to, přijít o svou absolutní moc.“

Yeuze se podívala na usmívajícího se Zeloye.

„Připadá vám to stupidní, že. To mě taky, ovšem Erikson to bezpečně tvrdil. Neustále opakoval: ‚Velké Společnosti mají v ruce klíč k naší prosluněné budoucnosti…“

„Kolik vám bylo, když zemřel?“

„Třicet dva, jsem už z tohoto století. Ale jestli si dobře vzpomínám, měli jsme tam dva roky zpoždění, aspoň myslím. Moc těžko se to počítá, tak to radši říkám takhle.“

„Co jste dělal na tom místě, jak se to tam jmenovalo…?“

„Roogless Station. Vím, že to vypadá jako špatný vtip, ale nic si nevymýšlím. Byli jsme v centru Afrikánie, v rovníkové oblasti s teplými prameny. A říkám vám, byl tam sotva metr ledu, a ještě se dal na mnoha místech snadno rozbít. Úplný ráj.“

„Proč jste tam nezůstal?“ nepřestávala útočit Yeuze.

„Vyhodili nás, kvůli barvě naší kůže. Pryč s nimi!… Jen taková malá čistka. Je pravda, že jsme žili v nejkrásnějším koutě Země. Už nikdy jsem neviděl nic podobného… Vypadli jsme odtud s rodiči a mou ženou směrem na východ. Bylo to těžký, ale podařilo se nám přežít. A pak to bláznivé dobrodružství Společnosti Mořského ledovce se všemi možnostmi, které nám slibovali. Už jsem tu patnáct let. Ten zbytek je už jen moje věc.“

„Ta stanice byla bez střechy, bez skleněného poklopu, bez klenby či jakékoliv kupole?“

„Některé dny… některé dny bylo venku skoro teplo… Už ani přesně nevím, kde to vlastně bylo, a pak, Afrikánci tu oblast zakázali. Lidé si tam zvyknou, zakotví tam, začnou věřit v Slunce a v možnost jiného života než jen toho na kolejích…“

„Vy si tedy myslíte, že Erikson se tam nedostal jen tak náhodou?“

„Ano, přesně tak. Podle mého názoru ho tam Metaři uklidili, protože očekávali nějakou událost, která se potom nestala. Nakonec zemřel, ještě předtím, než nás vyhnali, asi ve čtyřicátých letech.“

Yeuze pozorovala nažloutlou usazeninu na dně svého šálku. Nevěděla, co si má o tom všem myslet, jestli tomu vyprávění může věřit. Toužila položit mu ještě jednu otázku, než odejde, jen jednu jedinou. Věděla, že starý Vincenti zemře dřív, než se ona vrátí z Transevropské.

„Myslíte si, že Lien Rag…“

„Víte, že na tak tenký led se nepustím, nechci nic zobecňovat.“

„Mrtvola Liena Raga na tom pohřebišti uprostřed Mořského ledovce nebyla, nebyla ani v jednom z těch vagonů sloužících jako rakve.“

Naplnil si šálek až po okraj tou kořalkou místní provenience a Yeuze pochopila, že je to jeho odpověď. Zvedla se.

„Odjíždím do Transevropské, ale budu muset projet Afrikánií, abych se vyhnula nepokojům na společných hranicích tří velkých Společností…“

Usrkl ze šálku, pokýval hlavou a naznačil jí, aby ho následovala.

„Pojď taky, Zeloyi.“

Prošli kolem obrovského parního stroje, vyhaslého už před mnoha lety, páchnoucího rzí, sazemi a žluklým tukem.

„Pojďte.“

Druhá část maringotky je ohromila. Byly tam dva nádherné, starodávně zařízené pokoje, skvěle udržované a zářící čistotou.

„Byt mé ženy,“ řekl, jako kdyby se omlouval. „V ložnici je mapa.“

Byl to rozkošný, líbezný pokojíček a Yeuze si pomyslela, jak ráda by v něm bydlela. Dlouhé záclony ze staré jemné látky zakrývaly oprýskané žaluzie starého domu na kolejích.

„Bylo to někde tady.“

Černým nehtem narýsoval kruh a Yeuze si zapsala do paměti několik místních jmen.

„Vydáte se po této síti, je hodně na severu… Ale jsou tam postranní přípojky, které vedou dolů, sem do této oblasti.

Určitě vám nedovolí odbočit. Afrikánci jsou sice liberální, ale tu oblast zuřivě hlídají, nikdo tam nesmí ani vkročit. Říká se, že kdyby se Slunce vrátilo, tenhle kousek Země by velice rychle začal žít podle nového rytmu. Obávají se, aby se jim tam nenahrnuli utečenci, kdyby ledy začaly náhodou tát… Snad tam mají ještě nějaké další tajemství, kdoví. Víc pro vás vážně nemůžu udělat.“

„Zanecháte po sobě paměti?“ zeptala se ho otevřeně Yeuze.

Záhy však své otázky litovala. Podíval se na ni s ironickým pohledem, koutek pravého oka přivřený.

„Už mě vidíte na smrtelné posteli, cestující Yeuzo? Jen se neomlouvejte, máte pravdu, už brzy se chystám… Ne, nenapsal jsem nic, co by za něco stálo. Byl jsem novinář, co píše ze dne na den, jedna událost střídala další. Neměl jsem moc času si vydechnout, přemýšlet nad tím, co jsem prožil… Už musím zavolat zpátky kocoura, dřív než začne škrábat a hrabat v sousedovic zahradě. Zbožňuje to a pak se vrací celý zaneřáděný.“

Už si jich nevšímal a volal z balkonu na kocoura, zatímco se vraceli do Zeloyovy drezíny.

„Moc se vám to nezdálo, že?“ otázal se Zeloy.

„Nevím.“

„Ra, kde jsi? Vrať se, ty jedno ošklivý zvíře… Ještě tě něco zajede…“ ozývalo se z balkonu.

Zeloy se shýbl, aby se přesvědčil, že kocour není pod vozem. Pak nastartoval motor a chvíli ho nechal běžet, aby zvíře případně vystrašil, a teprve potom se pomaloučku rozjel.

„Že mi neřeknete, co vám pošeptal do ucha?“

„To rozhodně ne.“

„Začervenala jste se.“

Vincenti chtěl vědět, jestli byla opravdu striptérkou a tanečnicí v jednom z kabaretů v Kaempolisu, v Eldoradu. Ve skutečnosti, ještě na úplném začátku Společnosti Mořského ledovce, to byl obyčejný bordel. Podle nového kalendáře to bylo někdy kolem roku pětačtyřicet.

„Ale řeknu vám, na co jsem si vzpomněla, vím, co znamená Ra, psáno se stříškou,“ poznamenala Yeuze. „Ve starém Egyptě to byl bůh Slunce. Snad to má být od toho potřeštěného starce něco jako varování, ne?“

21

Ivanel se nedokázal zbavit příjemných pocitů vůči Larrymu Hanovi a vrátil se za ním do kupé, aby si s ním znovu pohovořil. Liensun toho využil, aby ještě vylepšil svůj obraz přímo v Ivanelově šedé kůře mozkové. Nahradil všechny nepříznivé informace a pocity, které už policista na jeho vrub zaregistroval, jinými, nevinnějšími definicemi a Ivanel mimoděk prozradil zmatek, v němž se jeho mysl nalézala.

„Moc toho proti vám nemáme, a protože jste Jaelin kamarád, udělám pro vás maximum… Její přítel se prej taky plete do vyšetřování toho atentátu. Údajně to bere hrozně vážně.“

„Vypálí vám rybník,“ zašklebil se Liensun.

„Nikdy nedokáže shromáždit všechna potřebná fakta… Budeme zadržovat cizince ještě několik dnů.“

Liensun v jeho myšlenkách zjistil, že cílem tohoto opatření je zjistit, jestli atentáty v té době přestanou. Zalitoval, že nemá k dispozici lépe organizovanou skupinu.

„Vrátím se,“ loučil se Ivanel.

Liensun se pokoušel zachytit Warenovy myšlenky, ale předem věděl, že to nejspíš nedokáže. Bude muset vysondovat desítky, stovky mozků, aniž by měl jistotu, že se mu to nakonec podaří.

Rozhodl se proto pro jiný způsob. Pokusil se napojit se na elektronický telefon v blízkosti svého vnuceného pobytu. Šlo to celkem snadno. V policejním ústředí jich bylo asi půl tuctu, ale všechny byly neustále v provozu. Jakmile se jeden z nich uvolnil, Liensun se ho zmocnil a vyprovokoval poruchu, aby ho mohl používat sám. Putoval po elektronických okruzích, než se dostal až do centrály, tam chvíli bloudil, pak si ale vzpomněl na počítačově zpracovaný telefonní seznam. Warenovo jméno se mu objevilo v mozku jako na katodové obrazovce, následované dvěma čísly. Jedno domů a jedno do zaměstnání. Chvíli váhal, než vytočil číslo do kanceláře.

Na druhém konci to někdo zvedl a Liensun tak trochu nazdařbůh vyslal svůj telepatický vzkaz, nevěděl totiž, kdo zvedl sluchátko. „Warene.“

Dotyčný zareagoval a prokázal, že to je opravdu on: rozčilil se totiž, že ho někdo vyrušil a potom se neozývá. Teď už na něho mohl Liensun soustředit své telepatické schopnosti plnou silou. Zaplavil ho proudem varování a voláním o pomoc. Vnucoval mu, aby po setmění předstíral atentát na některou z veřejných budov, třeba na známý otáčející se orloj v centru města, a přihlásil se k němu letákem se jménem Obnovitelů Slunce. Možná že pak ho Železniční policie osvobodí.

Zároveň žádal Warena, aby upozornil všechny přátele a vyzval je k největší opatrnosti. Nejlepší by podle Liensuna bylo, kdyby byli Zrzaví znovu napadeni, to však bylo nemožné. Ti hodní snílkové nebyli dost tvrdí ani vynalézaví. Hned jak se dostane na svobodu, musí provést nábor mladých, vycvičí je na partyzánskou válku a zavede nekompromisní disciplínu.

Když se mu zdálo, že Waren strávil jeho poselství, lehl si a zavřel oči. Ten pošťák si jistě klade spoustu otázek, bude mu muset vysvětlit, že vlastní přístroj, kterým lze přenášet myšlenky. Cokoliv, jen nepřiznat, že má tak nevšední schopnosti, i tak už o nich vědělo příliš mnoho lidí. Myslel především na svého nevlastního bratra, na Jdriena, který určitě větří jeho přítomnost v tomto městě. Snad si pro něj přijede osobně, možná však, že požádá o pomoc prezidenta, toho směšného trpaslíka, co řídí tuto velmocenskou Společnost.

On, Liensun, nepotřeboval nikoho. Byl osamocený, zranitelný, ale bojoval, spřádal plány. Podařilo se mu založit základní skupinu, ale asi měl ještě počkat, než se pustí do zabíjení Zrzavých.

Určitě měl ještě pár měsíců počkat, nedokázal však odolat tomu lákavému potěšení, provokovat bratra na jeho vlastním území, napadat jeho lidi. Dříve či později bude Jdrien přinucen k odvetě, i když zatím váhal a pokoušel se pochopit, co se vlastně děje.

Až za ním Jdrien nakonec přijde, budou spolu bojovat vlastními zbraněmi. Jsou nadáni nebezpečnými schopnostmi. Jeden z nich se buď podřídí, nebo zemře.

„Mučednický Mesiáš," pomyslel si Liensun, „byl by to ale vážně ten správný výsledek války?"

Dal by přednost ztrapněnému Mesiáši, zesměšněnému před jeho primitivním lidem. To byl daleko lepší nápad, ovšem také daleko hůř realizovatelný.

Pokusil se usnout, ale trápily ho bolesti hlavy. Od svého zatčení příliš užíval svých tajných schopností.

22

Ivanel se účastnil konference všech odpovědných činitelů Železniční policie. Konferenci zahájil vrchní výhybkář Lichten, zopakoval, že už po nějaký čas je Společnost terčem útoků vnějších nepřátel, pohybujících se na palubě pekelných strojů. Těmto živlům se podařilo najít v koncesi fanatické komplice, připravené svými nekalými rejdy zničit budoucnost Společnosti Mořského ledovce.

Policista si všiml, že Lichten ani jednou nepronesl slovo vzducholoď, mluvil pouze o ďábelských strojích, o démonických přístrojích. Pro elitní muže ŽP to bylo téměř urážlivé, věděli přece dobře, že se jedná o vzdušná plavidla, zakázaná Organizací Dohod NY Station, nic víc a nic míň. Všichni přítomní byli přece věrnými ochránci stávajícího železničního společenského řádu, proč s nimi tedy mluví jako s malými dětmi?

Naštěstí se Lichten brzy pustil do konkrétnějšího výkladu.

„Nebudu se tu zmiňovat o citech, které chováte k Zrzavým. Ty bytosti jsou dnes součástí našeho každodenního života a můžeme je snadno pozorovat skrz sklo našich ochranných kleneb a kupolí. Můžeme je považovat téměř za domácí zvířata nebo za nestoudné primitivy, kteří urážejí náš stud, nemáme však naprosto žádný důvod dovolit krvežíznivým šílencům, aby je vyvražďovali. Dovolujeme ostatně, aby se masožraví rackové přehrabovali v našich odpadcích a dobíjeli zraněné tuleně. Takže tyto atentáty, kterým už padlo za oběť dvacet pět těch… Lidí z Chladu, jak si sami říkají, nemůžeme tolerovat. Mluvil jsem o krvežíznivých šílencích, rád bych to ale upřesnil. Ti vrahové chtějí být považováni za šílence, jednají však s naprostou chladnokrevností a vypočítanou krutostí. Snaží se naklonit si část obyvatelstva, která projevuje vůči Zrzavým neskrývanou podrážděnost a averzi, o jejíž oprávněnosti nehodlám diskutovat. Každý má právo na svůj názor. Obnovitelé, a musím je tak nazvat, se snaží získat mezi veřejností když ne přímo spojence, tedy alespoň příznivě nakloněné mínění. Až si lidé začnou vykládat, že Obnovitelé dělají proti Zrzavým víc než řádná pořádková služba, dostaneme se na nebezpečnou půdu. Takže i v případě, že Zrzavé nesnášíte, pokuste se udělat maximum pro to, abyste vypátrali ta individua, která si je vybrala za oběti na usmířenou."

Ivanel si kladl otázku, jestli by prezident, který byl údajně stále ještě ve městě, beze zbytku souhlasil s projevem svého šéfa bezpečnosti. Říkalo se, že Zrzavé vždycky bránil, že jim umožnil usadit se na území Společnosti a že trestal sebemenší projevy nepřátelství vůči nim. V blízkosti Kaempolisu přece existovala ta Skládka, kde se mohli shromažďovat a rozmnožovat a čistit přitom velrybí kostry. Ivanel o tom nikdy neuvažoval, ale připadalo mu, že Lichten prezentuje události velmi zkresleně.

„Je za tím někdo, kdo to řídí, jeden šéf. Možná malá vůdčí skupinka. Ovšem nejpřijatelnější hypotéza je ta, že se jedná o jedinou osobu. Zatím vám nemohu vysvětlit, jak jsme došli k tomuto závěru, myslíme si však, že vůdce těch vrahů je cizinec, mladý, kolem dvaceti let. Ukážeme vám počítačový portrét, který si musíte dobře zapamatovat a porovnat ho s obličejem podezřelých, kteří byli už uvězněni. Vím, že na policejních stanicích města stejně jako na ústředí jich je zadržována asi stovka a že kontrola a ověřování totožnosti nejsou ještě u konce."

Na katodové obrazovce se začaly objevovat znaky, pak skvrny, až se z nich nakonec vyloupl portrét. Na Ivanela zapůsobil jako rána na solar plexus. Měl před očima portrét asi čtyřicetiletého muže a Larry Han se mu neuvěřitelně podobal.

„To přece není žádný mladík," řekl někdo.

„Jistěže ne," odvětil rychle Lichten, „museli jsme však jednat rychle. Ten mladý terorista se podobá zobrazenému muži, je ovšem mnohem mladší."

„Toho znám," vykřikl šedovlasý policista, který určitě neměl daleko do důchodu.

„Já taky," řeklo několik dalších lidí najednou.

Lichten přiskočil k mikrofonu.

„V tom případě žádám ty, kdo si myslí, že v muži poznali známou osobnost, aby nevyslovovali jeho jméno. Je už mnoho let mrtvý a se současnými potížemi nemá nic společného."

Ivanel si také vzpomněl, že ten obličej už několikrát viděl. Nejen na fotografiích v novinách a v televizi, ale také ve filmech natočených o dotyčné osobě. Larry Han se mu skutečně podobal a Ivanel si uvědomil, že drží v ruce klíč, který umožní odhalit autora těch krvavých atentátů. Neodvažoval se rozhlédnout kolem sebe, jen se upřeně díval na portrét muže, o němž tvrdili, že je už deset let mrtvý. Nevěděl, jak se má zachovat, děsil se, že někdo jiný Larryho odhalí a on bude obviněn, že ho chránil. Každá uplynulá minuta ho zatahovala stále hlouběji do toho nejistého postavení. Disciplína u Železniční policie byla velmi přísná, zvlášť pak u příslušníků z řad Výhybkářů.

„Tento počítačový portrét nebude, jak někteří z vás jistě pochopí, zveřejněn. Zůstane ještě chvíli na obrazovce a pak zmizí, musíte si ho vrýt do paměti."

„To víš, že jo," zašeptal jeden kolega za Ivanelovými zády. „Mám doma jeden deset let starej časopis, kde je několik

fotografií toho chlápka. Byl to glaciolog a jen díky němu se mohli pustit do stavby oblouků na viaduktu. Je dokonce otcem toho bastarda, toho smraďocha, co se považuje za boha Zrzavých.“

Ivanel zavřel oči. Ten vulgární, skoro nenávistný hlas za jeho zády mu připomněl zapomenuté detaily té záležitosti.

„Zmizel někde na západě, v takový divný společnosti… Prezident prej zkusil všechno, aby svýho přítele našel…“

Portrét na obrazovce se začal chvět, aby jim připomněl, že za chvíli zmizí a že si ho mají dobře zapamatovat.

„Proč ho nezveřejní? Čeho se bojí? Že se ten falešnej bůžek naštve? Jako bysme se báli bandy umouněnejch Zrzavců.“

Ivanel se otočil a poznal muže s naducanou tváří. Jmenoval se Kalmik a patřil k brigádě, která kontrolovala Zrzavé usídlené v přílišné blízkosti skleníků či okrajových čtvrtí. Říkalo se, že za války proti Panamerické byl vyškrtnut z řad policie, pak se ale vrátil zpět.

„Čau Ivanele… Ty seš specialista na Obnováky, že jo? To se tě teda přímo týká. Už jsi ten ksicht někdy viděl?“

Ivanel mu neodpověděl a šinul se pomalu k východu, konference už stejně končila. Musel hodně rychle uvážit svou novou situaci. Během několika příštích hodin se bude muset rozhodnout, jinak bude ztracený. Nejenže přijde o místo, ale dostal by se před disciplinární komisi Výhybkářů, možná by ho vyloučili ze svého cechu, nebo snad dokonce uvěznili.

„Ty už mizíš?“ zavolal na něj Kalmik… „Měl bys na mě počkat. Potřebuju se tě na něco zeptat… Prej znáš jednoho dobrovolníka, kterej dělá se mnou, nějakej Illian… Znáš ho?“

„Jo, tak trochu, proč se ptáš?“

„Co má proti Obnovákům? Stačí málo a obvinil by půlku obyvatel, že k nim patří… To víš, co se mě týče, když někdo voddělá ty Zrzavý… Ale tenhle chlap je děsně horlívej a to se mi moc nelíbí. Můžeš v tom něco udělat?“

Ivanel potřásl hlavou a vyšel ven. Jeho profesionální život do téhle chvíle dosud nezaznamenal tak markantní rozkol.

23

Prezident věděl, že Yeuze je ve stejné stanici jako on. Setkala se zde s mladým novinářem jménem Zeloy, s tím, co ji měl doprovázet do Transevropské a co na ni čekal na jednom diskrétním nástupišti hlavního nádraží.

Vypravili se společně do obrovského opuštěného skleníku, který kdysi koupilo několik bohatých rodin a založily tam zahradnictví.

„Žije tam nějaký Vincenti, redaktor Vítězství… Je to alkoholik, ale kdysi byl skvělý reportér… Zemřela mu manželka a od té doby tam žije spolu s kocourem.“

Prezident nadskočil.

„Vážně s kocourem? Ty malé šelmy žijí ještě někde na svobodě?“

„Ten jeho je prý starý a neškodný. Vincenti hodně cestoval a myslím, že někdy v roce 2352, samozřejmě podle nového kalendáře, chtěl udělat reportáž o Metařích Věčného života. Odjel tam, ale nějak se to zvrtlo. Co se stalo, nevím.“

Tyto informace mu přinesl sekretář prezidentova kabinetu, nějaký Fields. Prezident si ho vybral pro jeho výkonnost, ale bezpochyby i kvůli jeho malé postavě, neboť měřil jen metr čtyřicet devět centimetrů. Ten muž věnoval celé dny i noci práci, neměl žádnou rodinu a bydlel společně s trpaslíkem. Byl ochotný splnit jakýkoliv úkol.

„Jak tohle všechno víte?“

„Zašel jsem do sídla Vítězství. Vincenti tam už pravidelně nepracuje kvůli svému chronickému opilství. Zdá se, že cestující Yeuze se od něj chtěla dozvědět něco o cestě do Společnosti Metařů… Napsal o tom sérii článků, ale většinu z nich tehdy neotiskli… Příliš se v nich věnoval jakémusi Eriksonovi; byl to fyzik a údajně měl být Metaři popraven. Našli ho však živého kdesi v Afrikánu, kde taky zemřel přirozenou smrtí někdy kolem roku 2330. Šéf redakce proto tehdy považoval tu reportáž za mírně řečeno pošetilou…“

„Děkuji,“ řekl Kid.

Yeuze se upínala ke všem informacím, dokonce k těm nejhloupějším a nejneověřenějším, které jí dávaly sebemenší naději, že Lien Rag přežil. A pak ten mladý novinář, co o něm chtěl napsat životopis. Pěkná záminka k pátrání po životě glaciologa a snad i k dalším senzačním odhalením. Prezident se dobře pamatoval na doby, kdy vystupoval jako vyvolávač v jednom pornografickém kabaretu. Vůbec se mu nezamlouvalo, že se tenhle Zeloy chce pustit do pátrání. Byl to však válečný hrdina, přišel o oko, byl zohavený. Brzy odjede do Transevropské a hned tak se nevrátí.

Lichten přišel rovnou z konference a podal prezidentovi zprávu.

„Podle vašeho příkazu jsem nedovolil, aby někdo vyslovil jméno Liena Raga. Taky jsem zakázal rozšiřovat kopie jeho fotografie.“

„To je v pořádku,“ souhlasil Kid.

V tu chvíli zaklepal na dveře Fields. Vešel s vyděšeným výrazem v obličeji a v ruce držel depeši.

„Právě to vypadlo z dálnopisu.“

Prezident rychle přeběhl těch několik řádek a podal text Lichtenovi:

SKLÁDKA ZCELA OPUŠTĚNA. ZŮSTALI JEDINĚ STARCI. HLÍDAJÍ MAUZOLEUM BOHYNĚ JDROU. JDRIEN ZMIZEL TAKÉ A S NÍM NĚKOLIK TISÍC ZRZAVÝCH. PĚT, MOŽNÁ DESET TISÍC. OČEKÁVÁME INSTRUKCE.

„Žádejte podrobnosti,“ nařídil prezident, „musíme co nejrychleji zjistit, kde jsou.“

Fields vyběhl a vrátil se právě v okamžiku, kdy se Lichten chystal promluvit.

„Hledání je zatím marné. Nikde žádná stopa. Všechny okruhy a železniční sítě jsou v pohotovosti.“

„Normálně se nikdy nepouštějí přes koleje,“ poznamenal Lichten, „bojí se, že je nějaký vlak smete.“

„To ano, ale Jdrien je s nimi a může je vést."

Prezident se postavil k mapě zobrazující část koncese v okolí Kaempolisu.

„Mohou se dostat na nejopuštěnější a nejdivočejší místa Mořského ledovce. Na východě nebo na jihu jsou miliony čtverečních kilometrů bez jediné trati."

„Uvědomil jsem všechny přednosty stanic," oznámil Fields, „pošlou nám zprávu, hned jak se u nich objeví potulné skupiny Zrzavých."

Lichten na něj vrhl rozzuřený pohled. Tohle byla jeho starost. Co se do toho ten mrňous se směšnými brejličkami vůbec plete? Šel mu na nervy.

„Jdu se podívat, co je nového," prohlásil a naštvaně odešel.

Prezident se vrátil ke svému stolu. Neustále přicházely další dálnopisy, ale nic zajímavého v nich nebylo.

„Přece jsme nemohli ztratit deset tisíc Zrzavých!" vykřikl podrážděně trpaslík. „To je vážně k nevíře."

„Zřejmě je ty atentáty vyděsily, a proto raději opustili obydlené zóny."

„Ta zpráva se nesmí rozšířit. Obnovitelé by toho mohli pořádně zneužít."

Jdrien ho požádal, aby ty atentáty zastavil - a teď přišel třetí, ještě hrůznější. Jeho adoptivní syn mu už nevěřil, nevěřil, že dokáže ochránit jeho přátele, pocházející ze stejné rasy, a proto raději odešel s nimi. Uchýlili se do divoké, ledové samoty někde na východě nebo jihu Mořského ledovce.

„Není stvořený k životu v té pustině," zašeptal prezident. „Potřebuje teplo, sice míň než my, ale stejně, a taky lepší stravu. Osm let přece žil s Lidmi z Tepla…"

Zdálo se, že ho Fields neposlouchá. Byl jako dobře promazaný stroj, běhal pro zprávy do tiskárny dálnopisu a postupně je nosil prezidentovi.

„Nechte toho, točí se mi z vás hlava."

„Respektuji vaše pohnutí, cestující prezidente, a snažím se to dělat tak, abych vás neobtěžoval."

„Děkuji… Chci přemýšlet společně s vámi. Co si o tom myslíte?"

„Nemám dost údajů, co se týče tohoto tématu. Pracuji s vámi jen krátce a o vašem adoptivním synovi toho mnoho nevím. Vím, že ho považují za Mesiáše a že má nad lidmi velkou moc… Nad Zrzavými. Až dosud jsem považoval tyto bytosti za zvířata obdařená trochou rozumu… Chápal jsem je jako anomálii naší Železniční ledové společnosti, která má ostatně těch anomálií daleko víc… Uvědomuji si, že jsem byl špatně informován, že jsem ve svém uvažování příliš závislý na své výchově."

„Musíme je najít dřív, než se dostanou mimo dosah kolejových sítí."

„Dobře, cestující prezidente. To nejnutnější jsme již udělali."

Když trpaslík zůstal sám, vytáhl ze zásuvky, kterou měl stále zamčenou, fotografie. Byl na nich Jdrien v různém věku, dokonce tam byly fotky ještě ze Sibiřské, Jdrien v náručí Yeuze, a taky Miele, Kidova bývalá manželka. Na některých fotografiích byl malý Jdrien nahý a jeho bříško a klín až do poloviny stehen byly pokryty zářivou kožešinkou. Na těch z dob začátků Společnosti byl už větší. Bydleli tehdy ve svém prvním bílém vlaku zdobeném zlatem. V té době mu neříkali prezident, ale trpaslík Kid a on si přál, aby jeho znak byl bílý, kvůli ledovci, a zlatý, vzhledem k Zrzavým. Bláhově si myslel, že obě rasy mohou žít pohromadě, ale jeho snahy bohužel ztroskotaly. Přesněji řečeno, nikdy se příliš nesnažil, aby ten experiment zrealizoval. Vždycky myslel především na Jdriena a jen málo na ostatní Zrzavé.

Fields se mezitím vrátil.

„Výhybkáři obklíčují Skládku, aby zabránili plenění. Unikly nějaké informace a hned se přiřítilo pár pobudů z Kaempolisu v naději na pořádnou kořist."

„Zadrželi je?"

„Ano, jsou zadržováni na místě."

„Je třeba jim zatím zabránit, aby nemluvili s ostatními obyvateli. Žádné zprávy v novinách, žádné televizní komentáře, naprosté mlčení. Nepřeju si triumf Obnovitelů… Řeknu vám, že kdyby měla jejich popularita výrazně stoupnout, mohli by vytvořit tak silnou opoziční sílu, že bych je musel veřejně uznat… Jen si představte ten diplomatický zmatek, který by následoval."

„Ano, cestující prezidente."

„Nezapomeňte na žádné opatření. Musíme předvolat obyvatele podezřelé ze sympatií k Obnovitelům. I kdyby se jim nedalo téměř nic vytknout. Musíme je zastrašit, dokázat, že nedopustíme ani tu nejmenší slabost."

„Co když se, i přes veškerá opatření, lidé dozvědí o útěku Zrzavých ze Skládky?"

Prezident chvíli uvažoval, oči upřené na obrázek malého Jdriena, cachtajícího se ve vaně. Mohl mu být asi tak rok.

„Tak vyhrabeme starý zvyk Zrzavých, ti se přece každých deset let vypravují na mystickou cestu za čistotou neposkvrněného ledovce, kde vykonají Rituál soli."

Fields vykulil oči:

„Je to pravda?"

„Ne, právě jsem si to vymyslel, ale vím, že lidé toto vysvětlení přijmou. Řekněte, že Zrzaví se vrátí během několika týdnů až měsíců… A samozřejmě to nijak nesouvisí s atentáty… Bude taky třeba dokázat, že ty atentáty jsou dílem Šíleného maniaka, nikoli Obnovitele."

Kid bouchl pěstičkou do stolu.

„Tohle všechno se musí udělat… Ale hlavně nikdy nemluvit o Obnovitelích."

„A co policejní operace?"

„Normální rutina, běžné opatření týkající se cizinců."

Fields zamířil ke dveřím, ale dřív než vyšel ven, ještě se otočil:

„Cestující prezidente, ale co když se naneštěstí ty vzducholodi znovu objeví?"

„Mluvit o vzducholodích je zakázáno. Jsou to ďábelské stroje… Nu, tak přijmeme opatření, ale až potom. Jen nebuďte takový pesimista."

Fields sklopil hlavu a opustil kancelář. Prezident zůstal sám se svými nejdojemnějšími vzpomínkami.

24

Ivanel chvíli bloudil po stanici ve svém novém osobním silikokaru. Koupil ho před třemi měsíci a tehdy byl na něj velice pyšný, ale teď už mu to bylo jedno. Když projížděl kolem hlavního nádraží, napadla ho náhle ta úžasná myšlenka. Zaparkoval a vydal se hledat příslušníka odpovědného za místní bezpečnost.

Zdálo se, že příslušníka ta návštěva docela potěšila.

„Máme nejvyšší pohotovost. Je tady prezident, v anonymním vlaku zaparkovaném na odstavné koleji, hlídají ho jen policisté bez uniforem."

„Kde to je? Půjdu se tam podívat."

„Máš snad nějaké zvláštní pověření?"

„Ne tak docela, mám ale podezření… Řeknu ti to později, jestli dovolíš."

„Dobrá, upozorním svý muže, jinak by tě bez řečí oddělali. Mají plynové raketomety a ty nedělají žádný hluk, však víš."

Ivanel přejel mnoho kolejí, projel mnoha podzemními podjezdy vyhloubenými v ledovci, až se konečně dostal k prezidentovu vlaku upravenému jako obyčejný dopravní prostředek. Stál uprostřed mezi dvěma nákladními vlaky, v nichž se ukrývali policisté. Na nástupišti se naoko procházeli a klábosili nějací muži, ale jakmile se Ivanel objevil, okamžitě ho obklopili a zneškodnili.

„Nebráním se. Jsem polda a musím mluvit s prezidentem. Zbraň jsem nechal ve svém silikokaru. Je to důležité."

Trvalo dlouho, než rozptýlil obavy a nedůvěru hlídek. Zavolali Fieldse, aby si přišel s tím podezřelým mužem promluvit do zvláštního kupé na konci vlaku. Fields okamžitě pochopil, že Ivanel postupuje přesně podle prezidentových instrukcí. Ten policista mu hned padl do oka, a protože se snažil najít si přátele a vytvořit si v tomto společenském prostředí dobré vztahy, rozhodl se riskovat. Šel informovat prezidenta, že jeden policista od Výhybkářů má pro něho důležitá odhalení.

„Ručíte mi za to, že mě neuškrtí?"

„Jistě. Je klidný a věrný. Informoval jsem se, je to skvělý příslušník."

Ivanel by si byl nikdy nepomyslel, že prezident bude vypadat takhle. Nadutý, oteklý trpaslík, sedící jako na bidýlku ve svém elektrickém křesle, které popojíždělo s mručením sem a tam provázeno slabou vůní ozónu.

„Vrchní výhybkář Lichten nám ukázal počítačový portrét asi čtyřicetiletého muže, jemuž je onen podezřelý velice podobný."

„Vy jste toho čtyřicetiletého muže znal?"

„Ano. Zmizel před deseti lety."

„Dobře, pokračujte."

Ivanel se zhluboka nadechl, než se přiznal:

„Zadržel jsem podezřelého číslo jedna a držím ho ve vlakové cele na ústředí."

Kid dojel až k němu, na místě zastavil a přísně se na něj zadíval. Ivanel měl jednu velkou chybu: byl velký, silný a pěkný mužský. Kid tomuto typu mužů nedůvěřoval, soudil o nich, že jsou nespolehliví a domýšliví na svůj zevnějšek.

„A dál?"

„Myslel jsem, že bude lepší, když upozorním přímo vás, cestující prezidente."

„Proč?"

„Ta podoba je příliš nápadná."

„Ještě něco?"

„Podobá se nejen tomu muži, co zmizel před deseti lety, ale i osobě, kterou jeho lidé považují za jakéhosi boha."

Prezident před ním zůstal stát několik sekund bez hnutí a pak křeslo prudce otočil. Zdálo se, že ten přístroj dokonale ovládá. Ivanel byl z toho celý nesvůj a napadlo ho, jestli takové křeslo není náhodou porušením předpisů stanovených zákony Železniční společnosti.

„Děkuji vám, že jste přišel. Máte u sebe fotografii toho zadrženého?"

„Ano, cestující prezidente."

„Kdo ji pořídil?"

„Kolega, ale neviděl výsledek, ostatně jeho služební zařazení mu nedovolilo zúčastnit se konference vrchního výhybkáře Lichtena."

„Ukažte."

Ivanel vložil fotografii do prezidentovy natažené ruky. Ještě stále byl k němu otočený zády.

„Byla pořízena v kupé, kde…"

Zmlkl a to ticho se stávalo nesnesitelným. Prezident se ani nepohnul, dokonce ani nedýchal a v té perfektně zvukově izolované pracovně si Ivanel připadal, jako by byl sám na světě.

„Ve vlakové cele?"

„Ano, na ústředí."

„Kdo s ním přijde do styku?"

„Já a službu konající strážný."

„Jak dlouho tam ještě může zůstat, aniž porušíte zákony téhle Společnosti?"

„Osmačtyřicet hodin, cestující prezidente.“

„Dobře, budu přemýšlet.“

„Cestující prezidente… Porušil jsem disciplínu; ještě hůř, riskuji, že budu zbaven své hodnosti a vyloučen z cechu Výhybkářů.“

„Žádám vás o osmačtyřicet hodin, Výhybkáři, a prozatím vás nemohu krýt. Musím si to rozmyslet. Ovšem už nyní jsem vám hluboce zavázán, že jste se obtěžoval přijít až sem.“

„Kdokoli si může vzpomenout, že ten Larry Han se podobá jako vejce vejci tomu portrétu.“

„Larry Han…“

„Říká, že přijel z China Vokzalu a prý také cestoval po Společnosti Sun-Ho, která se od té doby přejmenovala na Indickou společnost.“

„Jak na vás zapůsobil?“

Ivanel se rozhodl pro upřímnost:

„Zpočátku jsem ho velmi silně, až nevysvětlitelně podezíral; od včerejška však pro něj chovám jakési sympatie. Nechápu, jak je to možné. Jako kdyby mě přesvědčil pomocí nezvratných argumentů, zatímco jsme mluvili o docela banálních záležitostech.“

Prezident tentokrát zachoval klid. Určitě to byl Liensun, druhý Lien Ragův syn, obdařený, tak jako ten první, nadpřirozenými schopnostmi.

„Co nejpřísněji ho hlídejte a snažte se ho nenavštěvovat.“

„Ano, cestující prezidente.“

25

Kolem poledne se Yeuze vrátila do svého lokokaru v Zeloyově doprovodu. Společně prozkoumali novinářský archiv Vítězství a snažili se najít Vincentiho článek o Metařích Věčného života. Našli však jen upravenou reportáž. Nedokázali zjistit, co se stalo s cenzurovanými částmi, kam zmizely nebo kdo je mohl vzít.

„To by si vyžádalo dlouhé hledání mezi dřívějšími šéfredaktory, vystřídalo se jich tu mezitím dost,“ tvrdil Zeloy.

„Že by mě Melkian oklamal? Přijel za mnou až do Kaempolisu a já jsem s ním pak jela tam, do bývalé koncese Metařů. Zdálo se, že je upřímný, když tvrdil, že byl jen vykonavatelem hrubé práce. Nikdy se však ani nepokusil naznačit, že by Metaři hráli nějakou dvojí úlohu a že by se, jak si to myslí Vincenti, zaměřili na záchranu významných pronásledovaných osobností, aby je pak mohli v případě potřeby oživit.“

Yeuze se posadila do kabiny a chystala se najet na výhybku na konci parkovací koleje. Zeloy se s ní rozloučil a zmizel. Světlo skočilo na zelenou a Yeuze se nechala vést automatickým naváděním pro přejezd hlavním nádražím. Myslela na něco jiného a jen sledovala schéma průjezdu na obrazovce.

Aniž si to zprvu uvědomila, ocitla se na osamocené parkovací koleji zablokovaná nadlouho červeným světlem.

„Co se děje?“ zeptala se prostřednictvím rádia hlavní věže.

„Vaši identifikaci.“

S povzdechem jim oznámila imatrikulační číslo.

„Cekají vás na nástupišti.“

Otočila hlavu a spatřila malého muže neurčitého věku. Na očích měl podivné kulaté brýle a na sobě černý oblek patřící do jiné doby. Mával na ni. Vystoupila a mužík se před ní uklonil:

„Jsem nový sekretář v kabinetu cestujícího prezidenta. Mohla byste mě, prosím, následovat?“

No ovšem, to se dalo čekat. Kid, vždycky mu tak říkala, byl přece v Hot Station a chtěl s ní mluvit. Vydala se po nástupišti severním směrem, prošla zaparkovaným vlakem a dostala se do přechodové komory prezidentského vlaku.

„Naštěstí,“ zvolal prezident a rozjel se na křesle směrem k ní, „naštěstí, tě ještě stihli… Mám pro tebe zprávy.“

Domnívala se, že se zajímá o její pátrání, ale šlo o něco úplně jiného. Okamžitě pochopila.

„Je tady?“

Kid přikývl se sevřenými rty.

„V cele ústředí… Liensun? Ten kluk, co mu je - kolik, třináct?“

„Vypadá na dvacetiletého mládence. A je prý Lienův dvojník.“

Mladá žena se zachvěla, i když u Kida bylo vždycky nesnesitelné vedro. Dvojník Liena Raga… Tajemný, skoro mystický syn, kterého Lien Rag nikdy nepřijal, dokonce odmítal uznat své otcovství.

„Dvojník… a vypadá na dvacet.“

„Mám jeho fotku.“

Yeuze se neodvažovala podívat se na ni hned. Srdce jí bilo jako o závod a podlamovala se jí kolena. Musela si sednout a Kid jí podal fotografii.

„Podívej se.“

Bylo to už deset let, co Lien Rag zmizel, ale na té fotce to byl on. Jak jen se mohl syn tolik podobat otci?

„To je ohromující.“ Sotva se zmohla na slovo.

„Vynořil se znenadání s pasem z China Vokzalu, který se, jak asi víš, stal kolektivistickou společností. Kdysi se tam dalo koupit cokoli. Sám jsem si tam koupil svou první společnost Snow a ještě spoustu dalších věcí. Teď jsou tam však korupce a šlendrián přísně potírány. A ten třináctiletý kluk, který vypadá na dvacet, přišel prý odtamtud, přestože je tam plno pracovních míst a ekonomický rozvoj má přednost. Objeví se jako náhodou v téhle stanici, někdo začne zabíjet Zrzavé a on se stane podezřelým. Copak by třináctileté dítě, i když vypadá na dvacet, dokázalo jednat s takovou krutostí?“

„Nevěříš, že spáchal ty zločiny?“

„Nevěřím, že existuje,“ upřesnil prezident. „Připadá mi, že nás někdo vodí za nos, ale nevím proč. Proto tě potřebuju.“

Zakabonila se.

„Nikdy jsem nepoznala Lienova syna, tedy toho mladšího. Když jsem se skrývala v Amertume Station, dostala jsem zprávu, vlastně fotku miminka, to je vše.“

„O to nejde.“

Glinda přinesla podnos s jídlem a usmála se na Yeuze, která ji něžně políbila. Prezidentova družka pak zmizela stejně tiše, jako se objevila.

„Můžeme mluvit i při jídle. Musíš mít hlad. Strávila jsi dopoledne v redakci a taky včerejší odpoledne. Včera ráno jsi navštívila toho alkoholika, který má velice osobité názory na Metaře…“

„Vidím, že jsi skvěle informován,“ podotkla kysele.

„No tak, jsem přece prezident…“

Glinda připravovala vždy skvělé lahůdky a prezident byl opravdový labužník. Otevřel láhev vína a nalil jí.

„Už brzy budeme mít naše, ale tohle je dobré. Pochází ze Sibiřské.“

„Vážně mě potřebuješ? Kvůli Liensunovi?“

„Jez, pij, uvolni se. Ta fotka tě sebrala… Poslouchej, kdy ses vlastně seznámila s Lienem Ragem?“

„Tenhle je ještě mladší, takového jsem ho nikdy nepoznala, ale vždycky jsem si představovala, že ve dvaceti tak musel vypadat.“

„Neměl nic z třináctiletého kluka?“

Yeuze chvíli přemýšlela, než řekla svůj názor.

„Ne, opravdu ne. Jdrien měl před svými dětskými vrstevníky vždycky velký náskok, intelektuální i fyzickou převahu, ale zůstával dítětem. Těžko se to vysvětluje… Myslím na citové reakce, chování, to zůstalo na úrovni dítěte.“

Prezident vyprázdnil svou sklenici. Lékaři mu nedoporučovali pít alkohol. Odpoledne dostane záchvat tachykardie a bude se mu špatně dýchat.

„Bude obviněn z těch otřesných atentátů na Zrzavé?“

„Najdou-li se nějaké důkazy, bude proces, který pro něj nejspíš vyzní velmi příznivě. Lidé zjistí, že Obnovitel může být mladý, krásný a inteligentní, a navíc se angažuje, aby je zbavil Zrzavých. Sedmdesát procent populace mu bude fandit.“

„Můžeš ho nechat diskrétně vyhostit za hranice a zakázat mu návrat. Disponuješ přece takovými prostředky!“

Vzal si do malé ručky smaženou krevetu a zakousl se do ní. Trochu mastnoty mu kápl na bradu, setřel ji hřbetem ruky. Yeuze si vzpomněla na „velké žranice“ které pořádali, všichni herci a účinkující kabaretu Miki. Bláznivě se přitom nasmáli.

„Ovšem,“ souhlasil s plnými ústy.

„Ty ale chystáš něco jiného.“

„Uhodlas. Jsi chytrá, víš, velmi chytrá. Právě proto tě posílám do Transevropské. Všechny je strčíš do kapsy, celou tu reakcionářskou bandu, která po celé Společnosti šíří strach…“

„Nech si těch poklon, ano? Byla bych raději zůstala v Kaempolisu a pokračovala ve svém díle.“

„Ale jdi, tváříš se, že se na mě proto zlobíš, ale v hloubi duše netoužíš po ničem jiném. Tam znovu narazíš na stopu Liena Raga z doby jeho poslední cesty, navštívíš ta podivná místa, kde…“

„Ale co tady, co mám udělat tady?“

Utřel si ruce vlhkým ubrouskem, příjemně vonícím po citronu.

„Ty tomu klukovi pomůžeš utéct.“

„Já?“ Zamračila se. „Do čeho mě to chceš zatáhnout?“

Někdo zaklepal a po prezidentově vyzvání vstoupil Fields s dálnopisem v ruce. Trpaslík si ho otráveně přečetl.

„Zase nic určitého.“

„Ne, cestující prezidente, ale je to poslední přijatá zpráva.“

„Nerušte mě, jedině kdyby šlo o něco zajímavějšího.“

Yeuze se na nic neptala a on jí neřekl, že Zrzaví opustili Skládku a vydali se neznámo kam. I ostatní kmeny, žijící na různých místech této koncese, zmizely.

„Není to žádná léčka. Chci, abys ho dobře poznala, aby ses ho ujala. Jestli uteče, tvůj lokokar nikdo prohlížet nebude.“

„Ty ho necháš utéct?“

„Ano, a to co nejdřív.“

„Ale jak se s ním mám setkat?“

„Půjdeš za ním do cely, budeš s ním mluvit o jeho otci, zahraješ to na něj. Nebo budeš možná upřímná… Chci ale, abys ho přesvědčila, že ho schováš ve svém lokokaru, který bude zaparkovaný na určitém místě.“

„A pak?“

„Víš, Yeuzo, tak si říkám, jestli ten Liensun vůbec existuje. A ty mi pomůžeš to zjistit. Představ si, že máme co do činění s Lienem Ragem. Představ si, že ten Vincenti nelhal, že ho Metaři deset let ukrývali na nějakém tajném místě a teď ho vypustili ven.“

26

V taxi-drezíně se pomalu uklidnila a litovala, že tak podlehla hloupému nadšení. Kid rád manipuloval s lidmi, a klidně

si proto vymýšlel lsti a složité zápletky.

Že by Liensun nebyl nikdo jiný než Lien Rag? Omládlý Lien Rag po desetileté konzervaci v ledové rakvi? Véda dělala v této oblasti velké pokroky a mluvilo se o malých zvířátkách, která se podařilo oživit po velmi dlouhém pobytu v ledovém krunýři. Třeba škorpioni, malí hlodavci, ještěrka, jejíž jméno už zapomněla. Ale člověk? Metaři, tvářící se jako morbidní fanatici, že by byli tak vyspělými vědci a zachránci?

Taxi-drezína zastavila před ústředím policie. Yeuze vešla do baru, kde se měla setkat s Ivanelem, který si s ní na žádost prezidenta sjednal schůzku. Seděl u piva a Yeuze šla přímo k němu.

„Máte průkaz totožnosti? Poznal jsem vás, protože jsem vás už viděl na fotografii a v televizi, ale musím být opatrný."

Podala mu pas. Pozorně si ho prohlédl, než jí ho vrátil zpět.

„Můžeme jít. Znáte ho?"

„Vůbec ne."

Počkal, až vypije čaj, pak se zvedli a přešli přes velké náměstí se zabudovanými kolejemi. Toho dne zde vládl čilý ruch. Tramvaje, taxi-drezíny, lokokary, vozy zasilatelských služeb, všechno bylo zablokované v nepřehledné zácpě.

„A se silikokary to bude ještě horší," poznamenal Ivanel.

Nechala ho, aby Liensuna na její návštěvu připravil. Vrátil se asi za pět minut.

„Jaký je?"

„Překvapený. Taky výsměšný."

Na chvíli sklopila hlavu a pak se rozhodla:

„Jdeme tam!"

Liensun seděl na kavalci, kolena přitisknutá k hrudi. Sotva vešla, okamžitě se pokusil o něco, co už dobře znala. Jako to kdysi dělával Jdrien, snažil se prozkoumat její myšlenky, i když Jdrien si už dávno takhle nehrál. Byla však poučena a snažila se nemyslet vůbec na nic. Všimla si jeho zklamání.

„Myslíte si, že jsem svůj vlastní otec, co? To vy jste ta pipka mýho táty?"

Toho slova používali pobudové a on ji chtěl ponížit.

„Kdysi jsem byla, ano."

Odhodlala se podívat se na něj pořádně a všimla si, že má kulatější obličej a méně hluboký pohled. Mohla však po deseti letech s naprostou určitostí prohlásit, že to není Lien Rag?

„Jsem stejně krásný jako on."

„Snad, ale rozhodně jste méně noblesní," odrazila ho suše. „Nemáte jeho šarm, to se těžko vysvětluje."

Naklonil hlavu na stranu a na levé tváři se mu udělal stín. Tentokrát byla ta podoba nesnesitelná.

„Strávil jsem deset let v ledu… Během té doby se mi dostalo nového vzdělání, zpracovali mě natolik, že starý Lien Rag už neexistuje."

Yeuze ho stále upřeně pozorovala.

„Jste pořád ještě krásná… Už ne docela mladá, ale to je ještě lepší. Chtěla byste vědět, jestli jsem po sexuální stránce stejně dobrý, je to tak?"

Zrudla.

„Musela byste se se mnou vyspat, abyste to mohla posoudit."

Yeuze do té pasti málem spadla, už si skoro myslela, že ji nastražil prezident. Tu myšlenku však rychle potlačila touha napít se něčeho ostřejšího.

„Bohužel, nemám tady žádný alkohol."

„Lien nedokázal číst v myslích lidí."

„Ti chlápci, co mě drželi v zajetí, mi pomohli rozvinout některé nepoužívané oblasti mozku… Je to jen obyčejná mozková gymnastika."

„Nevěřím vám."

Schoval si obličej za pokrčená kolena a Yeuze si pomyslela, že se směje. Posadila se naproti němu a čekala. Když zvedl hlavu, usmíval se.

„Chci vám pomoct," řekla mu, „ať jste kdokoli."

„Co kdybych byl přece jen Lien Rag… Proč byste mi měla pomáhat?"

„Chtějí vás zlikvidovat, tajně. Všechno je připravené."

„Lžete."

„Jestli spoléháte na Ivanela, tak ten o ničem neví. Neví nic o vašich telepatických schopnostech a nechá vás, abyste vysával informace přímo z jeho mozku. Slouží jen jako zástěrka pro daleko delikátnější operaci."

Položil nohy na zem a pružně se zvedl. Už si nevzpomínala, jestli měl Lien taky takovou postavu, tak svalnatá ramena. Jen stěží se jí dařilo hrát svou úlohu a chránit si mozek. Náhle se hladově ponořil do jejích myšlenek a stejně nečekaně toho nechal. Potřebovala značné zkušenosti, aby to dokázala předvídat. Po celá léta s Jdrienem se tomu musela bránit. Obvykle to začínalo podivnou euforií, krátkou otupělostí. Ve stavu této polohypnózy jí Jdrien sondoval myšlenky, jako když včela svým sosákem nasává pyl z květů.

„Jste nedůvěřivá, co?"

Zůstala ve střehu. Šel ke dveřím a zdálo se, že se snaží něco zachytit.

„Ivanel je venku a přemýšlí, co tady asi děláte. Říká si, že prezident vám neměl dovolit, abyste sem chodila."

Vrátil se k ní. Byla připravena odolat každému pokusu o mentální znásilnění.

„Ne, nebudu naléhat… Říkáte, že mě chtějí zabít? Prezident? Můžu být přece Lien Rag, nebo aspoň jeho syn."

„Prezident nikdy neměl Liena Raga rád. A uznává jen jedno jeho dítě."

„Toho bastarda Jdriena? Toho polosmraďocha, co má prej opičí úd?!“

Yeuze zrudla a tentokrát ztratila kontrolu nad svými myšlenkami. Mohl toho využít a byl by zjistil, že lže.

„Odsoudil mě?“

„Bez váhání.“

„Kdy se to má stát?“

„Zítra, nepochybně.“

„Kdo mě identifikoval?“

„Ivanel. Sám vyhledal prezidenta, aby se to tajemství nevyzradilo.“

Přiblížil se ke dveřím, položil si čelo na zárubeň a zdálo se, že se pozorně soustředil. Svíral pěsti a třásly se mu nohy. Když se vrátil, očekávala nepříjemnosti, ale zdál se vyčerpaný a sotva se dovlekl na palandu.

„Chcete se napít?“

Podala mu vodu, sedla si vedle něho a pomohla mu přiložit kelímek k ústům.

„Děkuju… Máte pravdu. Ten hnusnej fízl šel za prezidentem a společně se domluvili na mý záhubě. Může mě tu držet jen osmačtyřicet hodin…“

Raději se zvedla, aby odolala pokušení vzít ho do náruče. Mohl by být Lienem Ragem. Možná jím ve skutečnosti i byl. Kdyby se od něho co nejrychleji nevzdálila, oddala by se nakonec starým vzpomínkám a to nemohla připustit.

„A vy,“ řekl, „vy, Lienova pipka, taky děvka pro všechny… A co třeba prezident, ten s várna nikdy, vážně ne?“

Zůstala jako kámen, utlumila svou mysl a vzpomínala na racka, kterého si kdysi Jdrien ochočil. Stalo se to ve Městě stínů, kde uvízli na celé měsíce. Byl to krásný bílý pták, velice chytrý, člověk by řekl, že má vtip.

„Přestaňte už s tím ptákem, symbolem svobody a prostoru.“

„Nedělám to schválně.“

„To určitě!“

Natáhl se, položil si rozevřené dlaně na oči a zůstal ležet.

„Ta past, to jste možná vy,“ řekl něžným, skoro dětským hlasem.

„Možná.“

„Nemůžu přece utéct pouze s pomocí svých mentálních schopností. Budu potřebovat zbraň.“

Hlavně nesměla myslet na to, že se s prezidentem dohodli, že předání jakékoli zbraně nepřipadá v úvahu.

„Budou vás převážet na vzdálené místo. Můžete zablokovat konvoj, paralyzovat celou trať, systém topení, co vás jen napadne. Pojedu za vámi ve svém lokokaru.“

„A co pak?“

„Můj lokokar nebudou nikdy prohlížet. Můžu vás potom zavézt třeba do Transevropské, jestli si to budete přát.“

„Ne. Musím zůstat tady a dělat svou práci.“

Lien Rag by také tak odpověděl. Už vážně nevěděla, kdo to doopravdy je. Možná že se mu proti její vůli podařilo proniknout až k jejím citovým neuronům, kde uchovávala milovaný obraz Liena Raga, a použil ho, aby ji částečně přesvědčil, nebo aby oslabil její schopnost reálně uvažovat. Mohla si proto přát, aby to byl Lien Rag, aniž by si to opravdu myslela. Jen kvůli alibi, kdyby snad chtěla přestoupit nové tabu.

„Takže žádné zbraně?“

„Případný incident bude nejspíš brutální, mohl byste toho zneužít a odzbrojit třeba Ivanela.“

27

Kolem třetí hodiny ráno přišli vzbudit přednostu nádraží v Hot Station a oznámili mu, že žádný z vlaků ohlášených na dispečinku se dosud neobjevil před vjezdem do nádraží. Expres, který pokračuje směrem na Titanpolis, měl přijet na nástupiště už před více než třičtvrtě hodinou. Na normálních ani na pomalých tratích už nebyl žádný provoz a nákladní konvoj padesáti cisternových vagonů, vezoucí ze severu tulení olej, se do stanice dosud nedostal. Zkoušeli to s rádiovým spojením, potom s vysíláním telegrafických zpráv, nakonec použili starý typ slaboproudého telefonu, avšak naprosto bezvýsledně.

„Vypadá to, jako kdybychom byli odříznuti od zbytku Společnosti,“ prohlásil zástupce přednosty.

„Dokonce od celého světa.“

„Podívali jste se nahoru, do vzduchu?“

Ovšem, podívali se tam, dokonce tam namířili několik speciálních reflektorů, ale nic, žádné ďábelské stroje nad městem nevisely.

„Teplota pod naší kupolí klesá,“ poznamenal šéf Bezpečnosti.

Uvědomili si, že hlavní továrna na páru, která ohřívala horkou vodu, přiváděnou sem až z Titanpolisu tisícikilometrovým vodním potrubím, má problémy s elektronikou. Také z obytných čtvrtí hlásili poruchy regulačních jednotek.

Postupně se ta zpráva šířila jako olejová skvrna na ledové ploše a odpovědní činitelé si kladli otázku, zda o tom mají uvědomit prezidenta.

Veřejné osvětlení v centru města postupně skomíralo, jak přestávaly fungovat jednotlivé elektronické okruhy. Vedoucí pro dodávky energie stanicím byl toho názoru, že během půlhodiny, pokud se tato porucha rozšíří do celé stanice, nebudou fungovat ani dodávky elektrického proudu, ani topení.

„Už je tu sotva osm stupňů a v mobilních obydlích to není o nic lepší.“

Všichni pomysleli na vzducholodě, ale oblohu zkoumali marně. Jakmile informovali prezidenta, toho hned napadl Liensun a nařídil, aby uvědomili Ivanela. Policista samozřejmě nevěděl nic o neobvyklých schopnostech mladíka

jménem Larry Han. Šel však do jeho cely a musel konstatovat, že chlapec spí hlubokým spánkem. Probudil ho.

„Moc teplo v tom vašem ústředí tedy nemáte," tvářil se vězeň nespokojeně, „co se děje?"

„Nějaká porucha," odpověděl Ivanel a pomyslel si, že prezident určitě obviňuje Obnovitele. „Měl byste toho okamžitě nechat, dřív než vás označíme za původce toho zmatku a pár dozorců vás přijde zmydlit obušky."

„Ale já za to nemůžu," namítl Liensun, „a moji přátelé taky ne."

Vzal hlavu do dlaní a zavřel oči.

„Pochází to zvnějšku."

„Nad našimi kupolemi však nejsou žádné pekelné stroje."

Liensun se začínal potit. Nemohl přece zradit a vysvětlit jim, že jen někdo, kdo je schopen čelit venkovnímu mrazu, může být původcem poruchy elektronických okruhů.

„Dejte mi nějakou přikrývku, Ivanele, tohle není moje vina."

Už nedokázal usnout. Uvědomoval si, že události se mu vymkly z rukou a že příliš podcenil svého nevlastního bratra Jdriena. Míšenec byl na svobodě a plně disponoval svými nadpřirozenými schopnostmi. Liensun by nikdy nedokázal způsobit všeobecnou paralýzu v takovém rozsahu. Začínal se bát úsvitu a prezidentovy odvety.

Ivanel podal zprávu o své návštěvě u vězně a prezident, ještě v županu, si dal rychle dvě a dvě dohromady. Vzducholodi nebyly na dohled, Liensun spal, a přesto byla stanice zcela bez proudu. Zbýval jen Jdrien.

„Připrav mi mou nejlepší izotermickou kombinézu," požádal svou družku. „Je velmi pravděpodobné, že budu muset vyjít ven ze stanice."

Jen několik starých, jednoduchých generátorů dosud dodávalo proud pár lucernám nouzového osvětlení na nástupištích. Nejlépe na tom tentokrát byly nejchudší čtvrtě, protože starý systém osvětlení odolával poruše.

Všichni obyvatelé obrovské stanice byli vzhůru a s obavami očekávali příchod nového dne. Není pochyb, že zprávy vyvolávající paniku se šíří daleko rychleji než ty dobré, a v některých částech stanice už teplota klesla na nulu.

Liensun ve své cele také čekal. Věděl, že prohrál.

Nikdo už nikdy nezjistí, kdo první vyhlásil poplach. Později se říkalo, že několik hlídek na stanovištích před osobními přechodovými komorami ve stejnou chvíli ohlásilo do mikrofonu přenosné vysílačky:

„Snad nejsem jediný, kdo tohle vidí. Považovali by mě za blázna."

28

Většina obyvatel Hot Station, třesoucích se zimou už dobrou polovinu noci ve všeobecné tmě, jen občas přerušované záblesky svítilen nebo vzácně se vyskytujícím nouzovým osvětlením, očekávala netrpělivě úsvit. Chtěli se konečně dostat ven do ulic, zjistit, co se opravdu děje, a uklidnit se pohledem na údržbářské čety, pracující na odstranění poruchy.

Nicméně ani po deváté hodině ranní se nerozednilo a tentokrát už panika vyhnala obyvatele ven z domů. Celé centrum města bylo ponořeno do tmy, trochu slabého světla dodávaly pouze zdroje nouzového osvětlení, reflektory několika drezín a přenosné svítilny. Lidé se vyzbrojili olejovými lucernami a stearinovými svíčkami.

V půl desáté se stále ještě nerozednívalo a na náměstí před otáčejícím se Orlojem se začal shromažďovat dav. Všichni obraceli zrak nahoru na hlavní kupoli, která však zůstávala beznadějně temná.

Pak se rychle rozšířila zpráva, že okrajové části města jsou normálně osvětleny denním světlem, které volně proniká kupolemi nad periferií. Zpočátku tomu nikdo nechtěl věřit, pak se ale ti zvědavější šli přesvědčit a na vlastní oči si ověřili pravdivost této šokující informace. Ostatně lidé z okrajových čtvrtí, kteří přicházeli do centra za prací, se také divili, že střed města je stále ještě ponořený do tmy.

Kdo na to přišel první?

„Zrzaví, tisíce Zrzavých zastínily kupoli a přikrývají ji od samého vrcholku až dolů. Stojí si navzájem na ramenou, aby neklouzali."

Hlídky v osobních přechodových komorách uvědomily policii, že v počínajícím úsvitu vidí, jak se blíží tisíce Zrzavých a svírají neproniknutelný kruh kolem hlavní městské kupole. Někteří vylézali i na klenby nad periferií, ale nijak tím nenarušili koncentraci kolem hlavního dómu.

Zrzaví začali pomalu šplhat na vrchol klenby a svými těly vytvářeli dlouhé lidské žebříky, protažené do výšky a přitisknuté ke kluzké oblé stěně kupole.

Když obyvatelé konečně strávili tu zprávu, začali nenávistně reptat a hrozit pěstmi směrem nahoru. Zazněl výstřel. Jeden z ozbrojených policistů postrádal svou zbraň, z níž jakési rozčilené individuum vystřelilo do kupole. Útočník byl bleskově odzbrojen a všech se zmocnily obavy, že teplota ještě víc poklesne, pokud byl ochranný obal stanice porušen. Už teď byla v celé stanici na nule a lidé se museli teple obléknout, než vyšli ze svých potemnělých domovů, aby rozšířili dav venku.

„Ucpali větrací filtry!"

Ta zpráva se rozšířila rychlostí blesku a skupinky lidí si bezohledně razily cestu ven, pryč z davu, pryč z tohoto místa, kde za chvíli nebude dost vzduchu.

Jediný prezident okamžitě pochopil, že venku před městem je Jdrien, který pouhou vůlí dokáže paralyzovat všechny elektronické systémy stanice, od těch nejsložitějších až po ty jednoduché, a musel ho za ten mistrovský výkon obdivovat. Hot Station bylo nové, ultramoderní město, kde byla využívána ta nejjemnější a nejsložitější technika. Život v celém městě se zastaví. Žádné topení, žádná doprava. Nečekal však, že se vůbec nerozední. Seděl za svým psacím stolem, když za ním přišla vyděšená Glinda.

„Už by mělo být světlo, na nástupištích už by mělo být vidět. V devět hodin je už normálně den."

Kdoví, proč si vzpomněl na divadelní hru spisovatele R. Tati, řeka se už nehýbe. Zvlášť když ji v podstatě považoval za podvratnou.

Vešel i velmi zneklidněný Fields.

„Zrzaví… Přikrývají hlavní kupoli… Jsou jich tisíce, možná dvacet tisíc… Nejen ti ze Skládky, ale všechny kmeny, které sídlí v okruhu tisíc kilometrů od Hot Station. Podle zpráv, které bohužel dostáváme až nyní, jsou na cestě víc než týden."

Prezident vystoupil na nástupišti a zvedl oči. Skutečně, tmavá masa přikrývala hemisféru nad jejich hlavami, jen na několika málo místech probleskovalo pár paprsků světla.

„Nejenže jsme ve tmě, ale v centru začíná chybět vzduch. Budeme muset otevřít přechodové komory, teplota tím ovšem ještě klesne. Podle předpovědí tu brzy bude minus deset až minus patnáct stupňů, a to i uvnitř v domech. Lidé se začínají přesouvat do okrajových čtvrtí, kde jsou kupole volné."

Prezident se vrátil do kanceláře a zjišťoval, zda může jet až k jedné z hlavních přechodových komor, k hrázi na Jižních tratích. Dostalo se mu kladné odpovědi, s pomocným motorem to možné je, ovšem trať nejspíš nebude volná.

„Přineste mi mapu a sežeňte přednostu nádraží i šéfa stanice."

V tak velkém městě byly tyto funkce rozlišené, ale v menších stanicích obvykle splývaly.

„Jsou v hrozném presu," omlouval se Fields. „Musí čelit velmi obtížné situaci… Lidé žádají vysvětlení, chtějí vlaky, aby mohli opustit stanici."

„Dobrá, pomůžeme si sami a půjdeme pěšky."

„Ale komora je strašně daleko…"

„Těch pár kilometrů mě neodradí."

„Proč právě Jižní hráz?"

„Mám tušení, že právě tam se setkám s Jdrienem."

Byl to jeho první vážný konflikt s adoptivním synem a mořskoledovecká populace ho bude soudit podle toho, jak se mu celou záležitost podaří vyřešit. Pokud se Zrzaví vrátí zpět na Skládku, bude nucen vyhlásit přísná opatření ke kontrole jejich neustálého pohybu sem a tam. Věděl však předem, že veřejné mínění, některé sdělovací prostředky budou žádat jednoduše zákaz pobytu Zrzavých na Skládce.

„Jsme tu zablokováni stejně jako elektronické okruhy, tak aspoň něco dělejme, i kdyby to mělo být zbytečné."

Následován Fieldsem procházel v doprovodu několika dalších mužů po setmělých nástupištích. Jeden z jeho mužů svítil na cestu baterkou, další průvod uzavíral s olejovou lampou používanou v bouři. Nesli s sebou další nouzové zdroje světla a náhradní kombinézy.

Brzy se museli odklonit od nejkratší trasy a pořádně si zajít. Dav uprchlíků, ženoucí se k jižní přechodové komoře, tvořil široký lidský proud, jen slabě osvětlený kapesními svítilnami a olejovými lampami. Sem tam blikající lampa nouzového osvětlení dodávala celé scenerii nádech konce světa.

Zamířili k nadúrovňovému přechodu, který překlenoval asi desítku železničních tratí. Pěším zde byl přístup přísně zakázán, a kdyby se náhodou proud nečekaně obrátil, mohlo dojít k neštěstí, riskovali zásah elektrickým proudem.

Prezident se snažil uvolnit si myšlenky pro případ, že by ho chtěl Jdrien mentálně kontaktovat. Brzy se však musel soustředit na vynakládanou námahu. Krátké nohy i malá kapacita netrénovaných plic naznačovaly, že mu brzy dojdou síly. Průvod zvolnil tempo a na vrcholu lávky museli dokonce na chvíli zastavit. Zespoda k nim doléhal hluk davu směřujícího k jihu, sem tam se zableskla lampa nebo se ozval výkřik.

„Zbývají nám ještě dva kilometry," upozornil prezidenta Fields. „Přejete si, abychom vám pomohli? Jsou s námi samí siláci, mohli by vás vzít na záda. Schválně jsem je vybral."

„Dojdu až na konec," procedil prezident skrz zaťaté zuby, „až na samý konec."

29

Už několik minut obléhala sídlo policejního ústředí skupina štváčů. Až do této chvíle se hlídce podařilo udržet je v uctivé vzdálenosti, ale skupina se neustále rozrůstala, až jeden z uniformovaných policistů pochopil, proč jsou tak rozzuření.

„Vědí, že zde zadržujeme podezřelé cizince. Tvrdí, že právě oni mají na svědomí atentáty proti Zrzavým, a žádají, abychom je vydali těm… Tedy chtějí je vyhodit ven ze stanice, ať si s nimi Zrzaví udělají, co chtějí. Pak prý už nebudou zakrývat kupoli a bude zase světlo i teplo."

„Myslí si snad, že Zrzaví vyřadili z provozu elektronické systémy?"

Nikdo neodpověděl. Ivanel se šel podívat ven a z toho pohledu se mu roztřásly nohy. Byly jich v té tmě stovky a z temnoty osvětlené paprsky baterek a olejových lamp se občas vydělily rozzuřené tváře.

„Nakonec nás vezmou útokem. Musíme evakuovat zadržené," přikázal velitel ústředí, který právě obdržel Lichtenův vzkaz. „Použijeme tajných průchodů."

Byly to chodby vyhloubené pod ledem, které vedly až do Výcvikového střediska Železniční policie. Malé elektrické vláčky na samostatný pohon cirkulovaly v podzemních chodbách pod centrem města, aniž o tom měli jeho obyvatelé tušení.

Ivanel se diskrétně vzdálil a vydal se k Liensunově cele.

„Vaše zápěstí."

Nouzové osvětlení vydávalo jen slabou zář.

„Co se vlastně děje? Připadá mi, že se celé město zbláznilo."

Ivanel zaklapl želízka a řetěz si připevnil k zápěstí.

„Vypadneme odsud. Mám rozkazy, které se vás týkají.“

„To odmítám, to je spiknutí. Chcete mě v nějakém zapadlém koutě potichu zlikvidovat.“

„Poslechněte, Larry Hane, venku je asi tisíc demonstrantů, kteří se chtějí zmocnit lidí, jako jste vy, uvězněných v ústředí. Chtějí je vydat Zrzavým, doufají, že si na nich vybijí svůj vztek za atentáty a vyklidí kupoli.“

„Vyklidí kupoli?“

„Zrzavci ji neprodyšně pokryli svými těly, takže dovnitř nepronikne ani světlo, ani čerstvý vzduch.“

Liensun ho trpně následoval po dlouhých chodbách a nakonec do výtahu. Výtah, který se pohyboval ve speciálním potrubí, se ponořil do hlubin ledovce.

„Proboha, kde to jsme?“

„Pod desetimetrovou vrstvou ledu.“

Díky zvláštní magnetické kartě Ivanel uvedl do chodu malý vagon a pomalu projížděli podzemními chodbami.

„Kam mě to vezete?“

„Do bezpečí.“

„Na čí příkaz?“

„To vám neřeknu.“

„Víte, kdo jsem?“

„Velmi se podobáte glaciologu, který zmizel před deseti lety, jmenoval se Lien Rag. Je možné, že jste jeho syn nebo jeho bratr. Mně je to úplně fuk.“

„Jsem jeho syn, jmenuju se Liensun. Jsem nevlastní bratr Jdriena. Ten si přece nemůže přát mou smrt! To jemu mě chcete předat? On dokáže vzdorovat ledovci, venkovnímu mrazu. Je míšenec Zrzavých… Nevydrží tolik, co oni, ale přece jen, zabalený do kožešin, dokáže s nimi žít… To přece nemůžete udělat. To vám přikázal prezident, abyste mě vydal, co?“

Ivanel vystoupil, aby přehodil výhybku. Zastavili před vchodem do dvou rozdvojujících se chodeb, jedna vedla do Jižní přechodové komory, druhá do Výcvikového střediska.

„Zavedu vás na bezpečné místo.“

„To ale porušujete rozkazy vašich nadřízených. Kryje vás aspoň někdo?“

Ivanel se jen pousmál. Prezident mu odmítl vydat pověření nebo aspoň průvodní dopis. Mohli ho odsoudit za napomáhání k útěku.

„Poslouchejte,“ spustil Liensun horečně, „můžu z vás udělat boháče. Umím si opatřit zlato… Vážně, pravé zlato… Můžete mě držet jako rukojmí, jestli chcete, někde na tajném místě, a já vám prozradím, jak získáte výkupné.“

Projížděli podzemní chodbou a na cestu jim svítil pouze reflektor jejich malého primitivního vagonku. Za pár minut se dostali do velké kulaté místnosti.

„Pojedeme výtahem.“

Výtah se otevřel v jednom z opuštěných skleníků a Liensun si všiml, že skla byla do výšky čtyř metrů natřena načerno, aby bránila zvědavým pohledům. Obytné vagony i vagony upravené na tělocvičny nebo střelnice byly rozestaveny tak, že uprostřed zůstalo volné prostranství. Ivanel ho dostrkal do slabě osvětlené části, kde byl v rohu skleníku starý, zchátralý vagon.

„Tady počkáte. Nepřišel jsem pro vás, abych vás zahubil, ale zachránil… Tam, kde jste byl, by vás nakonec vyhodili ven, mimo ochrannou kupoli, na mráz. Bez kombinézy by bylo za pár minut po vás.“

„Co je to tady?“

„Staré opuštěné sprchy. Ale díky samostatnému přívodu tepla, nezávislému na centrálních rozvodech, se tu ještě topí.“

Ivanel uvolnil Liensunovi levou ruku a želízka připevnil ke sprchové trubce. Páchlo to tady plísní, ale bylo tu celkem teplo.

„Za chvíli se vrátím.“

„Necháte mě tu chcípnout, co? Nechtěl byste mi náhodou sundat ty náramky? Stačilo by přece, kdybyste mě tady zamknul!“

Ivanel vyšel ven, aniž by se obtěžoval odpovědět. Ostatní vězňové z ústředí už začínali vystupovat z výtahu přivázáni k sobě po osmi. Vedli je k celám na druhé straně velkého skleníku.

V kantýně si Ivanel vybral dva hermeticky uzavřené kelímky horkého čaje a dva takzvané „slepence“. Byly to dva krajíce chleba s plátkem masa nebo ryby uprostřed. Dělali je tu na běžícím páse a podobaly se pravidelným kvádrům. Celé bloky se potom krájely na jednotlivé porce.

„To je apetit!“ ozval se mu za zády známý ironický hlas dobrovolníka Illiana.

30

Jakmile se projevily první příznaky ochromení elektronických systémů stanice, brigáda Výhybkářů se vypravila k hlavním propustným hrázím u východů z města, aby zajistila pořádek. Reflektory jejich obrněných drezín vytvořily další světelnou hráz, před níž se zastavili první uprchlíci. Dál se neodvažovali postupovat.

Když sem dorazila i skupina doprovázející prezidenta, jeden z podrážděných výhybkám málem spustil palbu. Naštěstí velitel zasáhl včas.

Prezident si nechal vysvětlit situaci.

„Mohli bychom střílet na Zrzavé zvenku, především na ty, kteří jsou dole a drží na svých bedrech celou tu pyramidu lidských těl zakrývajících kupoli. Ostatně stejně jich není dost na pokrytí celé plochy, a tak ještě používají tulení kůže,

aby vyplnili případné mezery.“

„Můžeme vyjít ven?“

„Komora je volná.“

Neforemný rozpůlený jehlan, vybíhající z městské hemisféry v délce téměř jednoho kilometru, se podobal obrovitému chobotu. Mohlo na něm zastavit víc vlaků najednou. Každý vlak přijíždějící z venkovního mrazu tady vyčkal, až ho proudící teplý vzduch ohřeje na vnitřní teplotu. Dálkově ovládaný termostat řídil otevírání a zavírání neprodyšně uzavřených dveří. Stejný systém pracoval i v opačném směru, čímž se zamezovalo zbytečným ztrátám cenného tepla. Navíc se tu dala snadno provést policejní kontrola, neboť cestující tu byli chyceni jako v pasti.

„Jeden z obrněných vozů je vám k dispozici.“

Teprve když byli v polovině chobotu, prezident a jeho doprovod konečně zahlédli denní světlo. Prezident byl hodinovou rychlou chůzí úplně vyčerpaný. Odpočíval v řídicí kabině drezíny, kam mu velitel brigády nechal přinést horký čaj.

„Už brzy je uvidíte. Musíme zastavit, vrata nefungují.“

Nadlouho se odmlčel, když spatřil tu masu Zrzavých. Stáli si bosýma nohama navzájem na ramenou a zakřivení kupole, o niž se opírali, jejich váhu nadlehčovalo. Směrem nahoru jejich řady řídly a vypomáhali si rozprostřenými tuleními kůžemi, aby zabránili dennímu světlu proniknout dovnitř.

„Kdybychom postříleli ty dole, ti horní by se na kupoli neudrželi.“

„Ne,“ odmítl rázně Kid.

„Tak na ně můžeme pustit paralyzující plyn.“

„To by pak spadli dolů a pozabíjeli se. Potřebujeme diplomatičtější řešení. I tak by jich spousta zůstala zachycená na žebřících údržby a na různých výstupcích. Umíte si představit, co by se stalo, kdyby do té syntetické hmoty bakteriálního původu, kterou nyní používáme místo skla, udělali pořádnou díru?“

„Nemají na to nástroje.“

„S trochou trpělivosti by stačila i obyčejná čepel. Stačí prorazit díru a pak už klidně roztrhají kupoli. To by byla tragédie.“

Přinesli mu slepenec zabalený v průhledné fólii. Sušenkové těsto plněné jakousi sladkou želatinou - příděl výhybkáře v poli.

„Ještě chvíli počkám a pak vyjdu ven východem pro osoby. Nakonec mě uvidí… Musím nějak upoutat jejich pozornost. Sežeňte mi silnou blikající lampu s rudým světlem. Ta barva je fascinuje.“

Přinutil se sníst nabídnutý slepenec, ještě se napil kávy, a hned jak mu přinesli lampu, se zvedl.

„Ne, půjdu sám,“ oznámil svému doprovodu. „Ne, Fieldsi, řekl jsem sám.“

Viděli ho, jak se vzdaluje prostředkem jedné z kolejí, směšná poskakující postavička. Nikomu však nebylo do smíchu. Došel až k přechodových vratům a našel, tak jak mu to popsali, vchod pro personál. Dnes už nikdo nevěděl, proč se tomu říkalo kočičí špehýrka. Nasadil si kuklu a vyrazil do venkovního mrazu. Pokračoval v chůzi a teprve po pár desítkách metrů se otočil.

Stanice se zvenku podobala mase průhledných, oblých struků. Tedy, ten hlavní průhledný nebyl, díky manévrům Zrzavých, kteří se na něm usadili. Chobot přechodové komory dodával celku ještě živočišnější ráz. Připomínal obrovské prase, které se příliš nacpalo a teď odpočívá rozvalené na boku, rypák natažený před sebou a oblé tvary rozložené pěkně po ledu.

Rozsvítil lampu, která začala vysílat do okolí intenzivní světelné paprsky. Byla to železničářská lucerna, sloužící k signalizaci nebezpečí na trati, ať už šlo o přerušené koleje, zablokovanou výhybku nebo vykolejený vlak.

Čekal dlouhé minuty, než několik Zrzavých otočilo hlavu, hlavně ti nahoře. Byli od přírody velmi zvědaví a teď už si od půlnoci prohlíželi Hot Station, jako by byli návštěvníky vivária, kteří skrz sklo pozorují hmyz a zvířata, zachráněná ze spárů ledu a žijící nyní ve skleněných příbytcích.

Postupně se k němu začaly otáčet všechny hlavy. Zrzaví měli doopravdy lidský obličej a v ničem nepřipomínali opice, i když je tak někteří nazývali - lidské opice nebo také opice z Chladu.

Kid by si byl rád stáhl kuklu, aby mu taky viděli do obličeje, ale to by bylo příliš riskantní. Věřil, že Zrzaví ho poznají. Říkali mu „Starý mimino“, nebo ho nazývali výrazem, který v překladu znamenal „Muž, kterému nevyrostly nohy“.

V nejvzdálenější části přechodové komory rozeznával zář reflektorů obrněných vozů a za nimi černou masu uprchlíků. Kladl si otázku, jak dlouho dokážou Výhybkáři udržet ten dav na uzdě, aniž by byli nuceni použít ochromujícího plynu. Lidé, dostatečně nevyzbrojení proti mrazu, nemohli dlouho čelit venkovnímu vzduchu. Jen jeden ze čtyř mořskoledoveckých občanů vlastnil skutečně účinnou výstroj. Většina obyvatel trávila život pod ochrannými dómy a kupolemi, cestovala ve vytápěných vlacích. Jedině pro cestující osobních silikokarů platila povinnost vlastnit izotermickou kombinézu pro případ poruchy.

Spatřil jednoho ze Zrzavých, jak slézá dolů z živoucí pyramidy. Byl velmi hbitý a za chvíli už seskočil na led a zamířil k prezidentovi.

Poznal v něm Jdriena, až když se přiblížil, byl zahalený v zrzavých kožešinách; asi obarvený vlk, aspoň to tak vypadalo.

„Předpokládám, že se mnou chceš mluvit,“ volal na něj.

Prezident kývl souhlasně hlavou.

„Celou tu cestu jsem šel pěšky. Připomnělo mi to velmi dávné časy.“

Ivanel si sedl ke stolu a otevíral zatavený kelímek s čajem. Illiana si nevšímal, ten si však i s pivem přišel sednout naproti němu.

„Ta mrcha mě už nechce… Dobře vím, že teď je to tvoje pipka, řekla mi to. Bydlím tady, protože dobrovolníci na to mají právo, mám dokonce kupé sám pro sebe, když mě za chvíli zařadí mezi řádné policisty."

Prohlížel si zásoby, které Ivanel položil před sebe na stůl. Počítal, že něco přinese i svému vězni.

„Jael je divná holka. Mám dojem, že se dostane do maléru a nebude to ani dlouho trvat. Jejího kámoše, toho cizince Larryho Hana, hledají kvůli těm atentátům. Po nějakou dobu ho nechala u sebe a možná je do toho i zapletená."

Nespouštěl policistu z očí a pomalu upíjel pivo.

„Co tady vlastně děláš, místo abys byl v ústředí?"

Ivanel klidně žvýkal a usrkával z kelímku horký čaj.

„Nevíš ty náhodou, kde je, ten Larry Han?"

„Ne. Jsem tady, protože to mám za úkol. Od které doby si kdejaký dobrovolník dovoluje klást otázky Výhybkáři? Stačí, abych jen kývl hlavou, a vyrazí tě z Výcvikového střediska."

„Dobrý, dobrý, už se klidím," mumlal Illian a zvedal se k odchodu.

Zmizel venku a Ivanel chvíli počkal, než vyšel ven jinými dveřmi. Prošel několika spacími vagony a podařilo se mu dostat se do starých šaten, aniž si ho někdo všiml.

Liensun se díval na kelímek se zjevným potěšením.

„To mi udělá dobře. Ale hlad moc nemám."

„Jen se přinuť. Musíme pak jít jinam."

„Ani nápad. Chci vědět kam a za kým…"

„Tady ti hrozí nebezpečí. Čmuchá tady Illian, který přišel na to, kdo jsi, a protože ho Jael vyhodila, bude nám dělat potíže."

„Co tady dělá?"

„Dobrovolníci tu vždycky najdou kavalec a kantýnu."

Liensun zmačkal kelímek mezi prsty.

„To má být vtip?"

„Vůbec ne. Mluvil se mnou a bude mě hlídat. Pokusíme se dostat se ven na palubě obrněné drezíny, která pojede vystřídat kluky hlídkující u přechodových komor. Sundám ti náramky a řeknu, že jsi dobrovolník, jasný?"

„Jasný."

„Zavedu tě k prezidentovi."

Liensun se překvapeně zeptal:

„K prezidentovi?"

„Zdá se, že z toho máš skoro radost."

„Docela jo. Vždycky jsem se s ním chtěl setkat. Jsem si jistý, že si toho máme spoustu co říct."

„Takže ty jsi vážně ze Společnosti Vzducholodí?"

„Už je to tak. Sundej mi ty náramky."

Ivanel to už chtěl udělat, ale potom zaváhal.

„Čím je pro tebe Jael?"

„Žárlíš?"

„Tak odpovíš mi, nebo ne?" rozčilil se policista.

„Moje nevlastní sestra… No ano, nevlastní sestra, nedívej se na mě tak divně. Jdrien je zas můj nevlastní bratr. Ale ti dva nemají nic společnýho, chápeš? Jael a já máme stejnou matku, Jdrien a já stejnýho otce."

Ivanel se odmlčel a pak pomalu sundal Liensunovi želízka. Ten si mnul bolestivě otlačená zápěstí.

„Pojď."

Prošli celým vagonem, potom ještě dalším, o něco méně zchátralým. Z jednoho kulatého okénka Ivanel ukázal na obrněné drezíny.

„Vidíš tu P 17? Odjede za deset minut a můžeme do ní nastoupit. Ale nesmí nás vidět pohromadě. Já teď vylezu a půjdu tam. Pak tě budu krýt, než přejdeš."

„Ty si vážně myslíš, že Illian…"

„Bude střílet a vyhraje. Uvěří mu. Budou si myslet, že jsem tvůj komplic, že jsem tě sem zavedl, abych tě tady ukryl. Znám dobře své nadřízené. Illian se během stáže děsně snažil a umí nadřízeným lichotit. Já ne. Nikdy jsem se docela nepodřídil a mám velmi špatné osobní hodnocení, chápeš?"

„A co když doufáte, že mě Illian sejme, co?"

„To je riziko, které musíš podstoupit."

„A co když to uděláme obráceně? Vy mně necháte svou zbraň a já vás budu krýt, než přejdete. Až nastoupíte do obrněnce, požádáte ostřelovače, aby zamířil svou věž správným směrem."

Ivanel se otočil a zadíval se mu do očí.

„Jestli ne, vyjdu ven s rukama nad hlavou a vzdám se prvnímu, který půjde kolem."

„Dobře," souhlasil Ivanel.

Podal mu svůj automatický mikroraketomet. Liensun byl tím gestem natolik překvapený, že na chvíli zaváhal.

„Tak do toho, jděte. Co když Illiana zabiju, co se stane pak?"

„Vezmu to na sebe."

Ivanel se zadíval ven a potom kývl hlavou.

„Radši půjdu zadem. Z tamté vagonové knihovny to bude blíž, uděláš to taky tak, ale schováš tu zbraň."

Liensun s namířenou zbraní sledoval, jak odchází. Z knihovny bude muset přeběhnout asi sto metrů, tam by ho Illian mohl zaskočit. Pokud ovšem něco netuší a nepočká si na něho.

Uběhla minuta, pak další a Liensun se začal obávat, zda nevlezl do pasti. Prohlédl si zbraň, ale vypadala věrohodně. I munice se zdála pravá.

„To jsem si mohl myslet," řekl hlas za jeho zády.

Liensun se vyděsil a chtěl se otočit.

„Nehýbej se, zůstaň, jak jsi… Věděl jsem, že Ivanel kuje něco nekalýho. Schovával se, běhal zadem, prolejzal starý vagony… Ten hajzl ti teda pomáhal k útěku. Slíbils mu prachy? Nebo že bys mu chtěl na oplátku vydat všecky Obnováky?"

„Kde je?"

„Sundal jsem ho a už jsem si začínal dělat starosti, neměl jsem Žádnej přijatelnej motiv. Teď ho mám! Dostanu vyznamenání, rychlej postup zaručenej… Ustupuj, pomalu. Najdem spolu nějakýho lampasáka."

„Jo."

„Dej ruce za záda, ať na ně vidím."

Liensun se bleskurychle otočil a vystřelil, jen jedinou ránu, přímo do srdce.

32

Prezident zamířil k závějím zčernalým sazemi a chtěl se na ně posadit jako na lavičku, avšak Jdrien si sundal jednu z kožešin, aby ho ochránil před zimou a mastnými sazemi. Pod ní měl izotermickou kombinézu.

„Chci Liensuna."

„Proč?"

„Nerozumím tomu, jak je možné, že i když jsme zrozeni z jednoho otce, on se stal pronásledovatelem mých zrzavých bratrů, že je jako kruté zvíře, fanatik Slunce."

„Co s ním uděláš?"

„Nevím, ale nezabiju ho."

„Můžeš ho zabít, když ho necháš samotného na ledovci, kilometry od nejbližší stanice."

„Ne, to neudělám."

Prezident zatoužil sundat si na okamžik svou kuklu, aby se nadýchl čerstvého, třeba ledového vzduchu. Dusil se, respirační filtr špatně fungoval, nestačil absorbovat vydechnutý vzduch. Měl si tu speciální kombinézu zkontrolovat, než si ji oblékl. Možná taky, že šel příliš rychle, než se sem dostal.

„Vydáš mi ho?"

Prezident se díval do nitra přechodového tunelu. Reflektory stále zářily, motory drezín však musely běžet, aby je napájely. Vzduch tím bude ještě nedýchatelnější.

„V pohodlném vagonu se samostatným motorem, ale aby z něho nemohl utéct."

„Myslíš, že je stále ve stanici?"

„Vystopoval jsem ho, aniž by o tom věděl. Nemám o nic větší schopnosti než on, mám však víc zkušeností. Ve třinácti bych toho nedokázal víc než on. Ale v osmnácti už dokážu ochromit tak velkou stanici, jako je tahle. On však bude za pět let velmi silný a velmi nebezpečný. Chci, aby žil se mnou, se Zrzavými."

„Teplotní bariéra ho od vás oddělí, i kdybys dělal nevímco."

„Já vím, ale chci to zkusit, pokusím se ho přesvědčit, i kdybych ho měl držet na Skládce léta."

„Když ti ho vydám, vrátíte se na Skládku?"

„Kam chceš, abychom šli?"

„Po dnešní noční hrůze vám to Mořskoledovčané neodpustí. Obávám se, že váš návrat na Skládku se jim nebude líbit."

Jdrien vstal a podíval se mu do obličeje.

„Mluvíš vážně?"

„Víš to dobře."

„Vyháníš nás?"

„Ne, ale budete muset jít víc na východ a vybudovat si tam novou Skládku. Jsou tam kostry obřích velryb, čekají na vás v té vzdálené oblasti."

„Tam nemůžu odvést Liensuna. Potřebuje vagon, komfort, teplo, stravu pro Člověka z Tepla. Chci ho převychovat, ale budu na to potřebovat léta."

„Máš na to právo?"

„Mám, jménem našeho otce a pro záchranu mých lidí."

Prezident si přitáhl krátké cípy kožešiny na stehna a Jdrien mu velmi pozorně, skoro něžně přikryl kožešinou i ramena.

„Mohlo by to být řešení, ale napadnou mě. Budou ho chtít vydat spravedlnosti. Je to Obnovitel Slunce a vrah. Velké Společnosti mi budou dělat výčitky a Organizace Dohod NY Station k nám vyšle kontrolní komisi. ODNYS mi nebývá příznivě nakloněna."

„Jsi všemi mastmi mazaný, vždycky jsi se z toho dostal."

„Stárnu. A potom, chtěl jsem, abys byl mým dědicem."

„Tvým cílem bylo vést tuhle Společnost k takové formě demokracie, která by respektovala železniční společenské uspořádání a zároveň dala slovo i jejím obyvatelům."

„Začal jsem s tím. Oslovení cestující, kterému se mnozí posmívají, je prvním krokem. Jsou prvními klienty mé Společnosti, získali tedy i právo podílet se na její správě.“

„Nikdy nebudu tvým nástupcem.“

„Opravdu mi to nemusíš zdůrazňovat, já to tak trochu tušil, víš.“

„Kdy mi ho vydáš?“

„Neřekl jsem, že vím, kde je…“

Jdrien se usmál.

„Tak dobře… Uvolněte vrchol kupole, aby mohlo denní světlo proniknout do centra města. V tu chvíli se panikáři rozutečou a půjdou za světlem. Pak naložím tvého bratra do motorového vagonu a pošlu ti ho.“

„Sem?“

„Přeješ-li si to.“

„Ještě než se setmí?“

„Ještě než se setmí.“

„Uvolním některé okruhy, aby se obnovilo topení v městském okruhu, ne však venku.“

33

Yeuze se probudila hlukem venku, na nástupištích se něco dělo. Otevřela oči, rozsvítila lampu napájenou přímo bateriemi a zjistila, že v lokokaru je pořádná zima. Teple se oblékla a šla zkontrolovat termostat, zdálo se jí, že je v nepořádku. Ale relé nefungovala a motor byl studený. Na nástupištích vládla tma až na pár záblesků světla a slabou záři luceren nouzového osvětlení. Snažila se zjistit, co se děje, a rozhodla se, že se pokusí dostat se ven přechodovým tunelem. Jeden z kolemjdoucích jí řekl:

„Nefunguje topení, není světlo. Nevíme, co se děje. Naštěstí za chvíli bude den.“

Den však nepřicházel a nebylo hned jasné proč, a tak se panika ještě vystupňovala. Nástupiště se vyprázdnila a lidé spěchali do centra města, aby se dozvěděli něco nového.

Yeuze osaměla. Vrátila se do lokokaru pro izotermickou kombinézu. Až se rozední, na obloze se určitě objeví vzducholodi. Pomyslela si, že Liensun je zavedl až sem v naději, že posádka jedné z nich využije všeobecného zmatku a paniky a osvobodí ho. Nedůvěřoval jí a raději se pokusil pomoci si sám.

Liensun, nebo Lien Rag? Ještě stále o tom pochybovala. Choval by se k ní glaciolog tak chladně a tak lhostejně? Ale co když podstoupil speciální převýchovu zaměřenou na změnu osobnosti?

Natáhla se na lehátko a trpělivě čekala, až se rozední, aby mohla vyjít ven a vyžádat si informace. Bude-li to nutné, půjde až k prezidentovu zvláštnímu vlaku a poradí se, co má dělat.

Snad na chvíli usnula, ale když se probudila, bylo už devět pryč a den stále nepřicházel. Tentokrát si už začala dělat starosti a vyšla na nástupiště. Všude vládla stejná tma, sem tam prosvětlená slabou září nebo záblesky. Čas od času se zdálo, že světla veřejného osvětlení se užuž rozsvítí, ale nedařilo se jim to.

Podívala se nahoru a spatřila tu černou masu. V záblescích luceren a ve slabém světle stanice rozeznávala černý kryt nad kupolí. Možná že vzducholodi shodily na stanici nějakou obrovskou plachtu, nepropouštějící denní světlo, nebo snad postříkaly kupoli černou tekutinou.

Vydala se pěšky jižním směrem, tam, kde parkoval prezidentův vlak. Mnoho lidí nepotkávala, jen osamocené vyděšené obyvatele, prchající bez cíle, kteří se ani nezastavili, aby odpověděli na její volání, A možná že ji ani neslyšeli.

Na křižovatce nástupišť minula po levé straně jednu z hlavních tras, která protínala stanici od východu na západ. Po pěti stech metrech byla další křižovatka - se Severojižní tratí.

Po ní se valila na jih temná masa, vyděšení obyvatelé snad z celého města. Určitě se chtěli dostat do obřího přechodového tunelu, k hrázi, která se otvírala ven ze stanice na volný ledovec, směrem na Kaempolis.

Dlouhé minuty stála uprostřed křižovatky, která na rozdíl od té naproti zela prázdnotou. Nakonec se rozhodla, že se vrátí do svého lokokaru, tam bude v bezpečí.

Když otevřela přechodovou komoru, nějaký muž jí skočil za záda a strčil ji dovnitř.

„Věděl jsem, že vás tu najdu.“

V kabině se otočila a pod kuklou výhybkářské policejní kombinézy poznala obličej Liena Raga. Tedy Liensuna.

„Utekl jsem, byl jsem venku ze stanice, někde u východních skleníků. Obešel jsem ji ze severu a dostal se dovnitř Západním přechodovým tunelem. Musíte mi pomoct. Pojedeme na západ, hned jak budou uvolněné okruhy pro dopravu. Jestli mi nepomůžete, tak vás sejmu. Ivanel je mrtvý a já zabil jeho vraha. Nebyl jsem to já, kdo stanici takhle ochromil. Je to Jdrien. Můj nevlastní bratr je nahoře na kupoli. Jsou tam tisíce Zrzavých a nedovolí dennímu světlu proniknout do stanice. Tam, kde jich není dost, pomáhají si tuleními kůžemi.“

Yeuze byla vyděšená, zůstala stát jako zkamenělá. Lien Rag by takhle nikdy nejednal.

„Nemusíte se mě bát, jestli všechno půjde dobře.“

Najednou se venku rozsvítila světla a dieselový motor nastartoval.

„Jdrien uvolnil elektronické systémy téhle části, ale Zrzaví zůstávají stále na kupoli. Jeďte k Západnímu přechodovému tunelu, prosím vás, já se schovám v kabině.“

34

Prezident vystoupil z motorového vagonu u východu Jižní hráze a pohledem hledal Jdriena. Jeho adoptivní syn se

konečně objevil, přeskočil závěje a seskočil na služební nástupiště. „Vím," řekl dřív, než prezident otevřel ústa. „Zmizel." „Mám motorový vagon, který jsi žádal, ale bez Liensuna. Podařilo se mu utéct z obleženého policejního ústředí. Obyvatelé, šílení strachem, chtěli vyhodit přívržence Obnovitelů ven ze stanice. Nějaký policista zavedl Liensuna až do skleníku, který patří Výhybkářům. Tam se mu podařilo utéct. Našli dvě mrtvoly, Ivanelovu a ještě jednoho dobrovolníka. Je docela dobře možné, že je nezabil, ale pravdu budeme znát až později."

Jdrien se mu díval přes hlavu a prezident si s ironií uvědomil, že pro většinu lidí je to opravdu snadné.

„Dodržel jsem slovo," opakoval.

„Vím."

„Nedokážeš ho lokalizovat?"

„Teď ne, jsem vyčerpaný. Právě jsem uvolnil celý systém elektrického napájení téhle stanice a jsem se silami u konce. Vůbec nepřipadá v úvahu, že bych mohl sondovat mozky tisíců lidí, abych našel mysl svého nevlastního bratra… Nedokázal bych číst ani v tobě, i kdybych chtěl."

„Co budeš dělat?"

„Podívej se."

Prezident se otočil. Masa Zrzavých se stahovala z vrcholu kupole jako obrovitá plachta, kterou někdo roluje směrem dolů. Dělo se to v naprosté jednotě, klidně, bez strkání či křiku. Za pár minut bude celá kupole volná.

„Vracíte se na Skládku?"

„Máme to v úmyslu."

„Budu muset nechat vybudovat kolem okružní trať, instalovat systém hlídek…"

„To je úplně jedno."

Jdrien se znovu zadíval nad jeho hlavu.

„Liensun se vrátí, vzducholodi také. Obávám se, že se svého úmyslu nikdy nevzdá…"

Prezident mu sevřel paži.

„Čeho se bojíš?"

„Ničeho…"

Prezident se zahleděl na svou velkou stanici. Stanice v bublině, ale poplave opravdu, až mořský ledovec začne tát?